

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

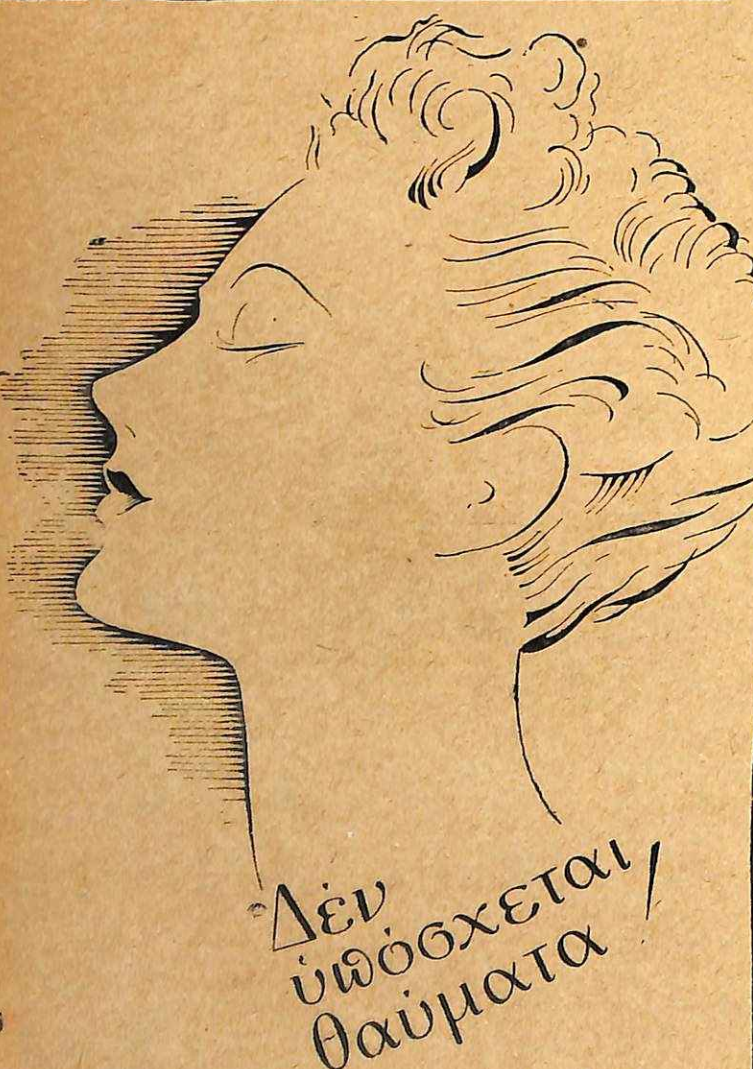

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 649

2

Μεταξύμας

Γ. Δ. Τζορζον, Άστρα-
κόν. Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε δι-
ηγήματα άγνωστών μας. Όστόσο
το γράψιμό σας είναι άσχετά καλό, ή ά-
νάπτυξή του θέματος άμαλή, ή άφήγησίς
ζωηρή. — Ν. Τσοκάναν. Ένταυθα.
Ούτε το σημερινό σας ποίημα είναι δη-
μοσιεύσιμο. Έχουμε να σας κάνουμε μίαν
ειλικρινή σύσταση: πρίν ξαναγράψετε,
πρέπει να διαβάσετε συστηματικά,
να μελετήσετε Έλληνες ποιητάς,
Παπαντωνίου, Πορφύραν, Χατζόπουλον,
Μαλακάσην κ. ά. Έπειτα δε από λίγον
καιρό, μάς ξαναγράψετε. — Δ. Φιαγ-
κουνίδην, Καβάλλαν. Το θέμα σας εί-

άλλα σας δίδει
την βεβαιότητα ότι ή
ώμορφιά σας απέδωσε
όλην της την γοητείαν
ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΪΑ
Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

ναι πολύ κοινό. Διαλέξτε κάτι λιγώτερο
εξαντλημένο. — Ηλέκτραν Π., Έν-
ταυθα. Θά δημοσιευθώ. — Α. Πειστι-
κόν, Λιτόχωρον. Μολονότι τα ποιήματά
σας έχουν ακόμη πολλά λάθη, και δεν
είναι δημοσιεύσιμα, παρουσιάζουν ωστόσο
στίχο πολύ, χωρίς ν' άπογοητεύσετε, θά
γράψετε ίσως μιά μέρα κάτι καλό. Η. Ι.
Ζ., Ένταυθα. Δεν είναι και πολύ πρω-
τότυπο. Όστόσο, επειδή είναι σύντομο,
θά το δημοσιεύσουμε. — Άν. Λάμπην.
Δυστυχώς, ούτε αυτή τη φορά είναι κα-
λό. Έχει και σφάλματα μετρικώς,
άλλα και κάποια άσφεία στην άφήγησή.
Σας συνιστούμε να διαβάσετε προσεκτικά
άνεγνωρισμένους Έλληνες ποιητάς. —
Η. αν. Οίκονόμου και Νικολέτ-
ταν Μαξίμου, Μελίσσια Άττικής.
Σας εύχαριστούμε για το σταυρόλεξό σας,
άλλα όπως γρά-
ψαμε και άλ-
λοτε, τα πρὸς
δημοσίευσιν
σταυρόλεξα δεν
πρέπει να είνε
μεγάλα. — Τά-
κην Ντίνον
Ένταυθα. Το
πεζό σας καλό

δημοσιευθώ συντομευμένο. — Κ. Σ. Τ.
άλλα λίγο μεγάλο για τη σελίδα μας. Θά
Θεσσαλονίκη. Τα άποσταλέντα, μολονότι
παρουσιάζουν πολλά σφάλματα μετρικά
και συντακτικά, έχουν ωστόσο ένα μεγά-
λο προσόν: την ποιητική πνοή. Δουλέψτε
με ύπομονή και θά επιτύχετε. — Γ. ε. ρ.
Σός, Βόλον. Τα ποιήματά σας έχουν
σφάλματα μετρικώς και θέματα πολύ κοι-
νά. — Ι. Ρουμπάν, Περιστέρα. Εύ-
χαρίστως θά σας πούμε τη γνώμη μας
για το διηγημά σας. Τα άποσταλέντα πολ-
ύ κοινότυπα. — Νίκον και Σωτη-
ρίαν, Μελίσσια Άττικής. Σταυρόλεξό
σας ελήφθη. Εύχαριστούμε. — Γ. ο. λ. ά.
ταν Παναγάκη, Ένταυθα. Θά δη-
μοσιευθώ. Δ. Άναγνώστου. Ένταυ-
θα. Η παρατήρησίς σας ελήφθη ύπ' όψιν.
Εύχαριστούμε. — Κ. Π. Τρίπολιν. Δυσ-
τυχώς δεν δημοσιεύουμε διηγήματα άνα-
γνωστών μας. — Στείλτε μας κάτι συν-
τομώτερο. — Γ. Σουριτζίδην, Μέ-
γαρα. Λυπούμεθα, άλλα στην σελίδα Ν.
Λ. δεν δημοσιεύουμε νεκρολογίες. Στείλτε
μας κάτι άλλο, και θά το δημοσιεύουμε
εύχαρίστως. Κούλαν Θ. Ζαφει-
ρόλλη. Το ποίημά σας πολύ κοινότυ-
πο. Πρίν ξαναγράψετε, θάπρεπε να δια-
βάσετε συστηματικά Έλληνες ποιητάς.
Και να διαλέξετε θέματα πιο πρωτότυπα.

Τελευταία όργη
Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΩ

Κάμε κάτι
περισσότερο για τὰ
δόντια σου:
περιποίησου τα με
ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ
την όδοντόπασταν
ποιότητας.

CHLORODONT
Όδοντόπαστα

Άθηναϊκά περίεργα

ΠΑΙΔΙΑ-ΘΑΥΜΑΤΑ

Τό ότι υπάρχουν καμιά φορά παι-
διά-θαύματα, φαντάζομαι ότι κα-
νείς δεν τό άμφισβητεί.
Από του σημείου ζωής αυτού μέ-
χρι του να υποστηρίξουν όλοι οι γο-
νοίς ότι τα παιδιά των είναι παιδιά-
θαύματα, υπάρχει κάποια άπόσταση,
βέβαια.
Έτσι, είναι άδύνατο να συναντή-
σετε νεοφώτιστο μπαμπά ή καινούρ-
για μαμά, χωρίς να υποστήτε την έ-
ξής επίθεσι:
— Τί γινήκατε καλέ; Έλάτε καμ-
ιά φορά στο σπίτι να φάμε μαζί. Θά
ιδίτε και τόν μπέμπη μας, τί χαρι-
τωμένος πού έγινε!
Παιδιά-θαύμα σας έσ-
βανώ. Φαντασθήτε ότι
είναι μόλις δύο ετών
και παίζει πιάνο...
— Τί παίζει;
— Πιάνο!...
— Δύο ετών;
— Μάλιστα. Και έ-
χι άκριθώς δύο: παρά
σαράντα μέρες...
— Μουσικός θά γί-
νη, παρατηρείτε.

— Ασφαλώς! Ένα ταλέντο... μιά
ιδιοφυία σπάνια... Έλάτε μιά μέρα.
Έγστερα από δύο-τρεις τέτοιες
προσκέλήσεις άποασίζετε να πάτε.
Από τό χόλ του σπιτιού, αντίλαμ-
βάνεσθε την ύπαοξη του παιδιού-θαύ-
ματος στο σπίτι. Ένας μεγάλος λε-
κός ύγρασίας στο χαλί, προδίδει ότι ο
χρησιμοποιέος Μπέμπης δεν έπρόλαβε
να σωνάξη τό καθιερωμένο:
— Μαμά!.. Τσε!...
Υποσηλάτε ύμους την λίμνη και
μπαινέτε στο σάλονι του σπιτιού.
— Ήρθατε επί τέλους!... Μαύρα
μάτια έχάνανε να σας δούμε!...
Η μαμά βαστά ένα ακαθόριστο θεέ-
φος στα γόνατά της. Είναι ο Μπέ-
μπης. Κάνετε τόπο! Σας συνιστούν τό
δέεφος:
— Ο Μπέμπης μας... Ο ασείος...
— Δώσε τό χελόκι σου Μπέμπη...
Ο Μπέμπης δυστροπεί καταφανώς
να δώση τό «χελόκι» του...
Έτσι, έγινάτε «θείος» στα καλά κά-
θόμενα, και ένθ έρωτάτε για την
ύγεια του παππού, για τούς σεμα-
τισμούς της γιαγιάς, για τό νεφρό
της μαμάς και για τίς δουλειές του
μπαιπά, ο Μπέμπης έκφεύγει από τόν
κλοιό των μητρικών γεριών, καθελ-
λικεύει, τό κάθισμα του πιάνου και τό
άνοιγει.
— Άνοιξε τό πιάνο. Βλέπετε;
— Βλέπω!...
— Τί έξυπνο παιδί... Θεέ μου... Τί
έξυπνο!

— Ναί!... Θά παίζη;
— Βέβαια! Έλα Μπέμπη, πήξε
μας κάτι ν' άκούση ο ασείος, παρο-
τρύνει ή μαμά.
Άλλά ο Μπέμπης δεν άκούει. Κα-
θαλλικεύει τό πιάνο και θουτά από
πάνω ένα μικρό γύψινο, άγχαματάκι
του Μπετόθεν, για νά... παίζη!
— Βλέπετε; Βλέπετε;
Έκφράζει την σκέψι του ο μπα-
μπάς.
— Τόν Μπετόθεν θούτηξε!... Τί
έξυπνος!... Μουσικός θά γίνη!
— Ξέρει ότι είναι ο Μπετόθεν; ρω-
τάτε.
— Πολλά ζητάς!
Δεν τό ξέρει, άλλα
τίς σίδε ποιά δύνα-
μις τό σπρώχνει να
έκδηλώση έτσι την
ιδιοφυία του.
Σέ λίγο άκούγεται
ένας κρότος ξερός.
Ο Μπετόθεν έξέφυ-
γε από τά χείρια του
μικρού και έγινε χί-
λια κομμάτια, από
πάτωμα...
— Μπέμπη!... θυμάνει ο παππούς.
— Μήν τό μαλλώνετε... μήν τό μαλ-
λώνετε... Παιδί είναι, θά σπάση και
κάτι.
Έν τω μεταξύ, ο μικρός μουσικός
Μπέμπης, αναρριγόμενος επάνω στα
πλήκτρα, τά όποια σπινάξουν κάτω
από τά παπούτσάκια του, συλλαβά-
νει και ένα κομμάτι. Τό άνοίγει και τό
κυστάζει...
— Μπέμπη... Διαβάσε τί λέει...
Τραγουδάς τό...
Ο Μπέμπης άφίνει ανάρθρος κραυ-
γές.
— Τί παιδί! Τί παιδί!... χαμωρώ-
νει ή γιαγιά...
— Τό χουσό μου!... λέει στοργικά
ή μαμά!
Άλλά ο Μπέμπης έχει άλλην γνώ-
μην. Και πρίν τόν προλάβουν, σήζει
την νότα σε χίλια τεμάχια... όχι μου-
σικά!
— Μπέμπη άτακτέ!... ώρδεται χαί-
δευτικά ή μαμά!...
Άλλά έπεμβαίνει ο γεννητήριος:
— Μή! Μή! Άστον!... Δείχνει
την απέχθειά του στην κλασσική
μουσική... Θά γίνη μοντέρνος μου-
σικός!...
Και ή οίκογένεια άγάλλεται!...
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΤΑΚΗΣ

Η καθήτοια της Γαλλικής Κωμωδίας
Λουίζα Καρλέτι σ' ένα γυμνάσιο εύ-
λογισίας.

Ένα στίχο
ΧΟΡΟΙ
Τό Καρνβαλί προχωρεί
και δίνονται παντού χοροί,
χοροί Σιφνίων, Κομνητών,
Μαγείρων και Υπηρετών,
χοροί τών φίλων Ραμπελάι
κι' άλλοι πολλοί χοροί, καλέ!...
Και βλέπομε τούς νεαρούς
γραμμή και τρέχουν στους χορούς.
Και τρέχουν και φιντάνια
με καινούργη φουστάνια
για να σκορπούν φωτιές,
άλλα και υπηρέλαιο
πού όλο περηφάνεια,
τό κότσι τους τό λέει...
Και πίνοντας σαμπάνια,
μεθούνε με ματιές!
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ **Ι. Τζορζ**
ΗΜΕΡΟΜ. **16.8.85**
ΑΡΙΘ. **35282**

Η καφεμάντις μας εις τὸ μέσον, κατὰ μίαν ἐπίσκεψιν της εἰς ἓνα πλουσιόπιστο εἰδικὸς γιὰ τὰ «ἰδιῶ» τὸ κουτάκι.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ μας συνδυάζει σήμερα τὸ τερπνὸν καὶ τὸ ωφέλιμον: Ὁ πλοῦς καὶ τὸ καφεδάκι μας μαζί με τὰ καφεμάντισσα καὶ θὰ μάθουμε καὶ τὰ μέλλοντα νὰ μᾶς συμβοῦν... **•Αμὲ!**

Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ξέρετε αὐτὴν τὴν κυρία πὺν διαβάσει τὸ μέλλον σας στὸ φλυτζανάκι τοῦ καφέ σας... Ἐχει τόσην φήμην ἐδῶ στὰς Ἀθήνας ὅσην τουλάχιστον καὶ ὁ νεοφανὴς καὶ μυστηριώδης... κομπόζα, ὁ ἰνδικὸς μύκης ὁ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ θεωρούμενος ὡς μέγα δῶρον... δι' ἐξυπνοῦς καὶ κουτούς!

— **■ ■ ■** —

Κάποιαν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν καθεὶς νὰς μποροῦσε νὰ ἐκμεταλλεῖται τοὺς ἀσέλεις καὶ νὰ ζῇ εἰς θάλασσαν... ἡλιθιότητος τῶν, οἱ καφεμάντισσες αἰετῶς ζοντο περιφρημα καὶ ἔκταναν περιουσίας... Νοίκιαζαν ἀπλόστα καὶ ἔνα διαμερίσμα, σκηνοθετοῦσαν τὸ ἀνάλογον περιβάλλον... μυστηριακοῦ μισοσκόταδου κτλ. καὶ ἐδέχοντο τοὺς ἀσέλεις...

Σήμερα οἱ καφεμάντισσες ἀεργάζονται... ἐπὶ συνεντεύξει... Οἱ διευθύνσεις τῶν κυκλοφορούν ὡς μυστικά ἀπὸ στόματος σὲ στόμα... καὶ υποχρεοῦνται νὰ τίς προσκαλέσεται γιὰ νὰ σὰς ἐκθώσουν...

Τὸ ἴδιο ἀκριβὲς κάναμε καὶ μεις γιὰ νὰ ἐλθουμε, σ' ἓνα φιλικὸ σπίτι τοῦ Μεταξουργίου, ἀντιμετωποῖ τῆς κυρίας Βασούλας Τάσκα...

Ὁλόκληρη ἀνάκριση μᾶς ἔκανε στὴν ἀρχὴ ἡ εὐλογημένη αὐτὴ καφεμάντισσα γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν θέλωμε τό... κακὸ τῆς...

Πολυδύλο ἡ γλῶσσα τῆς... Ἐρεῖ ἀπ' αἶμα τὴν πολιτικὴν, τὰ φλέγοντα ζητήματα, ἀπειρες ἱστορίες καὶ ξεκαρδιστικὰ ἀνέκδοτα πὺν τὰ διηγῆται μὲ ἓνα χιούμορ πὺν... σκηνοθετεῖ...

— Ὁ... λοιπὸν νὰ σὰς πῶ γιὰ τὴ δουλειά σου; — Ἀν θέλεται...

Τὰ ρεπορτάζ τῆς «Ἑβδομάδος» ΚΑΦΕΜΑΝΤΙΣΣΕΣ!

Οἱ νεώτερες... Πυθίες

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ. — ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΧΙΟΥΜΟΡ. — ... ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ... ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΣ! — ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΠΕΛΑΓΕΙΑ. — ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΚΑΙ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ. — ΠΟΙΟΙ ΤΟΝ ΠΙΝΟΥΝ ΓΑΥΚΥΝ ΒΡΑΣΤΩΝ. — ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΗ ΠΟΛΕΜΟΣ!

— Νε σὰς πῶ... δὲν θέλω, ἀλλὰ γιὰ νὰ... ζεμπλέσω, θὰ σὰς πῶ...

— Λοπὸν τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὸ ἐπαγγελμά σας...

— Μὰ βρε, ρώτημα αὐτό; Ὁ ἀνθρωπος διὰ νὰ μάθῃ τὸ αὐριὸν καὶ ὅταν ἔγῃ τοῦ προφύρου μὴ τέτοια ἐκδούλευσιν... εἶμαι ἀπαραιτήτῃ στὴν κοινωνία... Σήμερα θὰ τοῦ δώσω κουράγιο γιὰ νὰ ὑποφέρει τὰ ἀναποδίε τῆς τύχης καὶ αὐτοῦ θὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ... νὰ μὴ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὴν εὐτυχίαν του. Καταλαβαίνετε;

— Πάνω κάτω!...

— Πάλι καλά, μᾶς λέει γελώντας ἡ κ. Βασούλα.

Μπᾶ!...

Δηλαδή, μᾶς θεωρεῖ περισσώτερο κουτούς!...

— Γιὰ ποιά ζητήματα συνήθως σὰς συμβουλευόμαστε;

— Γιὰ κάθε τι, ἀλλὰ περισσώτερο γιὰ ζητήματα δουλειᾶς, ἔρωτος καὶ... γάμου. Βλέπετε, οἱ μὲν ἄνδρες ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν δουλειὰ τῶν καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα, καὶ οἱ γυναῖκες γιὰ τὸν... στεφάνι τους...

— Καὶ εἶναι ἀληθινὰ ὅλ' αὐτά;

— Δὲν ξέρω... ἐγὼ ὅμως τὰ βόσκω! Τόμαθα τὸ κουπάκι ἀπὸ μίαν Ἑβραία Θεσσαλονικίαν πὺν ἦταν σωστός... Καζαμίας σὲ κάτι τέτοια... Νά, προχθές, ὅρηκα σὲ κάποιαν πὺν σὲ τρεῖς μέρενα θὰ τῆς βγῇ στεφάνι, καὶ στίς τρεῖς μέρες παντρεύεται πᾶν γαμπρὸν καὶ πᾶν πὺν εἶδε καὶ τὴν ἀγάπησε... Νᾶναι καλά, ἦρε καὶ μούφερε ἓνα χιλιάριον.

— Δηλαδή κερίδιζετε;

— Ἐ, κάτι γίνεται, ὅσο νᾶναι δὲν μ' ἀρίνει ἡ πελατεία μου... Ἄλλωστε ἡ πληρωμὴ εἶναι στὴν προαίρεση τοῦ πελάτου...

Ἐδῶ ἡ κ. Βασούλα γελᾷ καὶ προσθέτει:

—...περισσώτερα δίνει τό... φιλότιμο παρὰ ἡ... διατίμηση!

— Καὶ πὺν διαβάσετε τὴν τύχη στὸ κουπάκι; Εἶναι εὐκολὴ δουλειά;

— Ἀ, ἂν ἦταν εὐκολὴ, τότε οἱ προφῆτες θὰ φύτρωναν σὰν τὰ... ραπανάκια. Ἡ δουλειά μας θέλει πείρα, γνώσεις καὶ τὰ μυστικὰ τῆς...

— Δηλαδή;

— Τὰ σχήματα πὺν ἀρίνει ὁ καφὸς στὸ κουπάκι πὺν καθένα χωριστὰ ἔχει καὶ τὴ σημασία του, ἀλλὰ ἡ καφεμάντισσα τὰ διαβάσει συνδυασμένα γιὰ νὰ τὰ πῇ μὲ νόημα στὸν πελάτη... Βοηθεῖ δέξαι καὶ τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ πελά-

του... Οὔτε ἡ πίκρα κρύβεται, οὔτε ἡ ἀγωνία, οὔτε καὶ ἡ χαρά...

— Καὶ θάχετε μελετήσει βιβλία τὸν ἀκόσμον ἐσεῖς...

— Οὐ... ἄλλο τίποτα. Αἰφνης... γλυκὴν δραστήν τὸν πίνουν ὅλοι οἱ... αἰσθηματικοὶ καὶ ἄνθρωποι πὺν πίνει πικρὸν καφέ εἶναι σίγουρα... στριμμένος καὶ κακός! Ἀλλὰ πὺν νὰ σὰς τὰ λέω...

Στὸ μεταξὺ ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ γυναῖκα ἔχει πάρει στὸ χέρι τῆς τὸ κουπάκι μῖας κοπέλλας... Τὴν κυττάζει κατὰ μάτια, τῆς πετᾷ μὴ ἐρώτηση καὶ ἀνάλυση μὲ τὴν... ἀπάντησιν τῆς κοπέλλας βρῖσκει τὸν... μῖτο τῆς τύχης καὶ τὸν ξετυλίγει:...

— Στεφάνι μ' ἐμπόδιο σοῦ πέφτει...

— Δηλαδή πὺν; ἀγωνία ἡ κοπέλλα...

— Ἀπὸ τοῦ γυναικὸς, ἀπὸ αἵμα του ὅμως...

Εἶναι ἡ αἰωνία ἱστορία τῆς μαμάς καὶ τῆς κόρης τῆς πὺν ἐμποδίζουν πάσθαι σὴν τὸν γυνὸ νὰ πετάξῃ σ' ἄλλην φωλιά...

— Ἀλλὰ μὴ φοβάσαι... Ἐχει τὸν νοῦ του ἔξω... Πές μου ἓνα ἀριθμὸν...

— Τρία! λέει ἡ κοπέλλα!

— Μὴ! ἀπὸ Γ... εἶναι τὸ ὄνομα του.

Πράγματι ἡ... ρουκέττα πέτυχε... Γεωργὸς λεγεται ὁ... καλός.

— Πὺν τὸ βρήκατε αὐτό;

— Ἀ... εἶναι μυστικὸ! Νὰ τὸ γράψω ὅμως αὐτό... καὶ ἀκόμα, ὅτι μέσα στὸ 1940 ἐμεῖς πόλεμο δὲν θὰ δοῦμε... 9 φορές στίς 10 πὺν εἶδα τὸ κουπάκι, δὲν εἶδα... τὸ ἀστὸν τῆς δόξης πὺν δείχνει τὴν αἰματοχυσία...

— **■ ■ ■** —

Καὶ μ' αὐτὰ καὶ μὲ τ' ἄλλα κάνουν περιφρημα τὴ δουλειὰ τους οἱ καφεμάντισσες καὶ παίζουν τὸν ρόλο τῆς πυθίας, ἀδιάφορο ἂν οἱ χρησμοὶ τῶν δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπ' τοὺς χρησμοὺς τῆς πάλαι ποτὲ Πυθίας πὺν ἔλεγε τὸ περίφημο:... αἴψα ἀφίξης οὐ θνήσκει ἐν πολέμῳ καὶ ἡ διαφορὰ ἦταν σ' ἓνα... κόμμα.

Ἡ πίστις ὅμως εἶναι τὸ πᾶν σὲ κάτι τέτοιες... βλακώδεις ἐπιχειρήσεις.

I. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Δυό συγκινητικοὶ λόγοι

ΑΘΗΝΑ-Ι' ΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ε ΧΩ ΕΝΑ χάρισμα πὺν δὲν τὸ ἔχουν πολλοί. Ἐρεῖ νὰ φτιάνω ὁραίους καὶ συγκινητικούς λόγους γιὰ κάθε περίπτωσιν τῆς ζωῆς. Μπορῶ καὶ βρῖσκω ὁμορφες καὶ γυτοπῆτες φράσεις, τίς ταιριάζω ὁμορφα-ὁμορφα καὶ ἔτσι κατασκευάζω ἓνα σύνολο πὺν δὲν μπορεῖτε νὰ τ' ἀκούσετε χωρὶς νὰ δακρύσετε εἴτε ἀπὸ λύπη, εἴτε ἀπὸ χαρά. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβὲς τὸ χάρισμα πὺν ἔχω, ἔρχονται οἱ γνωστοί μου καὶ οἱ φίλοι μου κάθε φορὰ πὺν συμβαίνει κάτι πὺν τοὺς ἐνδιαφέρει καὶ μοῦ παραγγέλλουν νὰ ἐτοιμάσω κανένα λόγο, χαρὸν μὲν ἢ λυπητερό.

Φυσικὰ ἐγὼ στὴν ἀρχὴ φέρνω ἀντιφράσεις, τάχα πὺν ἔχω δουλειά, πὺν δὲν ἔχω ἐμπνευσι, πὺν ἔχω πονοκέφαλο, ὅπου ν' ἀκούσω τὴ φράσιν:

— Μὰ ἂν δὲν ἐτοιμάσεις ἐσὺ λόγους, τί ποῖνε θὰ πάμε;

Κι' ἔμα ἀκούσω αὐτὴ τὴ φράσιν πὺν ἀναγκάζει τὴν ἀξία μου, ὑποχωρῶ καὶ συντάσσω τὸν λόγο.

Μπορῶ βέβαια νὰ βγάλω λόγους καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, καὶ τόγχο κάνει σὲ πολλές περιπτώσεις. Οἱ φράσεις μοῦ ἔρχονται στὰ χεῖρά σὰν νὰ τίς ἔχω παραγγεῖλει καὶ καθὼς τίς λέω κάθε μὴ μὲ τὸν ἰδιόμορφο τόνο τῆς, φτιάχνουν ἓνα σύνολον ἀποθαλάσματος. Δὲν συμβαίνει ὅμως πάντα ἔτσι. Πολλὰς φορές οἱ φίλοι μου καὶ οἱ γνωστοί μου μὲ παρακαλοῦν νὰ φτιάξω τοὺς λόγους γραπτούς. Ἰσπανα παίζουν τὸ χειρόγραφο καὶ βγάζουν ἐκείνοι τὸν λόγο, δίνοντάς τὴν ἐντύπωση πὺν τάχα τὸν ἔγραψαν αὐτοί. Ἐννοεῖται ὅτι ἐγὼ διασκεδάζω πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, πὺν φανερώσει ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ματαιοδοξία καὶ περισσώτερο ἀκόμα γλεντάω ὅταν ὁ ρήτορας, ἀφοῦ τελειώσῃ τὸν λόγο του καὶ εἰσπράξῃ τὰ χειροκροτήματα, μοῦ κλείνει—ἂν τύχῃ νὰ μὴ παρῶν—τὸ μάτι μὲ πονηρίαν καὶ καθεστῇ.

Ἀλλὰ γιατί σὰς τὰ λέω ὅλ' αὐτά;

Σὰς τὰ λέω γιὰ νὰ καταλάβετε πὺν δὲν μούκανε καμμιὰ ἐκπληξί: ἡ ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου μου Διονύση, πὺν δέχτηκα προχθές τὸ πρωῒ.

— Πέθανε ὁ καυμένος ὁ Ζαχαρίας; μοῦ εἶπε μὲ ὄρεσι θλιμμένο.

— Τί λέει! ἔκανα συγκινημένους. Ὁ Ζαχαρίας; Πότε;

— Ἐχθές τὸ βράδυ!

— Τὸν καυμένο! Κι' ὡς ἔχτες τὸ βράδυ ἦταν ζωντανός!

— Αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι τὸ τραγικόν! Ὡς ἔχτες τὸ βράδυ ζωντανός. Καὶ σήμερα! Σήμερα θὰ τὸν συνοδεύουμε στὴν τελευταία του κατοικία!

Τὸν ἤξερα τὸ Ζαχαρία καὶ λυπήθηκα ὑπερβολικά. Ἦταν δὲν ἦταν πᾶν ἄνθρωπος καὶ ἔδειχνε πὺν εἶχε νὰ ζήσει πολὺ ἀκόμα. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος!

— Λοιπὸν, τί ὥρα εἶναι ἡ κηδεῖα;

— Στίς πέντε... Ἀλλὰ ξέρεις γιατί ἦρθα;

— Γιατί;

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ γράψω ἓνα ἐπικήδειο!

— Ἀδύνατον, εἶπα τόσο διασπαστικά. Ἐπρεπε νὰ τὸ ξέρω πέντε μέρες προηγουμένως, τουλάχιστον!

— Καὶ πὺν ἤθελες νὰ ξέρουμε πέντε μέρες προηγουμένως ὅτι θὰ τὰ πινάξῃ ὁ καυμένος ὁ Ζαχαρίας; Ἀλλὰ γιὰ σένα τὸ πᾶν δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο... Ὁ καλὸς, λοιπὸν, τώρα καὶ θὰ ἐτοιμάσῃ ἓνα ἐπικήδειο ὁραῖο καὶ συγκινητικόν. Ἐνὰν ἐπικήδειο πὺν νὰ κάνῃ καὶ τὸ μακαρίτη ἀκόμα νὰ δακρύσῃ.

Ὁ ἀνόητος Διονύσης δὲν κατάλαβε τὸ λάθος πὺν εἶχα κάνει.

— Ἀδύνατον, ἀδύνατον! εἶπα, κατὰ τὴν συνήθειά μου.

— Πραγματικῶς! Δὲν μπορεῖς ν' ἀρνηθῇς! Τὸ κρατᾷ ἡ καρδιά σου νὰ πᾶς ὁ Ζαχαρίας χωρὶς ἀποχαιρετιστήριον λόγους;

— Μὰ δὲν μπορῶ!... Δὲν ἔχω κέφι...

— Πραγματικῶς! Ἄν δὲν ἐτοιμάσῃς ἐσὺ τὸν λόγο, τότε σὲ ποῖνε θὰ πάμε;

— Ἀς εἶναι, εἶπα τότε, ὅπως κάνω συνήθως. Γιὰ χάρι τοῦ Ζαχαρία θὰ κάνω μὴ θυσιᾶ!

— Ἐννοεῖται ὅτι τὸν λόγο θὰ τὸν ἀπαγγείλω ἐγὼ!

— Γιατί ἐσὺ καὶ ὄχι ἐγὼ;

— Ἀ, ἐγὼ ἤμουν ὁ πῶς στενὸς φίλος τοῦ μακαρίτη, σὲ μένα πέφτει τὸ καθήκον. Ἐπειτα θέλω νὰ συγκινήσω καὶ τὴν γυναῖκα του, νὰ τὴν γυτοπῇ στὴν καρδιά. Εἶναι νέα ἀκόμα! Γράφει, λοιπὸν, κάτι καὶ γιὰ τὴν χήρα!

— Ἐστο! εἶπα. Ὁ γίνῃ ὅτι θέλεις.

— Καὶ πότε νὰ περάσω νὰ πάρω τὸν λόγο;

— Ὁ καὶ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κηδεῖα, καὶ θὰ σοῦ τὸν δώσω μὲ τρόπο.

— Ἐστο! εἶπα. Ὁ γίνῃ ὅτι θέλεις.

— Καὶ πότε νὰ περάσω νὰ πάρω τὸν λόγο;

— Ὁ καὶ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κηδεῖα, καὶ θὰ σοῦ τὸν δώσω μὲ τρόπο.

— Ἐστο! εἶπα. Ὁ γίνῃ ὅτι θέλεις.

— Καὶ πότε νὰ περάσω νὰ πάρω τὸν λόγο;

— Ὁ καὶ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κηδεῖα, καὶ θὰ σοῦ τὸν δώσω μὲ τρόπο.

ταν; Ὁ φίλος μου ὁ Γιάννης.

— Τῆμαθες Πραγματικῶς;

— Τί νὰ μάθω Γιαννάκη;

— Παντρεύεται ὁ Μανωλάκης!

— Τὸν καυμένο τὸν Μανωλάκη. Καὶ πότε μὲ τὸ καλὸ ὁ γάμος;

— Ἀπόψε στίς ἔξη, στὸ σπίτι τῆς νύφης, στὴ Γλυφάδα. Καὶ μᾶς τῶχανε κρυφὸν τόσον καιρό.

— Γιὰ φαντάσου! Ὡς σήμερα στίς ἔξη εἶναι ἐλευθερός. Καὶ ἀπὸ τίς ἔξη καὶ ὁ στερνός! Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος! Δὲν μούστελε ὅμως πρόσκληση.

— Σὺ τὴ φέρνω ἐγὼ. Ὅριστε... Ἀλλὰ ἡ πρόσκληση συνοδεύεται καὶ μὲ μὴ παραγγεῖλια. Θέλω νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃ ἓνα λόγο, ἀπὸ ἐκείνους πὺν ξέρεις!

— Ἀδύνατον Γιαννάκη μου, ἀδύνατον. Τώρα ἀκριβὲς φτιάχνω ἓνα λόγο γιὰ κάποιον φίλο μου πὺν πέθανε καὶ πὺν πρέπει ν' ἀπαγγεῖλθῇ τ' ἀπογευμα.

— Ἀμα τελειώσῃς τὸν ἐπικήδειο!

— Μὰ πὺν μπορῶ, δυὸ λόγους σὲ μὴ μέρα;

— Ἐστο, ἔμα θέλεις μπορεῖς!

— Μοῦ ζητᾷς κάτι ὑπεράνθρωπο!

— Ἐλα Πραγματικῶς μου. Ἄν δὲν γράψῃς ἐσὺ τὸν λόγο, σὲ ποῖνε θὰ πάμε;

— Ἐστο!... Δὲν σὺ χαλάω τὸ χατῆρι.

— Ἐννοεῖται ὅτι τὸν λόγο θὰ τὸν ἀπαγγείλω ἐγὼ.

— Γιατί;

— Θέλω νὰ κάνω τὸ κομμάτι μου στὴν ἀδερφή τῆς νύφης. Ἐσένα σὲ πειράζει;

— Κάθε ἄλλο μάλιστα. Πέρασε ἀπὸ δῶ στίς πέντε νὰ πάρῃς τὸν λόγο. Ὁ καὶ τὸν ἔχω ἀρτίσει στὸ θυρωρό.

— **■ ■ ■** —

Δὲν φαντάζομαι νὰ βρέθηκε ποτὲ ἄνθρωπος σὲ τόσο δύσκολη θέση. Ἦμουν ὑποχρεωμένος νὰ ἐτοιμάσω δυὸ λόγους μαζί. Ἐνὰν λυπητερό καὶ ἓνα χαρούμενο. Νὰ σκεπτοῦμαι ἓνα παλαιό καὶ ἓνα νεώτερον. Καὶ ὅμως τὰ κατάφερα. Ἐγραψα καὶ τοὺς δυὸ λόγους, μὲ κάθε προσοχὴ καὶ ἐκλεῖσα τὸν καθένα στὸ φάκελό του, μὲ τὴν πεποίθησιν πὺν εἶχα γράψῃ τοὺς καλύτερους καὶ συγκινητικώτερους λόγους μου.

Κατὰ τίς 4 π' ἀπόγευμα, ἀφοῦ ἐπῆρα ἓνα ὑπνάριο, κατέβηκα καὶ ἀφῆσα τὸν ἓνα φάκελλο στὸ θυρωρό.

— Ὁ καὶ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κηδεῖα, καὶ θὰ σοῦ τὸν δώσω μὲ τρόπο.

— Ἐστο! εἶπα. Ὁ γίνῃ ὅτι θέλεις.

— Καὶ πότε νὰ περάσω νὰ πάρω τὸν λόγο;

— Ὁ καὶ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κηδεῖα, καὶ θὰ σοῦ τὸν δώσω μὲ τρόπο.

— Ἐστο! εἶπα. Ὁ γίνῃ ὅτι θέλεις.

— Καὶ πότε νὰ περάσω νὰ πάρω τὸν λόγο;

— Ὁ καὶ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κηδεῖα, καὶ θὰ σοῦ τὸν δώσω μὲ τρόπο.

— Ἐστο! εἶπα. Ὁ γίνῃ ὅτι θέλεις.

— Καὶ πότε νὰ περάσω νὰ πάρω τὸν λόγο;

— Ὁ καὶ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κηδεῖα, καὶ θὰ σοῦ τὸν δώσω μὲ τρόπο.

— Ἐστο! εἶπα. Ὁ γίνῃ ὅτι θέλεις.

— Καὶ πότε νὰ περάσω νὰ πάρω τὸν λόγο;

— Ὁ καὶ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κηδεῖα, καὶ θὰ σοῦ τὸν δώσω μὲ τρόπο.

— Ἐστο! εἶπα. Ὁ γίνῃ ὅτι θέλεις.

— Καὶ πότε νὰ περάσω νὰ πάρω τὸν λόγο;

— Ὁ καὶ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος στὴν κηδεῖα, καὶ θὰ σοῦ τὸν δώσω μὲ τρόπο.

νεται, να δαχλάει απ' την τσέπη του ένα χαρτί και να λέει:

«Κορίσι και Κορίσι,

«Όποια χαρμόσυνη ημέρα, όποια εύ-
τυχής ώρα, όποια υπέροχος στιγμή, είναι
αυτή, την όποιαν ζω σήμερα, εν μέσω
τοιούτης ζωής και εθμού συγκαν-
τώσεως, ανθρώπων ερωταλόντων με ό-
ρθαλμούς απαστράπτοντας εκ χαράς και
αγαλλίασεως διά τού εύτυχες γεγονός δ-
περ συμβαίνει ένταυθα»...

Ο άνόητος Διονύσης, με τή φόρα που
είχε πάρει, δεν κατάλαβε από την αρχή
το λάθος που είχε γίνει και τράβηξε τή
φράσι μονορούφι ως τού τέλος. Και μόνο
όταν είδε τα πρόσωπα των τεθλιμμένων
συγγενών ν' απορούν και ν' αγγιεύουν
και δού-τρεις να τον κατεβάζουν δια της
βίας, κατάλαβε τή γκάφα του. Ο μακα-
ρίτης κατεβλήθηκε γρήγορα-γρήγορα
στη τελευταία του κατοικία, με τήν ι-
δέα πως ίσως να μὴν είχε πάρει είδηση
του ρεζιλιάντος.

Κι' εγώ; Δεν πρόφτασα να ιδώ τόν
Διονύση για να του εξηγήσω. Έπρεζε
προς τήν έξοδο, πήδησα σ' ένα ταξί κι'
έδωσα τήν διεύθυνση του σπιτιού του
Μανωλάκη. «Αν επήγγαινα ένα λεπτό
νωρίτερα, θα προλάβαινα τού κακό. Αλ-
λά μπήκα στη σάλα τή στιγμή ακριβώς
που είχαν καθίσει στο τραπέζι και ό Γι-
νάκης εδιάβαζε:

«Με δάκρυα αφάντου θλίψεως είς τούς

όφθαλμούς, με τήν καρδίαν αιμάσσουσαν
από τόν σπαραγμόν, και
με τού πένθος είς τήν ψυ-
χήν, εν μέσω των θρή-
νων και κλαυθμών των
συγγενών και των φί-
λων, δέξου τόν τελευταί-
ον άσπασμόν, λατρευτέ
και άλησμόνητε φίλε...»

Σ' αυτό τού σημείο ό
Γιαννάκης σταμάτησε. Έ-
γινε κάτωφωτος, τά χέρια
του άρχισαν να τρέμουν
κι' έπεσε στην καρέλλα
μισολιθόθωμος, ενώ οι
άλλοι άνθρωποι εφώνη-
σαν:

— Γρουσουζιά!

— Έξω τόν παλάν-
θρωπο!

— Θάχνη προηγουμένη!

— Τόχανα επίτηδες ό
αδιάντροπος!

Δεν ξέρω πως τόν έ-
βγαλαν τόν κυμένο τόν
Γιαννάκη έξω. Ίσως ού-
τε ό ίδιος να μὴ θυμά-
ται. Τό μόνο που ξέρω
είναι ότι ό γάμος εγλάσσε,
γιατί θεωρήθηκε μεγάλη
γρουσουζιά για τού μέ-
λον τού ζεύγους αυτός ό
λόγος και θά ξαναγίνη σε
δύο μήνες.

Τότε θά έτοιμάσω ένα
λόγο όπως πρέπει. Και
δεν υπάρχει κίνδυνος να
γίνη πάλι ή ίδια υπερ-
δελιά, γιατί μπορεί μὴν
ό Μανωλάκης να ξανα-
παντρευτή, αλλά ό Ζα-
χαρίας δεν μπορεί να
ξαναπαθήνη...

Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εξυπνα 500)ο 2 άπ'στευτα

πράγματα

Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΠΕΘΑΝΕ ΑΠΟ
ΤΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ!

Ο ταξιδιώτης της από κάτω κου-
κέττας:

—Δεν μπορείτε, κύριε, να ρογχα-
λίξετε πιό σιγά;

Ο ταξιδιώτης της από πάνω κου-
κέττας:

—Καί σεις δεν μπορείτε να κοιμη-
θήτε, αντί να καθέσθε και να μ' ά-
κούτε;

— — —

Στης καστομάντισσας:

Η δ'ς Α.—Θέλω να μου πήτε για
τόν άρραβωνιαστικό μου που είναι
στρατιώτης. Άλλά για να πεισθώ
περί της μαντικής σας δυνάμεως,
θέλω πρώτα να μου τόν περιγρά-
ψετε.

Η μ'ντι σ'ς Α.—Ωραία. Φοράει
χακί, έχει μια κάσκα, ένα σασκίδιο,
τό όπλο του και μια αντίσφυζιόγύ-
νο προσωπίδα!

— — —

—Γιατί οι Φινλανδοί στρατιώται
φορούν λευκά;

—Γιά να διακρίνονται από τούς
Ρώσους που είναι Κόκκινοι.

— — —

—Ο γιατρός του βρήκε κηλίδες
στούς πνεύμονας.

—Τί ήθελες να τού βρή, καύμενε,
άφου είναι βαφεύς!

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΓΑΕΝΤΙ

Στό σπίτι τους τ' άραχνιασμένο
δίνουν γιορτή τά περασμένα
κι' έχουν κι' έμένα καλεσμένο.
Θά πάω άπόψε να γλεντήσω,
μαύρη φορώντας προσωπίδα,
να μὴ με ίδούν σάν τις γνωρίσω
χλωμές άγόντες μακρουσμένες
που άργά θά τις χορεύουν γέροι,
κίτρινοι πόθοι καθαλλιέροι.
Μά εκεί που αυτές άποσταμένες
στη σάλα θά στριφογυρίζουν
κάτω απ' τά άνόφωτα καντήλια,
έγώ κρυφά σ' άσπρα μαλλιά τους
θά ξεφυλλίζω τ' άσφοδειλια,
(«Βάλασμα»)

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ...

ΑΣΠΡΙΖΟΥΝ!

Τήν διαπίστωση τήν
έκαναν διάφοροι Άμε-
ρικανοί επιστήμονες: γι-
ατού, φυσιολόγοι κ.λ.π.
Έχουν παρατηρήσει οι
σοφοί αυτοί, ότι οι μαύ-
ροι γίνονται από γενεάς
εις γενεάν όλιγώτεροι
μαύροι, ότι με άλλους λό-
γους άσπρίζουν σταθερώς.
Και μὴ φαντασθήτε ότι
πρόκειται περί άποστα-
σμάτων τής επιμύζας,
περί μιγάδων δηλ. αλλά
περί τών πλέον καθαρο-
αίμων μαύρων, που εν
τούτοις... ξεδάφουν με
τόν καιρό. Κατά τούς έ-
δίους επιστήμονες είναι
σήμερα και σ' αυτήν τήν
Άφρική σπάνιο να δοή
κανείς μαύρους... κατὰ
μικρούς. Μετά έκαστό έ-
τη λένε οι Άμερικανοί
σοφοί, δέν θά υπάρχουν
πιά μαύροι! Και ό λόγος;
Η μεταβολή τών κλημα-
τολογικών όρων που πα-
ρατηρείται κατὰ τά τε-
λευταία αυτά έτη και
συγκεκριμένως μετά τόν
προηγούμενο παγκόσμιο
πόλεμο.

ΕΝΑ ΜΑΥΡΟ

έπίμειρο διήγημα

νέο
Το α. Α. Τροπιάτση

— Γ ΑΛΗΝΟΣ Άπόστολος...
Άνασηκώθηκε από τού μπά-
γκο κάποιος, κάθισε άμέσως
ξανά, ύστερα, πάλι άναση-
κώθηκε. Έφερε μια γύρα τή ματιά
του σ' όλη τήν αίθουσα. Πνιγμένη
στον καπνό και στη βαρεία μυρου-
διά που εξέδιναν οι άνάσες και τά
κορμιά τούσου κόσμου εκεί μέσα.
Στάθηκε τού βλέμμα του ψηλά στον
τοίχο, σ' ένα Χριστό κρεμασμέ-
νο πάνω από τού κεφάλι τού Προ-
έδρου. Σά να γύρευε ν' άρπαχτή για
μια στιγμή από βασαν τού Χριστού, ν'
άρπαχτή και να βαισταχτή, έτσι κα-
θώς βρισκόταν εκεί μέσα χαμένος
και πελαγυμένος. Τού μάτι, τού τού
τρομαγμένο σά να ησύχασε. Καρφώ-
θηκε άπάνω στην εικόνα και δέν ή-
θελε να φύγη πιά. Μά ή φωνή τού
Προέδρου, δεύτερη φορά και πιό δυ-
νατή — άγρια, σάν καμουτσικιά, ή-
χισε σ' αυτιά τού Γαληνού—τόν συ-
νέφερε.

—Γαληνός Άπόστολος...

Συμμάζεψε τή χαμένη του ματιά
και βρέθηκε κάτω από τήν έδρα.
Είδε ένα μούτρο ευρισμένο και φου-
σκωτό πάνω από τού κεφάλι του και
δύο μάτια που τόν ψάχναν άνάμεσα
από ένα ζευγάρι χοντρά μυωπικά
γυαλιά. Τόν κυττούσαν και τόν ψά-
χναν και τ' άλλα δυο μάτια από τόν
τοίχο, μά, αλλοιώτικα εκείνα, άλ-
λοιώτικα...

—Είσαι συ ό Άπόστολος Γαληνός
τού... τού...

Έψαχνε ό δικαστής στά χαρτιά
του, σαλιώνοντας τού δάχτυλο και
ξεφυλλίζοντας τή δικογραφία.

—Τού Θεοδώρου...

Τόν βοήθησε ό ίδιος ό Γαληνός. Κι'
έσκυψε άμέσως τά μάτια του κι' άρ-
χισε να κυττάη άφαιρεμένα τις μύ-
τες τών παπουτσιών του και τού λε-
ρωμένο πάτωμα. Δέν ήταν που φοβό-
ταν ή ντρεπότανε τά μάτια τού άλ-
λου. Θυμήθηκε τόν πατέρα του και
ντροπιάστηκε. Έναν πατέρα που
λαγταρούσε, σάν όλους τούς πατε-
ράδες τού κόσμου, ένα μέλλον πρᾶς
κι' άγαθό για τού γιοιό του. Δέ ζή
τώρα να τόν δη. Μπορεί να πλανιέ-
ται εκείνη τή στιγμή μέσα στην αί-
θουσα, μπορεί ακόμα να πήγε και
να στάθηκε πλάι στο κάδρο τού τοί-
χου. Θά τόν κυττάζη ήσυχά και πο-
νεμένα, μά ό Γαληνός δέ θά μπορέ-
ση να τού βαστάξη ένα τέτοιο βλέμ-
μα.

—Κατηγορείσαι ότι τήν... τήν (ά-
ναφέρει μια ημέρα ό δικαστής)
τού μηνός άφήρεσες από τού κατά-
στημα τού Διονυσίου Άβαριτζή ένα
μούσο ντόμινο, όπερ και σου κατε-
σχέθη καθ' ήν στιγμήν τού έφόρεις
εις τόν χορόν τών (λέει πάλι κάποιος
δνολος).

—Μάλιστα, κύριε Ποέδρος τού φο-
ροδσε και καμάρωνε σάν νύφτι-
κο σκεπάρνι, ό χαράμης...

Πετάσθηκε ένας Άθηωπάκος κά-
του εκεί, κοντά στο Γαληνό, που τέ-
νωσε τού κεφάλι για να ξεπεράση ά-

νάμεσα από ώμους
που τόν άντικόβανε.
Κοντός και παχου-
λός, μούτρο καλοθερμένο, μάτια
πονηρούτικα που στριφογυρίζαν σά
χάντρες.

Μπρός του ό Γαληνός, χωλός και
ξεραγγιανός, κορμί τσακισμένο κι'
άσουλούπωτο, χέρια που τά σταύ-
ρωνε άναγκαστικά μπροστά του, έτσι
που έστεκε όρθος για να μὴν τ' ατί-
νη να κρέμονται σταν ξεδιδωμένα.

Ο Πρόεδρος χτύπησε με όρνη τού
χέρι του πάνω στο ξύλο τής έδρας.

—Σιωπή. Ποιός είσαι τού λόγου
σου και φωνάζεις;

—Ποιός είμαι, λέει...

Στριφονούσαν οι πονηρές ναντοί-
τσες μέσα σε μια δίνη από νολή. Άν
ήταν μύτη μαχαιριού κάθε ματιά,
θάβρισε πισόπλατα τού Γαληνό και
θά τόν κάρφωνε...

Ο άστυφύλακος που καθόταν κά-
τω από τήν έδρα εξήγησε στον Πρό-
εδρο:

—Είναι ό μηνυτής. Αύτουνού τού
έκλεψαν τού ντόμινο...

Σκούνηξε γερά με τούς άγκώνες
του ό κοντός άνθρωπάκος, παραμέ-

ρισε τούς ανθρώπους που τόν έκα-
θαν και βρέθηκε στη στιγμή κάτω
από τήν έδρα.

—Έμένα που λές, κύριε Πρόεδρε...
Πάλι δέν τόν άφησε να συνεχίση
ό δικαστής. Έκανε ένα νόημα στον
άστυφύλακα κι' αυτός, σπρώχνοντας
άλαφρά τόν κοντό άνθρωπάκο, τόν
ξαναγύρισε στη θέση του. Έτσι, ό
δικαστής ξαναγύρισε στον άλλον.

—Κατηγορείσαι, λοιπόν, ότι έκλε-
ψες ένα ντόμινο από τού μαγαζί αυ-
τού τού άνθρώπου. Τί έχεις ν' άπο-
λογηθής;

— — —

Έχει που μιλάει εδώ και κάμπο-
σες στιγμές ό Γαληνός. Πριν άρχισει,
έλεγε πως δέ θάχε τού κουράγιο να
πή ούτε δυο λόγια. Όλη αυτή ή αί-
στορία έχει πέσει με όρμη καταπά-
νω του και τόν πιέζει συντριπτικά.
Έχει φορμάει ακόμα πιό πολύ τήν
καμπύλη που φτιάχνει τόξο πονεμέ-
νο τού γερό κορμί του. Είχε πη να
παραδοθή πιά. Να μὴν παλαίψη άλ-

Είδα τά μάτια της. Η φλόγα των μ' άγκάλιασε όλόκληρο...

λο. Ποιό τὸ κέρδος; Καλλίτερα ἔτσι, οὔτε νὰ μιλῇ, οὔτε ν' ἀντισταθῇ—καθὼς δὲν εἶχε μιλῇ, οὔτε εἶχε φέρεῖ ἀντίσταση τὴν ὥρα πού τὸν πιάσανε νὰ φορᾷ τὸ ντόμινο.

—Ἔτσι ἔλεγε. Ἐρχονται, ὅμως, στὴ ζωὴ σου κάποιες στιγμὲς πού δὲν ξέρεις, πού δὲν μαντεύεις πρὶν τὸν ἐρχομὸ τους, οὔτε μὲν ποτε νὰ ξεδιαλύνῃς τὴν οὐσίαν τους. Ἔτσι ὡς ἐδῶ ἦρθε κάποια στιγμή πού τὸ ἔλυσε ἀπροσδόκητα τὴ γλῶσσα. Καὶ μίλησε. Καὶ μιλάει ἀκόμα.

—...Μέρες δλόκληρες ἔκοβα βόλτες ἐξω ἀπὸ τὸ μαγαζί. Σταματοῦσα μπροστὰ στὴ μούστρα. Ἐκεῖ, κα-
ταμεσῆς, τὸ ντόμινο πού ξέρετε.

Φάνταζε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὸ ἀκριβὸ μεταξωτὸ του. Φίνο μεταξί. Θὰ πῆτε πῶς τὸ ξέρω καὶ τὸ ξεχωρίζω τὸ ἀκριβὸ μετὰξί. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, πού λέτε, ἔκανε δικιά του δουλειὰ σὲ μετὰξί. Ἐργαστάσιο ἀτράνταχτο. Ἀριστείδης Γαλῆνός, βιομηχανία μετὰξης. Ἐμεῖς, πού λέτε...

—Εἰς τὸ θέμα, εἰς τὸ θέμα, κάνει νὰ τὸν σταματήσῃ ὁ Πρόεδρος. Αὐτὰ πού μοῦ λές δὲν μάς ἐνδιαφέρουν.

Μά, ὁ Γαλῆνός δὲν ἀκούσε. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀκούσῃ. Ὡστόσο, ἔχει κάποιο εὐγένηα ὁ λόγος του. Κι' ἔτσι καθὼς δὲ βγαίνει ξερά ἀπὸ τὰ χεῖλια, μὰ ἔχει πῶς βοήθησε τὴν πηγὴ ἢ φωνὴν του, θρίσκει τὴ δύναμιν νὰ κυριαρχήσῃ μέσα ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ τὸ βουητὸ τῆς αἴθουσας. Κι' ἀρχίζουν νὰ τὴν ἀκούω καὶ νὰ τὴν προσέγουνε σινά-σινά κι' οἱ ἄλλοι — οἱ ξένοι κι' ἀδιόφοροι. Συ-
νεχίζει ὁ Γαλῆνός. ἔκει πού τὸν σταμάτησε ὁ δικαστής.

—...Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι τύχαμε κακοκέφαλοι. Ἄλλοι, δὲ βρίσκουνε καὶ φτιάχνουν. Ἐμεῖς, βρήκομε καὶ χαλάσαμε. Κακὰ κεφάλια. Μπορεῖ κι' ἡ τύχη. Καθὼς γεννιέται μὲ τὸ ριζικό του. Δὲ μπορεῖς νὰ τοῦ πᾶς κόντρα. Ἐμένα πού μὲ βλέπετε... Μὰ τί σὰς νοιάζουν τώρα ἐσὰς ποῖς ἡ-
γουν ἐγὼ καὶ πῶς κατήντησα; Θὰ σὰς ποῦν πῶς εἶμαι ἕνα ρεμάλι. Πού δὲν ἔχω πού τὴν κεφαλὴν κλῖναι. Ἐνα ἀχρηστο κορμί. Μ' ἔχει ρημάξει ἡ φτώχεια. Νάκλεβα ἕνα φοιμὶ νὰ ποῦμε, κάπως θάβρισκα μιά δι-
καιώση. Μὲ τὸ ντόμινο θὰ μὲ πνί-
ξετε. Θὰ γελάτε μὲ τὰ γάλια μου. Γελάσαν κι' ἄλλοι. Δὲ χωροῦσε ὁ ποντικός στὴν τρύπα του, ἔσπερνε καὶ κολοκύθες. Ἡ κολοκύθα, νὰ ποῦ-
μαί, ἦταν τὸ ντόμινο. Αὐτὸ πού κορ-
τάριζα στὴ μούστρα τοῦ μαγαζιού. Ἐχουν περάσει πολλὰ καρνάβια σὴ ζωὴ μου καὶ μ' ἔχουν ἀφήσει ἀ-
διάφορο. Δὲν ξέρω τί ἔπαθα φέτος. Τί μοῦ ἐγγύρισε τὰ μυαλά. Ἀπὸ τὴ μέρα πού' ἀνοίξε τὸ τριώδιο, κά-
τι ἄλλαξε μέσα μου, πῶς νὰ τὸ πῶ...
Θυμήθηκα μέρες παλιές. Ντόμινα μετὰξωτὰ καὶ μάσκες βελουδέινες, ἀρλεκίνους καὶ πιερόττους, μουσικὲς καὶ ναστροπόλειο. Ὑστερὰ, ἦρθε κι' ἕνα ἄλλο κακὸ. Ἐπεσε στὰ γόνατα μου ἕνα μπιλιέττο γοῦρῶ. Δραγμὲς ἐκατὸν πενήντα καὶ ἑνδύμα ἐπίση-
μον. Ἡ, πολυτέλεια μεταμφίσεως. Δὲν εἶνα οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Πε-
ρνώντας ἐξω ἀπὸ τὸ μαγαζί τοῦ κυ-
ρίου ἐδῶ, βρήκα τὸ δούτερο. Ἐννο-
κιάζονται νάδιπνον. Ἐγραψε τὸ μα-
γαζί σὲ μιά ταμπέλα κομματομένη. Μπαίνω μέσα. «Τί θέλετε;» μὲ ρω-
τᾷ ὁ κύριος καὶ μὲ κυττάζει ἀπὸ τὴν κοφὴ ὡς τὰ νύνια. Δὲν τοῦ νέ-
μισα τὸ μᾶτι, πὺ κατὰ πᾶσα μὰ πᾶς
μποροῖς νὰ νύνα κι' ἄλλοι. Δὲν ξέρει ὁ ἄλλος τί εἶναι μέσα ἀπὸ τὰ

ροῦχα, τὰ ροῦχα μονάχα κυττάζει, δὲν τὸν νοιάζει γιὰ τ' ἄλλα. Του εἶ-
πα, λοιπόν, πῶς θέλω νὰ νοικιάσω ἕνα ντόμινο. Καὶ τοῦ δείχνω ποῖο. «Αὐτό, μοῦ λέει, καὶ χαμογελάει ὁ κύριος τοῦ μαγαζιού, εἶναι τὸ πρῶ-
το ντόμινο πού ἔχω στὸ μαγαζί. Δὲν κάνει γιὰ σὰς. Ἐχει διακόσα φράγ-
κα τὴ βραδυὰ. Μ' ἐννοεῖς;...» Καὶ μοῦ γελάει κατὰμουτρα. Φεύγω σὰ δαρμένος. Μὰ, τὰ βήματά μου ὅλο μὲ τραβᾷν στὸ ἴδιο μέρος. Περνάω, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πόσες φορές τὴν ἡμέρα, ἐξω ἀπὸ τὸ μαγαζί. Καρφώ-
νομαι μπροστὰ στὴν πόρτα. Τίς πρῶ-
τες φορές πού μὲ βλέπει, γελάει εἰ-
ρωνικά ὁ κύριος τοῦ μαγαζιού. Ἐ-
χει ἀκόμα καὶ χολὴ τὸ γέλιο του. Δὲ μὲ πειράζει πῶς γελάει ὁ ἀν-
θρωπὸς μαζί μου. Καθὼς γελάει καὶ κλαίει ὅπως θέλει. Ὑστερὰ, ὁ-
σο περνᾶνε οἱ μέρες, κι' ἐγὼ ὅλο ἐ-
κεῖ τριγυρίζω, ἀρχίζει νὰ μὲ φοβᾷ-
ται. Γιατί ἔμένα εἶχε καρφωθῇ ἡ σκέ-
ψη μου πάνω στὸ μαῖο ντόμινο. Νὰ τὸ πάρω ὁπωσδήποτε. Νὰ τὸ φορέσω καὶ νὰ πάω στὸ χορὸ. Νὰ ζῆσω μιά βραδυὰ — σὰν ἄλλοτε. Νὰ τὰ ἰδῶ ὅλα καὶ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ κανένας.

—Καιρὸς νὰ τελειώῃς, ξαναλέει ὁ Πρόεδρος.

Ὡστόσο, ἡ φωνὴ του τούτῃ τὴ φο-
ρὰ εἶναι σὰν κάπως πῶς μαλακὴ.

—Τελειώνω, λέει ὁ Γαλῆνός. Πῆρα τὸ ντόμινο, καταλαβαίνετε πῶς. Τὸ ἔκλεψα. Τὸ φόρεσα ὕστερα σὰν κλέ-
φτης. Ἰδία, σὰν κλέφτης γλύστηρη-
σα στὸ ξενοδοχεῖο πού δινόταν ὁ χο-
ρός. Σὰν κλέφτης τριγυρίζω τίς αἰ-
θούσες του. Καὶ τὰ μάτια μου πού
κυττοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τίς χαρα-
κιές τῆς μάσκας, ἔκλεβαν κι' αὐτά.

Ἐκλεβαν ὅτι κυττοῦσαν. Τίς ὁμορ-
φες γυναῖκες καὶ τὰ καλοδαλμένα
φράκα, τοὺς ἡχους τῆς μουσικῆς πού
ἔκαναν τὰ ζευγάρια νὰ λικνίζωνται
σὰ μεθυσμένα, τὰ πολυφῶνα πού
ἀγκάλιαζαν τὸ πᾶν μὲ τὸ μεθῶσι
πού σκόρπαγε τὸ φῶς τους, τὰ ὁμορ-
φα κρύσταλλα, τὰ λαμπρὰ σερέβ-
τσια, τὸ ἄρωμα πού ξεχυνόταν στὴν
ἀτμόσφαιρα, ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα
ἔκλεβα ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἐκλεβα,
δίχως νὰ ἔγω συνέειση γιὰ τὴν
πρόξην μου. Ἦταν ἕνα μεθῶσι ἐκεῖνη
ἡ βραδυὰ. Χόρεψα. Ἐσφίξα στὴν
ἀγκυάλια μου μιά γυναῖκα πού μὲν-
τευα τὴν ὕπαρξή της μέσα ἀπὸ τὸ
ντόμινο της. Σὲ μὴν ἀπόμνηρ νω-
νιά, τῆς πρᾶξηκα τὴ μάσκα. Εἶδα
τὰ μάτια της. Ἡ φλόγα τους μ' ἀγ-
κάλασαν δλόκληρο. Ἦπαμε σα-
πάνια ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήρι. Ἀνάπη-
σα κι' ἀγαπήθηκα σὲ μιά βραδυὰ.
Στὴ ζωὴ μας βαραίνει πολλές φο-
ρές καὶ μιά μονάχα στιγμή. Κι' ἐγὼ
ἔζησα μαζεμένες τίς στιγμὲς μὲς ὁ-
λόκληρης νύχτας.

Θὰ πῇ ἀκόμα καὶ ὁ Γαλῆνός. Κα-
θὼς μιλάει, τὸ τόξο τοῦ κορμιού του
νίκησε σινά-σινά τὴν καμπύλην του.
Πῆρνε κάποια φλόγα καὶ τὰ μάτια
πού καθὼς εἶχαν σπηλωθῇ πάνω ἀπὸ
τὴν ἔδρα — κι' ὅς μὴ κυττοῦσαν σ' ἄλλη-
θεν, ἔφτε ξεκαθάρων προσωπα.
—...Στὶς ὥρες τὸ πρῶτὸ μὲ μᾶσανε.
Τὴν ὥρα πού ἔβαναι ἀπὸ τὸ χορὸ.
Λίγο πρὶν εἶχε φύγει ἡ γυναῖκα πού
εἶνα νοσέει ὅλη τὴ νύκτα μαζί της.
Θὰ μὲ πρᾶξιμε λίγο πῶς πέρα σ' ἕ-
να ταξί. Μὰ, ἔμένα, μὲ περίμενε πῶς
ἡ ἀπάντησιν.

—Πολλά λόγια...
Μοιροῦρισε ἀπὸ τὴν ἔδρα του ὁ
Πρόεδρος.

Ὁ Γαλῆνός δὲ μίλησε ἄλλο πιά.
Οὔτε κι' ἔβαναι σ' εἶναι πῶς

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΤΗΣ

Τὸ πνεῦμα στὸ μέτωπο κὶ τὰ μετόπισθεν

(Ὁ πόλεμος δὲν μποροῦσε παρὰ
νὰ ἐπηρέασθαι καὶ τὴν διεθνή εὐθυ-
μογραφία. Ἔτσι τὰ ξένα εὐθυμο-
γραφικὰ περιοδικὰ εἶναι γεμάτα ἀ-
πὸ πνεύμα μὲ θέμα τὸν πόλεμο καὶ
τὰ σχετικά του. Μεταφέρουμε ἐδῶ
μερικά ἀπὸ τὰ πρῶτα χαρακτηριστικά
αὐτὰ «εὐθυμο»).

ΑΝΑΡΑΤΗΤΗ

Ὁ λογιζὴς (σὺν φαντάσῃ).— Δὲν
μοῦ λές γιατί ἐτοιμάζεσαι νὰ φορέσῃς
τὴ μάσκα σου; Δὲν δόθηκε τὸ σύνθημα
τῶν ἀντικαταρροχῶν συναγεμῶν.

Ὁ φαντάζης.— Ὅχι, κὶς λογιζ.,
ἀλλὰ θὰ πᾶω νὰ καθαρίσω τὴν μάσκα
στὴν κοζίνα καὶ μοῦ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ὁ Τροτόλης.— Μπαμπά, τί εἶ-
ναι τὸ «κακογελάει»;

Ὁ πατέρας.— Τὸ κακογελάει πα-
δί μου, εἶναι ἕνα μέσον ἀποκρίσεως τῆς
πραγματικότητος. Σὲν νὰ ποῦμε ἡ μαμά
δάει τὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ
χρῶμα της... Κατάλαβες;

ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

— Πῶς Γιολάνδα, ἐσὺ μιά ὑποκόμω-
σα θὰ παντρευτῇ ἕνα μπαχαλί; Τί λέ-
γαι ὁ μαχαλῆς πατέρας σου;

— Βρίσκει, ἀγαπητή μου, ὅτι σὰ
χρόνια πού περνοῦμε ἕνα μπαχαλί, εἶ-
ναι γαμπρὸς περιζήτητος!

ΕΞΑΣΚΗΣΙΣ

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικῶν στῆν ἐρ-
νιάντσα του πού κυττάει ἀπὸ τὴν
κλειδαρότρυπα τῆς κρεβατοκάμαρας
τῆς κυρίας του.

— Τί κάμνεις ἀπὸ τὸ ἀναδύσασθαι...

— Τίποτε. Ἡ ὑποπλοήγη, ἔξασκού-
μα γιὰ παρατηρήσεις!

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ

— Ἀλλό! Ἀλλό! Ὑπερβία ἀντικα-
ταρροχῶν συναγεμῶν; Σὰς παρακαλῶ,
μπορεῖτε νὰ βάλτε τὴν πειρήνα νὰ συ-
ρίξῃ αὐρὸν πρὸς τὰς 6.30'. Θέλω νὰ
πάω τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Ἀθῆναι καὶ τὸ
ξυπνήσει μου εἶναι χαλασμένο.

ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡ- ΜΟΣ

Ὁ κ. Κ. γενοῦ τὴν πόρτα τοῦ γειτο-
νός του κ. Η.

— Κε Η, βάλτε νύχτορα τὴν ἀγρια-
σφύρη γιὰ τὴν μάσκα σας!

— Γιατί τί γέμει;

— Ἐγχετα ὁ φάλλος τοῦ ἀκαχίου
γιὰ τὸν λογαριασμό!

ἮΤΑΝ ΚΑΙΡΟΣ!

Στὸ σχολεῖο:
Ὁ κ. α. θ. η. γ. δ. ε. — Μαθητῇ

Γαρενοῦτ σήκω νὰ λύσῃς αὐτὸ τὸ πρό-
βλημα τῆς Τριγωνομετρίας.

Ὁ μ. α. θ. η. γ. δ. ε. (ἀπὸ μέσῃ του).—
Θεοῦλη μου! Κάνε νὰ σπᾶνῃ τώρα ἡ
σειρήνα τοῦ συναγεμῶν!

Τὸ εὐθύμια τοῦ δικαστηρίου

Τὸ ὑποβρύχιον

101 Δ. ΨΑΘΑΣ

Α ΠΟΚΡΗΑ. Ἔτσι; Φίδια ἡ τα-
θέρινα. Ἔτσι; Κέφι ἀρκετόν.
Ρεσίνα ἀφθονή. Ἐγκαρδιότης
καὶ ἐλευθεροστομία. Εἰς ὑγεί-
αν ἀπὸ δῶ, ἐβίβα ἀπὸ κεῖ.

Καὶ ὅμως, οἱ δύο ἄνθρωποι πού
κάθονται ἐκεῖ σ' ἕνα τραπέζι καὶ
τυχετοῦν, εἶναι ἐκτὸς τόπου καὶ χρό-
νου. Οὔτε οἱ ἀπόκριες τοὺς ἐνδια-
φέρουν. Οὔτε τὰ τραγούδια. Οὔτε τὸ
κέφι πού κάνουν οἱ ἄλλοι. Ἐχουν
τὰ δικά τους σ' ἄνθρωποι. Συζήτη-
σιν. Καὶ συζητοῦν, μάλιστα, ἐνδι-
αφέρουσιν.

—Μ' ἀκούς, Μιχάλη;
—Σ' ἀκούω, Ἀντώνη.
—Δὲν εἶσαι ἐν τάξει.

—Ἐγὼ; Ἄκου νὰ σοῦ πῶ : Τὸ ἀ-
ρεοπλάνον, τὸ βλέπεις. Τὸ τάνκς τὸ
βλέπεις. Τὸν στρατὸ τὸν βλέπεις. Τὸ
ὑποβρύχιον ὅμως πῶς νὰ τὸ δῇς;
Καθὼς κρύβεται κάτω στὴ θάλασ-
σα καὶ σοῦ ἐξαμολοᾷ τὴν τορπίλλα
ἐν κ α τ α β υ θ ί σ ε ι.

—Ὅχι.

—Ναί.

—Ὅχι, σοῦ λέω!

—Ἐν τῇ καταβυθίσει τὴν ἐξαμο-
λᾷ! Ἀκουσέ με, διότι, πρῶτον ἔχω
κάνει ναυτὴς, δεῦτερον ἔχω διαβά-
σει περὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ τρίτον, σοῦ
τὸ λέω ἐγὼ.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε;

—Περικαλῶ.

—Τὸ ὑποβρύχιον, κύριε Μιχάλη, ἐ-
ξαμολοᾷ τὴν τορπίλλα ἐν ἀναβυ-
θίσει.

—Ὅχι.

—Πρέπει νὰ δῇ.

—Ἐχει τὸ περισκότιον καὶ βλέ-
πει.

—Ἄλλο τὸ περισκότιον;

—Ὅχι!

—Ναί!

—Ὅχι.

Ἡ διαφωνία ἦταν ριζικὴ. Βασική.
Ἀπόλυτος. Ἀδιאלλακτος. Θὰ μπο-
ροῦσε νὰ πῇ κανεὶς, διότι καὶ τὰ δύο
μέρη ἐπέμεναν εἰς τίς ἀπόψεις των
μὲ φανατισμὸν καὶ πεποίθησιν. Ὁ
μὲν ὑπεστήριζε ὅτι τὸ ὑποβρύχιον
τορπιλλίζει ἐν καταβύσει. Ὁ δὲ ὑπε-
στήριζε ὅτι τὸ ὑποβρύχιον τορπιλλί-
ζει ἐν ἀναβύσει. Εἰς τὰ ἄλλα τρα-
πέζια ἐτραγουδοῦσαν. Τὸ βιολί τους
αὐτοί. Εἰς τὰ ἄλλα τραπέζια ἐγε-
λοῦσαν. Τὸ βιολί τους αὐτοί. Εἰς τὰ
ἄλλα τραπέζια ἔπιναν καὶ ἐθαυ-
θοῦσαν εὐθυσί. Τὸ βιολί τους αὐτοί.

— Ἐν ἀναβύσει!

— Ἐν καταβύσει!

— Ὅχι, Μιχάλη.

— Ναί, Ἀντώνη.

— Βάζεις στοίχημα;

— Βάζω.

— Τὸ πᾶς τὸ καποστάρι;

— Τὸ πῆγα.

— Κάτσε τὸ λοιπὸν νὰ ρωτήσουμε.

Σηκώνεται ὁ εἰς καὶ προχωρεῖ
πρὸς τὴν πλοῦν παρῆσαν πού διετέ-
λει ἐν εὐθυμῇ. Ἀντρες καὶ γυναί-
κες ἔπιναν καὶ τραγουδοῦσαν.

—Μὲ τὸ μπαρδόν...

—Τί συμβαίνει;
—Νὰ ρωτήσω κάτι.
—Λέγε. Τί θέλεις;
—Τὸ ὑποβρύχιον...

—Τί;
—Ἐξαμολᾷ τὴν τορπίλλα ἐν κα-
ταβυθίσει ἢ ἐν ἀναβύσει;

Τὰ τραγούδια ἐσταμάτησαν ἀπὸ
τὴν παρῆα. Ἐνας ἐπέμενε νὰ συνε-
χίσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὑπεχρεώθη
νὰ τὸ κόψῃ. Ἀντρες καὶ γυναῖκες
ἔστρεψαν τὰ βλέμματά τους στοὺς
δύο λαϊκοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς
κυττοῦσαν μὲ περιέργειαν. Ὅταν ἔ-
μαθαν, μάλιστα, ὅτι ἐμπῆκε καὶ
στοίχημα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν, ἐνδι-
εφέρθησαν ἀκόμα περισσότερο. Ὅπου

ἔλεγε ἐν καταβύσει. Ὁ μεσηλιεῖς ἔλε-
γε ἐν ἀναβύσει. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἀρ-
κετὰ σουρωμένοι, διεφώνησαν δεῦ-
τατα. Σὲ τέτοιον βαθμὸν μάλιστα,
ὥστε σὲ λιγάκι τὸ κακὸν ἐπεξετεῖ-
νετο σὲ ὅλο τὸ μαγαζί. Οὔτε τρα-
γούδια πλέον. Οὔτε γραμμοφῶνον.
Οὔτε χοροί. Οὔτε ἀπροκρηάτικη φα-
σαρία...

— — —

—Πῶς λέγεσαι;
—Ἰωάννης Σπρίγγος.

—Ἐπάγγελμα;

—Ταβερνιάρης.

—Τί συμβαίνει;

—Μοῦ ἀμόλυσαν τορπίλλα μέσα
υπὸ μαγαζί, κ. πρόδρε. Ὅλα καλὰ
καὶ ἅγια ἦταν ὡς τίς ἐγὼ. Ἀπ' τίς
ὀχτῶ καὶ πέρα ὅμως ἀναψε ἡ κου-
βέντα καὶ ἔβγιναν τὰ πάντα γῆς Μα-
ριάμ. Τορπίλλα φοβερή!

—Τί τορπίλλα;

—Συζήτησι.

—Γιὰ ποῖο πράγμα;

—Περὶ ὑποβρύχιου.

—Δηλαδή;

Ἡ κουβέντα ἀναψε σινά-σινά ἀπὸ
ἕνα τραπέζι καὶ πῆρε φωτιά δλόκλη-
ρο τὸ μαγαζί. Μοῦ ἔσπασαν ποτήρια,
καρέκλες πιάτα, μπουκάλια. Πέντε
χιλιῶδες ζημιά.

—Ποῖος τὴν ἔκανε;

—Ὁλοι.

—Γιὰ ποῖο λόγο, εἶπες;

—Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ὑποβρύχιον
ρίχνῃ τὴν τορπίλλα κάτω ἀπὸ τὴν
θάλασσαν ἢ ἀνέρχεται ἐπὶ τὴν θά-
λασσαν γιὰ νὰ τὴν ρίξῃ.

Θέμα ἐνδιαφέρον.

Ἐνδιαφέρον. Ἐνδιαφέρεται,
λοιπόν καὶ τὸ δικαστήριον. Πραγμῶς
κατηγοροῦμενοι ὑπάρχουν πού δια-
φωτῶν ἀκόμα καὶ ἐκεῖ. Διχάζονται
οἱ γνώμες καὶ τοῦ ἀκροατηρίου. Δι-
χάζεται καὶ τὸ δικαστήριον. «Ἐν ἀ-
ναβύσει», λέει ὁ εἰσαγγελεὺς. «Ἐν
καταβύσει», λέει ὁ πρόεδρος. Ὁ εἰ-
σαγγελεὺς ζητεῖ νὰ τιμωρηθῶν ὡς ὁ-
πεύθωνοι οἱ ὑποστηρίζοντες τὸ «ἐν
καταβύσει». Ὁ πρόεδρος τιμωρεῖ μὲ
πεινήμερον κράτησιν τοὺς ὑποστηρί-
ζοντας τὸ «ἐν ἀναβύσει»!

Οὐδέποτε ἀπόφασιν προέκαλεσε
τέτοιον ἀναβρασμὸν στὸ ἀκροατή-
ριον.

—Ἐν καταβύσει!

—Ἐν ἀναβύσει!

—Σῶπα, βρε ἀδελφέ!

—Αὐτὸ πού σοῦ λέω!

Ἡ τορπίλλα εἶνε φθάσῃ καὶ στὴ ἀ-
κροατήριον. Ὅπου ὁ πρόεδρος
κρούει τὸν κώδωνα καὶ ἀπειλεῖ νὰ
στρίψῃ ὅλους μέσα. Αὐτὸ ὅμως ἐπε-
νήνησε ὡς... βόμβη βυθοῦ. Καὶ τὸ
ὑποβρύχιον κατεποντίσθη μέσα εἰς
αὐτὴν.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Πού γύρισε από τόν 'αήλιο κόσμο

Από τὰ προηγούμενο

Ο Γιάγκος Φρέδης, κυνηγημένος από τ' θύελλα του ερωπαϊκού πολέμου του 1914-1918 ξαναγύριζε στην Χαλκίδα από την Γαλλία, όπου έμεινε έως τότε. Αντίκρου στο πατρικό του σπίτι εξακολουθεί να μένει η Λούλα, το λουλούδι του Ευρείου, όπως τη λένε στη Χαλκίδα, για την ομορφιά της. Ο Γιάγκος και η Λούλα επέρασαν μαζί τα παιδικά τους χρόνια. Τη Λούλα όμως θέλει τώρα να την παντρεύει, παρά την θέλησή της, ο πατέρας της, ένας ευκατάστατος εργοστασιάρχης, μ' ένα ναυαρχικό εμπορικό υπόπλοιο, τον "Αγγελο Σ". Η Λούλα απορροεί τον γάμον αυτόν, γιατί είναι βεβαία, ότι ο "Αγγελος" θέλει να την πάρει για την πρόικα της. Ο πατέρας της όμως που την νομίζει υπεύθυνη για την διάλυση του οικογενειακού, την φέρνει στην Αθήνα, όπου την κλείνει εσωτερική σ' ένα οικοτροφείο, για να πάρει το δίπλωμά της από το "Αρσάκειο". Ο πραγματικός ένοχος για τη διάλυση του οικογενειακού είναι η φίλη της Λούλας, η Μιμή, που μ' ένα διαβολικό τέχνασμα και συκοφαντώντας την Λούλα στον "Αγγελο" καταφέρνει να την ερωτευθεί τρελλά εκείνος και να την παντρευτεί. Έν τώ μεταξύ έρχονται στην Αθήνα ο Γιάγκος με την μητέρα του. Συναντώνται με την Λούλα κι' ένας άγνος έρωτας, που τον συνδέουν οι δυο φορές αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας, αρχίζει να γεννιέται στις καρδιές των. Ο Γιάγκος όμως πέφτει θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος και μεταφέρεται στο νοσοκομείο, όπου η Λούλα παραστέκεται στο προσκέφαλό του, σαν μια λυπημένη αδελφή. Έν τώ μεταξύ έρχονται στην Αθήνα και ο "Αγγελος" με την Μιμή, γιατί ο "Αγγελος" μετετέθη στο Κεντρικό κατάστημα της Τραπεζίτης. Ο Γιάγκος βγαίνει από το νοσοκομείο περισσότερο ερωτευμένος με την Λούλα. Για τη φιλόδοξη όμως Μιμή αρχίζει τώρα μια νέα ζωή, στην Αθήνα. Στο οικοτροφείο εξ' άλλου, που έχει κλείσει τη Λούλα ο σκληρόκαρδος πατέρας της, η Λούλα γνωρίζεται με μια κοπέλλα της ηλικίας της, τη Ζοζώ.

Η κ. Φοίδη ζητεί απ' τον πατέρα της Λούλας το γέμι της κόρης του, για το γυίο της, αλλά εκείνος απορροεί τον γάμο αυτό γιατί θεωρεί τον Γιάγκο τυχοδιώκτη και προικισμένο.

16ον

ΕΛΠΙΖΩ πως κι' αυτό θα ξεχασθώ γρήγορα; Θα μου το συγχωρήσετε. Δεν είν' έτσι;

—Φθάνει να μη μου θυμίζετε την παρεκτροπή σας ούτε με τα λόγια σας, ούτε με τα έργα σας! το άπο κριθίκεν εκείνη εύθυμα.

Και με σοδαρό ύφος ξαφνικά, ενώ είχε σηκωθεί από την πολυθρόνα, όπου έκασθον με νάζι:

—Με συγχωρήτε; Λησμόνησα πως πρέπει να πάω στη μοδίστρα μου. Μά ελπίζω ότι πολύ γρήγορα θα σας ξαναδούμε.

Ο κ. Θεοφάνης εσηκώθηκε κι' αυτός, ταραγμένος, σαστισμένος. Με τη ματιά και την ταραχή ενός μαθητάκου που ερωτευόταν για πρώτη φορά, εκύτταξε το δέρμα της, στο γυμνό λαιμό, στο ντεκολτέ που άφηνε η ρόμπα. Ήταν δροσερό και ρόδινο και τα χείλη της έλαμπαν και χαμογελοῦσαν και όταν ακόμη έμεναν κλειστά. Μέσα στο σαλόνι απλώνονταν τώρα το άρωμά της, το γυναικείο εκείνο άρωμα, που ταραίζει, που αναστατώνει τις αισθήσεις.

Τον συνδεδεσε ως την πόρτα. Κι' εκείνος περισσότερο από κάθε άλλη φορά ξετρελλαμένος μαζί της, της είπε σοδαρά και κυττάζοντάς την κατάματα, ενώ έφερνε το χέρι της στα νείλη του:

—Θά'ελθω, για να σας φέρω τον προθιβάσιό του ανδρός σας!...

Και κατέθηκε νύγησσα-νύγησσα τη μαριμαρίνη σκάλα, ρίννοντας λοξές ματιές στα κλειστά παράθυρα της κ. Ρεννίνας.

Ένα ναμύνελο θοιάμβου ένοθεσε στα χείλη της Μιμής την ίδια στιγμή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Τα κρεβάτια της Λούλας και της Ζοζώς ήταν κοντά-κοντά στον μικρόν κοιτώνα του οικοτροφείου, όπου δεν έκοιμόνταν παρά δυο ακόμη μαθήτριες, έπαρχιωτοπούλες κι' αυτές. Μά όταν η Ζοζώ ανασκηκώθηκε εκείνη τη νύχτα στο κρεβάτι της για να ι-δῇ αν ήταν ξυπνή η Λούλα, παραξενεύτηκε, γιατί δεν την είδε στο κρεβάτι της. Ξαφνικά ένας λυγμός την έκανε να τινάχθῃ. Εκεί στο ντιβάνι η Λούλα με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια έκλαιε. Τ' αναφυλλητά έτράνταζαν το κορμί της. Η Ζοζώ, χωρίς να κάνει θόρυβο, για να μη ξορνήσουν οι άλλες μαθήτριες που έκοιμόνταν εκεί, πήγε κοντά στη Λούλα.

—Ελα, μη κλαίς, της έμουρμούρισε.

Η Λούλα σηκώθηκε. Μια μικρή βενιέσα έσκορπούσε στους γυμνούς τοίχους του κοιτώνα το γλυκό φως της. Ένας βαθύς στεναγμός έβγήκε μέσ' από το πονεμένο στήθος της.

—Η μικρή μου αλλά πικρή πείρα

μία αληθινή
ιστορία

που μοιάζει σ' αν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ

ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

που έχω από τη ζωή, της είπε με χαμηλή πάντα φωνή η Ζοζώ, με έπεισε πως τα δάκρυα είναι μάταια. Ακουσε, Λούλα, δεν πρέπει να μένει κανείς με σταυρωμένα χέρια μπροστά στις εναντιότητες της ζωής. Ελα, περιμένω ν' ακούσω πως μπορείς να σ' βοηθήσω στην κρίση αυτή στιγμή...

Τα λόγια της συμμαθήτριάς της έδωσαν κάποιο θάρρος στην Λούλα. Κι' εκεί στον βυθισμένο σε μια βαθιά ήσυχια, κοιτώνα του οικοτροφείου, διηγήθηκε με όλες τις λεπτομέρειες στη Ζοζώ τον άτυχον έρωτά της, από τη στιγμή όπου πρωτόνοιωσε την καρδιά της να γλυκοσκίρτα για τον Γιάγκο, ως τη στιγμή όπου ο πατέρας της, θυμωμένος γιατί δεν έδέχθηκε να γίνει γυναίκα του νέου που της είχε εκείνος, την έκλεισε στο οικοτροφείο.

Η Ζοζώ σ' όλο αυτό το διάστημα την άκουε σιωπηλή και με προσοχή. Τα μάτια της ήταν νευατά από περιέργεια. Κι' όταν η Λούλα με δάκρυα έτελειωσε τη διήγησή της, η Ζοζώ της είπε:

—Είναι φανερό ότι ο πατέρας σου δεν τον θέλει. Γι' αυτό σε περιώρισε εδώ...

—Δεν ξέρω τί συνέβη, της άποκρίθηκε η πονεμένη Λούλα. Και άνησυχώ. Η μητέρα μου μου είπε, πως θα μου τ' αναφέρει μόλις γυρίσουν στη Χαλκίδα και αυτό με άνησυχά περισσότερο.

Η Ζοζώ έμεινε λίγες στιγμές σκεπτική. Έπειτα είπε:

—Τότε πρέπει να μάθω με.

—Πώς υποσώμε; αναστέναξε η Λούλα. Στο ξενοδοχείο που μένει ο Γιάγκος με τη μητέρα του μου είναι εδωκατον να πάω. Το ξέρεις πολύ καλά ότι η διεύθυνση του οικοτροφείου, έπειτα από τη σκληρή του της ένοση ο πατέρας μου δεν με αφήνει ούτε λεπτό χωρίς επίβλεψη. Έγινε όμως μέγιστη σιγή στη διαταγή στον συνοδό μας να με προσέχει και

στο δρόμο. Θεέ μου, τί έκτυτε!...

—Τότε θα πάω εγώ στο ξενοδοχείο, της είπε η Ζοζώ.

Η Λούλα την εκύτταξε μ' έκπληξη.

—Σύ; την ρώτησε έπειτα.

—Ναι, εγώ, Δεν πιστεύω να το νομίζεις ακατόρθωτο; Η Λούλα εξακολουθούσε να την κοιτάζει σιωπηλά. Δεν μπορούσε να καταλάβῃ πως η συμμαθήτριά της θ' ανέλαμθε να εξιχνιάσῃ τὰ όσα είχαν συμβῇ.

—Και όμως, της είπε η Ζοζώ, το πράγμα είναι απλούστατο. Θα πάω εκ μέρους σου να ρωτήσω τί συνέβη...

—Α, όχι, όχι, της απήντησε η Λούλα. Αυτό δεν θα ήταν σωστό... Θα μπορούσε να παρεξηγήσῃ η μητέρα του κ. Γιάγκου...

—Τότε να ιδῷ τον κ. Γιάγκο, της επρότεινε η Ζοζώ.

Η Λούλα όμως έτρόμαξε στη σκέψη αυτή. Της φαινόταν άπρεπο και όπως εύρισκε, πως θα μπορούσε να παρεξηγήσῃ η μητέρα του Γιάγκου το ίδιο, συλλογιζόταν ότι θα μπορούσε να συμβῇ και με τον αγαπημένο της.

—Μην κρίνεις τὰ πράγματα έτσι, της είπε η Ζοζώ. Τη στιγμή που ο νέος έχει καλούς σκοπούς για σένα, τη στιγμή, όπως μου λές, που είναι ο υόνος άνθρωπος που αγάπησε δε βλέπω γιατί να μη ζητήσεις από τον ίδιον εξηγήσεις, αφού σου παρουσιάζεται η ευκαιρία. Όσο για την έμπιστοσύνη που πρέπει να μου έχης, νομίζω ότι δεν θ' αμφιβάλλης ούτε σ' αυτό. Το ξέρεις ότι είμαι μόνη σ' αυτόν τον κόσμο... Από τότε λοιπόν που σ' έγνωρίσα και κατάλαβα τὰ αισθησιακά σου, σε θεωρώ σαν αδελφούλα μου...

Η Λούλα εξακολουθούσε να μένει βυθισμένη σε σκέψεις. Τα δύο κορίτσια μιλούσαν με ναμνήλη φωνή σνεδόν ψιθυριστά, για να μη κάνουν θόρυβο και ευνησούν τις άλλες δυο κοπέλλες που έκοιμόνταν στον ίδιον κοιτώνα. Και το γλυκό φως της βενιέας ένεγάλωνε τις σκιές των επίπλων στους γυμνούς τοίχους της κάμαρης.

—Δεν πρέπει να σου κακοφαίνεται για τὰ μέτρα που έλαβεν ο πατέρας σου, της είπε η Ζοζώ. Είναι φανερό ότι έθιμωσε, όπως θα έθιμιωνε κάθε πατέρας γιατί σε βρήκε μόνη με τον κ. Γιάγκο στο ξενοδοχείο.

Η Ζοζώ και άνυποπτη Λούλα την κοιτούσαν με κάποια έκπληξη. Μια παιδιαστική άπορία εξωγραφίσθηκε στο πρόσωπό της.

—Θεέ μου αναστέναξε. Είναι κακό λοιπόν αυτό; Γιατί να μη μπορούν να μιλούν ελεύθερα δυο άνθρωποι που έχουν άμοιβαία εκτίμηση;

—Οι γονείς δεν τὰ κρίνουν έτσι τὰ πράγματα, της άποκρίθηκε με γέλιο η Ζοζώ. Αλλ' άς τ' αφήσω με αυτά τώρα κι' άς ιδούμε τί μπορεί να γίνει...

Ξαφνικά η Ζοζώ έπαψε. Κι' έγνεψε στη Λούλα να σωπάσῃ. Εκείνη έτρόμαξε. Νόμιζε πως η φίλη της έλεγε άκούσει τὰ βήματα της έπιμελήτριάς του οικοτροφείου, η οποία έσηκωνόταν καμιά φορά τη νύχτα για να ρίξῃ μια ματιά στους κοιτώνες των κοριτσιών. Σχεδόν άμέσως όμως κατάλαβε πως δεν ήταν η έπιμελήτοια του οικοτροφείου, όπως έφοβήθηκε. Η Ζοζώ άμυλητη άφουγκραζόταν...

—Εξώ από το οικοτροφείο, κάτω από τὰ κατάρκιστα παράθυρα

του, άκούονταν τώρα παθητικές, αρμονικές φωνές που έτραγουδούσαν... Και μέσα στη σιγαλιά της νύχτας, οι φωνές αυτές έμοιαζαν σαν να έρχονταν από ένα μαγικό κόσμο, σαν να έσκορπούσαν μια άνεπώτη λωδία γύρω, ύποσχέσεις εύτυχίας. Η Ζοζώ είχε μένει με το χέρι άπλωμένο στον ώμο της φίλης της, άμυλητη, άκίνητη. Κι' η Λούλα με σκυφτό κεφάλι, άκουε τις γλυκιές φωνές των νυκτερινών τραγουδιστών σαν μέσα σε όνειρο... Και το άκοπανισμένο της κιθάρας της φαινόταν σαν πονεμένοι στεναγμοί μέσα στη νύχτα, στεναγμοί που άνιστορούσαν ένα έρωτικό παράπονο. Οι κανταδόροι έτραγουδούσαν:

—Τόν κόσμο είχα
δεν σου λέω ψέμ
ω, δέν ήλπιζα πως θά
το μαγικό σου βλέμ
μα.

Γλυκοστέναζε η κιθάρα μέσα στη σιγαλιά της μυρωμένης άπτικής γης. Κι' οι φωνές των τραγουδιστών ύψωνονταν σαν να παραιοπιόνταν στον έρωτα, που πτερωτός, όπως είναι, φεύγει με την ίδια γρηγοράδα που έρχεται από τις καρδιές!...

—Τι όμορφα! έμουρμούρισε η Ζοζώ, γυρμένη κοντά στην πονεμένη φίλη της. Και τότε, σαν η φωνή της Ζοζώ να θύμισε στη Λούλα την σκληρή γι' αυτήν πραγματικότητα, ένας λυγμός έτράνταξε το στήθος της και τὰ ζωερμένα μάτια της έγέμισαν από δάκρυα, από πύρινα δάκρυα, που έκαιαν τὰ μάγουλά της. Έτσι όπως έκυλούσαν χονδρά, πάνω σ' αυτά...

—Εγώ είμαι, της είπε ο Γιάγκος με κάποια άνησυχία, σαν να εμάνεψε ξαφνικά το σκοπό της επίσκεψής της.

Αυτή τη φορά η Ζοζώ δεν έμπίδισε με τὰ παρηγόρια λόγια το κλάμμα της Λούλας, αλλά την άφηνε να κλαίῃ. Και την εκύτταζε σιωπηλή, άπορροφημένη από το γλυκό, παθητικό τραγούδι που εξακολουθούσε να ανέβαινε από το δρόμο...

—Ανέβαινε από το δρόμο, της έπαινε η Ζοζώ, έσκυψε στη Λούλα και της έψιθύρισε:

—Αντί να πάω να βρω τον κ. Γιάγκο, μ' ένα πρόσχημα θά δικαιολογήσω την έπίσκεψή μου και θά μάθω, ότι έγινε. Δεν πρέπει ν' άνησυχῃς καθόλου. Θα ιδῇς πως θά τὰ καταφέρω και τὸ μυστήριό η το πολύ το άπόγευμα, θά έχης νέα από τον άνιστορό σου...

Ένας στεναγμός άνακουφισέως έβγήκε από το πονεμένο στήθος της Λούλας. Έπειτα τὰ δύο κορίτσια σηκώθηκαν από το μικρό ντιβάνι, δ-

που είχαν καθήσει και με άργό βήμα, που το έκαναν άθόρυβα οι πάνινες παντοφλές, ξαναγύρισαν στα κρεβάτια τους. Δεν άκούσθηκε παρά το άνάλαφρο θρόισμα από τις μακρές νυχτικές των, που έμοιαζαν σαν γιτώνες και που διέγραφαν άπασά το άρμονικό κορμί των.

—Εκείνη τη νύχτα η πονεμένη Λούλα έκοιμήθηκε κάπως ήσυχότερα και δεν έπεταγόταν, όπως όλες τις άλλες νύχτες, τρομαγμένη και γεμάτη από άνησυχίες. Και την άλλη ήμερα η Ζοζώ, μ' ένα γέλιο που ύποσχόταν στη φίλη της ότι ήταν σε θέση να μάθῃ τί είχε συμβῇ μεταξὺ

—Εγώ είμαι, της είπε ο Γιάγκος με κάποια άνησυχία, σαν να εμάνεψε ξαφνικά το σκοπό της επίσκεψής της.

του πατέρα της και του αγαπημένου της, της είπε:

—Θά κρατήσω το λόγο μου. Σήμερα θά έχης νέα που θά εξακριβώσω, όπως ξέρω εγώ.

Αγωνιούσε η Λούλα, γιατί έφοβόταν μη τυχόν ο πατέρας της, βίαιος, όπως ήταν, είχε περῃ άπρεπε στον αγαπημένο της. Κι' εκείνος άγανακτισμένος θά έπαυε πιά να την αγαπά!

—Ζοζώ, σε παρακαλώ, είπε στη φίλη της η Λούλα, πρόσχε... Φοβούμαι υπῆρθε είναι πολύ τολμηρό αυτό που θά κάνω με... Φοβούμαι μήπως ο κ. Γιάγκος δεν θέλει να μάθῃ κανείς άλλο; τί έχει συμβῇ...

Η Ζοζώ όμως την καθησύχαζε. —Φαντάζεσαι, της απήντησε, ότι μόλις θά το είπω ότι είμαι η πιά

εμπιστή φίλη σου που σ' αγαπά καλύτερα από αδελφή, θα διατάξη να μου μίληση ελεύθερα;

—Τότε δεν πρέπει να είναι μπροστά η μητέρα του. Την σέβομαι και την εκτιμώ τόσο, ώστε δεν θα ήθελα να χάσω κι' εκείνη την εκτίμηση που μου έχει.

—Να μείνης έντελως ήσυχη για όλα, της είπε η Ζοζώ.

Κι' έφυγε από το οικοτροφείο, πριν ακόμη η Λούλα με τις άλλες μαθητρίες ξεκινήσουν, συνοδευόμενες από το τακτικό φύλακά των, για το 'Αρσάκειο.

Η Ζοζώ, που είχε μάθει τα γραφεία της μεγάλης μηχανουργικής εταιρείας, όπου εργαζόταν ο Γιάγκος, εξέκρινε κατ' ευσθέν για εκεί. Με το απλό, το ανεπιτήδευτο ύφος της, δεν υπήρχε κίνδυνος να παρεξηγηθεί από τους συναδέλφους του Γιάγκου, για την απροσδόκητη επίσκεψή της.

Τη στιγμή που η Ζοζώ μπήκε στο γραφείο του αγαπημένου της Λούλας, ο Γιάγκος ήταν μ' ένα συνάδελφό του. Εύγενική, απλή, η Ζοζώ ρώτησε:

—Ο κ. Φοέδης, παρακαλώ;
—Εγώ είμαι, της είπεν ο Γιάγκος με κάποια ανησυχία, σαν να έμάντεψε ξαφνικά τον σκοπό της επισκέψεώς της.

—Έργομαι εκ μέρους ενός συγγενούς σας, επρόσθεσεν η Ζοζώ, να ρίξω να χάσει την ψυχραιμία της και με άφελεια.

Ο συνάδελφος του Γιάγκου απομακρύνθηκε τότε και έμειναν μόνοι, ο Γιάγκος με τη Ζοζώ, που απέσυρθησαν σε μια γωνιά του γραφείου. Έν τω μεταξύ η φίλη της Λούλας εκκύτταζε με την γυναικεία περιέργεια που προσπαθεί να εξιχνιάση ένα μυστικό, τον Γιάγκο. Κι' εύρισκε, πως ο νέος ήταν ευγενικός και ειλικρινής. Μά η Ζωή που είχε ποτίσει με τόσα φαρμακία και με τόσες πίκρες το άτυχο αυτό πλάσμα, την έκανε δύσπιστη. Και συλλογιζόταν πως καμιά φορά τα φαινόμενα απάτονε.

—Για ποιον συγγενή μου πρόκειται; την ρώτησεν ο Γιάγκος, όταν έμειναν μόνοι στο γραφείο. Μήπως έρχεσθε από τη Χαλκίδα;

Η Ζοζώ έχασε τον λόγο. Και έπειτα του απάντησε:

—Με συγχωρείτε που μεταχειρίσθηκα το μικρό αυτό ψέμμα. Τώρα για να τον κύριο που ήταν μαζί σας. Δεν ένομαι εκ μέρους συγγενούς σας, αλλά από ένα πρόσωπο που σας είναι περισσότερο προσφιλές. Πιστεύω να μαντεύετε ποιά...

Ο Γιάγκος έταράχθηκε. Τη φοβάσθε δεν του έμενε πια καμιά αμφιβολία ότι η κοπέλλα που μιλούσε τώρα μαζί του, ήταν η φίλη της Λούλας.

—Έρχεσθε από τη δεσποινίδα Λούλα; τη ρώτησε με ταρταμένη φωνή.

—Ναί. Και η συγκίνησή σας έπρόσθεσεν η Ζοζώ, με πείθει ότι πράγματι το πρόσωπο αυτό είναι κάποιον περισσότερο από προσφιλές.

—Συγγνώμη να σας πω; Ναι, να μη με ένοηλησεν κανένας, της είπεν ο Γιάγκος.

Με λίγα λόγια τότε και χωρίς να χάσει την ανησυχία της η Ζοζώ του μίλησε για τις απαιτήσεις της Λούλας και όσα της άρεσαν να μάθει από την φίλη της. Και έπειτα της είπε:

—Ανησυχία λόγω της μητέρας της, τη στιγμή που την αποχαιρετούσε.

—Αλλοίμονον, της απάντησεν ο Γιάγκος. Η δεσποινίδα Λούλα έχει δικήν ανησυχία...

—Ελπίσθηκα να σας πω, τον διέκοψε με την αφέλειά της η Ζοζώ, ότι η φίλη μου δεν ήθελε με κανένα τρόπο να με αφήσει να έλθω να σας ζητήσω εξηγήσεις. Έφοβόταν μη τυχόν παρεξηγηθώ από σας. Αλλά τη λυπήθηκα, γιατί την έδωσα στενοχωρημένη και σκέφθηκα ότι είχα καθήκον να αναλάβω εγώ τη φιλική αυτή μεσολάβηση, παρ' όλες τις αντιρρήσεις της. Και ναίαι...

—Εκάματε πολύ καλά, δεσποινίς, της είπεν ο Γιάγκος. Η φίλη σας θα σας είπεν ότι ο σκοπός μου γι' αυτήν είναι ιερός. Αλλά ο μπαμπάς της έχει αντιρρήσεις.

—Ισως γιατί σας βρήκε μόνους στο ξενοδοχείο. Έλατε στη θέση ενός πατέρα, ο οποίος βλέπει ξαφνικά την κόρη του κλεισμένη σ' ένα δωμάτιο μ' ένα νέον...

—Έχετε δίκιο, δεσποινίς. Αλλά το άτοπμα αυτό επανορθώθηκε άμεσα.

—Δεν καταλαβαίνω...
Ο Γιάγκος της είπε τότε ότι έστειλε τη μητέρα του και ζήτησε από τους γονείς της Λούλας το χέρι της κόρης των.

—Κι' εκείνοι άρνήθηκαν; ρώτησεν εκπληκτική η Ζοζώ.

—Ναί... άρνήθηκαν... της είπεν ο Γιάγκος. Της πρόκειται να παντρεύουν την κόρη των πριν πάρη το δίπλωμά της από το 'Αρσάκειο. Μαντεύετε την απελπισία μου, έπειτα από την άρνησή των. Βλέπετε ότι σας μιλά ειλικρινώς. Αυτή άλλωστε είναι η συνήθεια μου. Και το σπουδαιότερο είναι ότι δεν της έδωκα μια ελπίδα να το μέλλον, δεν μου επέτρεψαν να θεωρώ την δεσποινίδα Λούλα μ' αρραβωνιαστικιά μου. Κι' αυτό με πείθει ότι ο πατέρας της κάνει άλλες σκέψεις ή έχει δώσει σ' άλλον το λόγο του.

—Και τώρα τί σκέπτεσθε να κάνετε; τον ρώτησε η Ζοζώ με περιέργεια. Δεν θα πνίξετε βέβαια το σίγημά σας, γιατί το θέλει ο πατέρας της φίλης μου; Καμιά φορά οι νονοί από ενωισμό και στενοκοφιλία δεν σκέπτονται για την ευτυχία των παιδιών των.

Με επισημότητα τότε ο Γιάγκος κι' άγος της απάντησε:

—Το αίτημά μου καμιά δύναμη δεν είναι ικανή, σ' αυτόν τον κόσμο, να το πνίξη. Η δεσποινίδα Λούλα είναι η ιδανική νυνάικα για μένα. Και αν δεν υποταχθώ στην παράλογη, όπως την είπατε και σεις, θέληση των γονέων της, θα νίκη η νυνάικα μου!

—Θυμάμαι τους ανθρώπους που δεν είναι οι νικημένοι της ζωής, αλλά με την απόφασή τους να νικήσουν.

—Ένα αίτημα ειλικρινές δεσποινίς, επρόσθεσε ο Γιάγκος με την ίδια σοβαρότητα, με τον ίδιο έπαινο τόνο, πρέπει να νική κάθε εμπόδιο!

—Θα ξέρετε ότι είπεν η Ζοζώ. Έπειτα από λίγο, ότι ο πατέρας της φίλης μου της ένε επιβάλλει σύστημα περιορισμών στο οικοτροφείο. Δεν σας καίβει ότι η διεφθαρτοσύνη των εκπαιδευτικών που είναι απ' όλες τις άλλες. Κι' αυτή την κάνει περισσότερο δυσχερή.

Με παραφορά τότε ο Γιάγκος της είπε:

—Ω, σας παρακαλώ, φροντίστε να την παρηγορήσετε... Δεν πρέπει, δεν θέλω να υποφέρω εξ αιτίας μου. Πητε της, ότι είμαι βέβαιος πως μια μέρα, αργά ή γρήγορα, θα μπορέσω να νικήσω όλα τα εμπόδια και να πραγματοποιήσω το ωραίο όνειρό μας.

—Δεν μου είπατε τί σκέπτεσθε να κάμετε;

—Δεν έχω αποφοσίσει ακόμη, γιατί για την ώρα προσπαθώ να εξακριβώσω, γιατί ο πατέρας της φίλης σας έχει αντιρρήσεις να τον γάμον αυτόν, της απάντησεν ο Γιάγκος.

—Πως θα το εξακριβώσετε, αφού έφυγαν για τη Χαλκίδα...

—Είσαθε βεβαίως;

—Ναί. Ήλθαν στο οικοτροφείο και απεχαιρέτησαν τη Λούλα...

—Ο Γιάγκος έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός. Έπειτα είπε:

—Τότε θα φύγω αύριο για τη Χαλκίδα. Θα πάω να βρω τον πατέρα της... Θα του μιλήσω... Θα τον πείσω... Θα τον κάμω ν' αλλάξει γνώμη!

—Και αν σας άρνηθώ πάλι το χέρι της κόρης του;

—Τότε θα σκεφθώ διαφορετικά, επρόσθεσε με αποφασιστικότητα ο Γιάγκος.

Η Ζοζώ σηκώθηκε. Κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να παραιτηθεί περισσότερο την πρώτη επίσκεψή της. Έξ' άλλου είχε μάθει ότι έπρεπε. Ο Γιάγκος αγαπούσε με όλη του την ειλικρίνεια τη Λούλα. Δεν της έμενε πια καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

—Φεύγετε; τη ρώτησε εκείνος, με κάποια στενοχώρια, γιατί η παρουσία της φίλης της αγαπημένης του τον παρηγορούσε κάπως.

—Με συγχωρείτε, του είπε η Ζοζώ, φεύγω, γιατί έχω μάθημα.

Ο Γιάγκος έδωσε μια στιγμή. Έπειτα όμως της είπε αποφασιστικά:

—Θα έχετε την καλωσύνη να περιμένετε δυο λεπτά ακόμη; Θα σας δώσω κάτι για τη δεσποινίδα Λούλα.

Η Ζοζώ έπεριμένε. Ο Γιάγκος έπληνε στο γραφείο του κι' έγραψε:

«Όλα σβύνουν, λιποθυμούν γύρω μου, γιατί δεν φωτίζονται πια από το γλυκοχρόστο βλέμμα σας. Είναι νραστό όρανε να περάσετε από την δρομή της ζωής μου σαν μια λάμψη που νάνετα στα μαύρα σκοτάδια της απελπισίας. Έπειτα από τον σκληρό γωρισμό!»

Έγραψε ύστερα το όνομά του, το έκλεισε σ' ένα φάκελλο και με πολλή ταραχή ξαναγύρισε κοντά στη Ζοζώ.

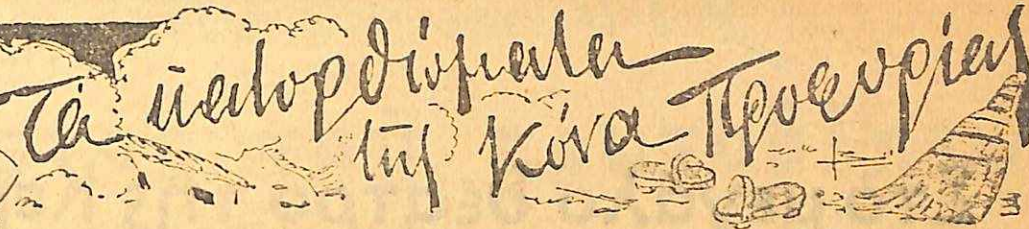
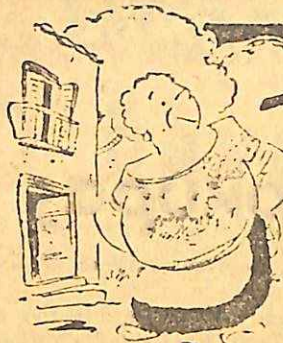
—Αν σας κάνει κόπο να το δώσετε αυτό της είπε.

—Όχι, του αποκρίθηκε η φίλη της Λούλας με αφέλεια. Θέλω να συντηρώ στην εστία σας γιατί βολικό έπαιζε δική την απόφαση του πατέρα της φίλης μου, να μεταδώσω την ανησυχία σ' αυτόν.

Ο Γιάγκος με ζωνήρη συγκίνηση της έσοιξε το χέρι και την ευνωρίστησε θερμά. Και η Ζοζώ, σαν έφευγε, είδε τα μάτια του δακρυομένου. Δεν μετανοούσε καθόλου, γιατί είχε αναλάβει να μεσολαβήσει για τη συνεννόηση των δύο νέων, που ο σκληρόκαρδος πατέρας είχε χωρίσει τόσο άσπλαννα. Απορούσεν όμως η Ζοζώ, γιατί ο πατέρας της φίλης της δεν ήθελε ν' ακούσει για τον γάμον αυτόν.

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΣΥΛΒΙΟΥ

ΙΣΟΠΑΛΟΙ!

Η ΠΡΟΦΥΡΙΑ, μόλις γύρισε από την εκκλησία, είπε στην κόρη της:

—Σουλτάνα, σήμερα θα πάω στη Μαργώ, το 'αδερφέ μου, στο συνοικισμό που είναι κοντά το 'Αμπελόκηποι. Πρέπει να πάω μια, να δω τι κάνει, γιατί θα με γράψουν στο διακόλου τα τεφτέρια.

Η Σουλτάνα γκρίνιασε λίγο: —Μα σήμερα είναι απόκριά, μαμά. Που θα πάς Κυριακάτικα μέσα οε τόσο κόμο;

—Για να σου πω! Τι θα μου κάνη ο κόμος; Θα με φά; Μη σε νοιάζει, εγώ από γαλαμαλάκια δε σκίζομαι. Τώρα δα θα φοβηθώ το 'απόκριά! Μαρή, εγώ είμαι γεννημένη απόκριά και δε φοβόμαι από κουδουνάτο!

—Εγώ σόπα για να μη γκρινιάζης το βράδυ πως ήστενοχωρέθηκες.

—Ενοια σου, μάτια μου! Είδα εγώ κόμο κι' απόκριες που δεν το είδες στον ύπνο σου! Απόκριες είν' αυτές τώρα; Για τα κλάματα. "Ηπρετε να σ' ένω στον καιρό μου στη Σμύρνη. Να δής σειρά τη καρρότσες γεμάτες κοπέλλες και τζόβενα και πουλούδα, μενεξέδες και ζυμπουλιά, από τα Τράσσα, το Φασουλά, τη Κοπρίε, τη Διακονέσε, το φαρδύ τ' "Αη Δημητρίου, ως την "Αρμενία, κι' από το Μειμάροβλου στο Χαλεπή ως την Μπέλα Βίστα. Πατή με και πατώ σε τα σοκάκια και τα μπαλκόνια και τα πανόφρα ούλα κοιτούσαν. Τι όρναγκια, τί κιθάρες και μαντολίνα και τί δημοφιλία μέσα στα ανοιχτά σαλόνια! Καλέ απόκριες είν' αυτές!

Τοις μέρες ήφσοκαλούσανε από το Μπαλντινιέ για να ματίζουμε την ανησυχία τα κομμάτια και τα πεταλλάκια από τη μουσεύδα.

—Ε! Καλά πιά. Περσμένα-ξεχασμένα!

—Όχι μάτια μου, δεν είναι ξεχασμένα! Τα θυμάμαι και κάβει η καρδιά μου καμιά φορά. Σαν ήπυνομάστε κουδουνάτο κι' ήπενούσανε από το Καραγιάννη τον κοφενέ στον "Αη Δημήτρη, ήγαννε ο συνωρεμένος ο μπαμπάς σου να με δη και να μου οίξη μενεξέδες κι' αβιορότες και πουλούδα λογιώ-λογιό. "Ως και κουφέτες, καλέ, μαρράιναν! Τώρα φωροφαντασία και ν' άννσι!

Η Σουλτάνα κούνησε το κεφάλι.

—Καλά, καλά, μη τάπες, τα ξέρω. Στην εκκλησία ήτανε όμορφα σήμερα.

—Πάντα είναι όμορφα στην εκκλησία, πινάκι μου. Σούφρα κι' αντίθερο. "Ηκανε κούνημα ο πάτερ Θεοφάνης, ν' ακούσε "Αναστάσι! Τι πρόβαλλε που ένε σ' αυτόν ο "Αναστάσι! Κόμο πιά έναν καφέ και φεύγω στη Μαργώ.

Αφού ήπιε τον καφέ της, σηκώθηκε, πήρε το λεωφορείο του Βύρωνος για να κατέβη στο Σύνταγμα κι' από κεί να πάρη το τραμ για το Θών.

Έκανε δυο-τρεις καυγάδες μέσα στο λεωφορείο, για τη θέση, για τα εισιτήρια, γιατί έτοσε πολύ. Όταν μπήκε στο τραμ Θησείο-Θών, είπε στον εισπράκτορα:

—Να με κατέβω στην λεωφόρο "Αλεξάντρα, γιατί θα πάω στο συνοικισμό εκεί σε μια δική μου.

Ο εισπράκτορας χαμογέλασε:

—Καλά, κυρά, είπε, να μου το θυμήσης πάλι.

—Ευχαριστούν οι δριβές μου τα πάντα έχω να κάνω με τ' όνομά σας!

Η Προφύρια δεν άφηκε τα παράπονα ασικαλογητά.

—Κοκκώνα μου, έμεις σ' αγαπούμε, μα οι περιστάσεις μας κάνουν να μη βγαίνωμε δέω. Η κόρη μου έχει μωρό, εγώ απ' το πρωί ως το βράδυ με τη λάτρα του σπιτιού! Ειδεμής έμεις δα, σ' αγαπούμε και σε θυμούμαστε.

Υστερα γύρισε στην κόρη της:

—Τι γίνεσαι, Ευθυμία μου; Έσο μεγάλωσες κι' όμορφες. Σαν τη μάνα σου στο νεύμα τη. Που ήταν η πιο φανταχτερή μέσα στο Φασουλά.

—Τώρα είναι άρρωστη, καλέ θεία, τόσες μέρες.

—Κρυωμένη, παιδάκι μου, να τήνε τρίψης με σπέρτο και να τη βάλης καμπόσες κοψες.

Της φέσανε γλυκό, καφέ και κάθισαν κι' έφαγε μαζί τους. Τ' απόγευμα αργά ακούστηκαν φωνές δυνατές, ζητωκραυγές, ποδοβολητό. Η Προφύρια αποχαιρέτησε να φύγη εκείνη την ώρα.

—Τ' είναι, καλέ; Ρεμπελιό στο μαχαλά σας!

Η Ευθυμία την συνώδεψε για να την βάλη στο τραμ.

—Δεν είναι τίποτα, καλέ θεία. Παίζουμε φουτ-μπόλ στον Παναθηναϊκό και φωνάζουμε για τη νίκη.

Το τραμ πατή με και πατώ σε από τους ποδοσφαιριστάς. Η Προφύρια βρήκε μια θέση και κάθισε. Την ώρα που ξεκινούσε οι ποδοσφαιριστοί φωνάζανε απ' τον εξώστη:

—Πα-να-θη-να-κό!

—Δε μου λες παιδάκι μου είπε σ' έναν ή Προφύρια, ποιος κέρδισε, καλέ;

—Πα-να-θη-να-κό!

—Σόπα στο κεφάλι σου, μακο-ρά, που θα με πης σ' όπαλη, γρηγ' νυνάικα! Δεν ντρέπασαι, μωρέ, να μου πης τέτοιο λόγο, ε;

—Όλοι στο τραμ γύρισαν να δούν.

—Ακούς, καλέ, να τον άρρωστο ποιος νίκησε και να με τη σόπαλη ο άρρωτος! Τώρα γρονθ' νυνάικα είμαι και κανένας δε μούπε τέτοιο λόγο! "Ακούς εκεί σόπαλη! Πρώτη φορά που έβλεπα τέτοια βροισιά!

Το τραμ έλα εσπασε στα γέλια. Μια κυρία ανέλαβε να της εξηγήσει πού τίνος πρόκειται.

—Κυρά μου, Ισόπαλοι, θα τη πώς κανένας δεν κέρδισε. Δε σε πρόσβαλε το παιδί.

Η Προφύρια, όμως, κατέβηκε στο Σύνταγμα έξω φρενών, απειλώντας με το δάντυλο το τραμ που έφευγε:

—Ενοια σου, μακο-ρά, καλέ θεία, μη με τράβες πιο μακριά κι' είμαι γρηγ' νυνάικα και πατρώ ρεματικά.

Ο οδηγός σταμάτησε κι' η Προφύρια κατέβηκε.

Μπήκε μέσα στο δρομάκο του συνοικισμού και πήγε στην αδερφή της.

—Την ήρε κουωμένη.

—Εσείς πιά, είπε η Μαργώ μόλις την είδε, ήσυχαστε πέτρα πίσω σας. Καλέ νυνάικα και την άπονιά σας! Έλάτε να ήσυχαστε καμιά φορά, για τα μάτια υπάσε μου! Η-βοί, το αίμα νερό δε γίνεται. Εγώ

ΣΥΛΒΙΟΥ

40 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ανμνησθείς τῷ Κ. Φ. Πισσύλλῃ

Στὸ μεγάλο θέατρο τῆς Κερκύρας

ΟΛΑ καὶ μισοσυνδυάσμενα κρατῶ μέσα στὰ δάθῃ τῆς μνήμης μου μιὰ τεράστια φουριακή Πύλη, ἔνα πελώριο κατασκευάσμα ρυθμοῦ μεσαιωνικοῦ, ἔνα βαρὺ καὶ ἐπιδητικό οἰκοδόμημα. Βρίσκονταν στὴν δυτική ἀκρὴ τῆς πόλεως Κερκύρας, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζουν οἱ δρόμοι γιὰ τὰ προάστια καὶ γιὰ τὰ χωριά τῆς. Ἡ πελώρια αὐτὴ Πύλη ἦταν ἡ «Πόρτα Ριάλα», δηλαδή ἡ «Βασιλικὴ Πύλη».

Ἐδῶ καὶ μισὸ περίπου αἰῶνα, ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς Κερκύρας ἀπεφάσισε νὰ γκρεμίσει τὴν Πόρτα Ριάλα καὶ νὰ χτίσῃ στὴ θέση τῆς καὶ στὸ πλατὺ νότιο οἰκόμετο ἕνα μεγάλο θέατρο, ἔνα θέατρο τόσο τεράστιο καὶ τόσο ἐπιδητικό πὺν νὰ μὴν ὑπέρχῃ σ' ὅλη τὴν Ἀνατολή. Πραγματικὰ τὸ 1892 γκρεμίστηκε ἡ γιγαντιαία Πύλη.

Μῆνες ὁλόκληρους ἐδούλευαν ἐκεῖ ἑκατοντάδες ἐργάτες γιὰ νὰ γκρεμίσουν τὸ ἀρχιτεκτονικὸ ἐκείνο μεγαθύρι! Μὰ τότε γεννήθηκε τὸ ζήτημα ἂν ἔπρεπε νὰ ἐξαφανιστῇ ἕνα τέτοιο ἱστορικὸ μνημεῖο, πὺν θὰ ζοῦσε ἀκόμα ἀρκετοὺς αἰῶνες, ἂν δὲν τὸ ἐκρέμιζαν οἱ ἐργολάβοι τοῦ Δήμου. Μάλιστα ὁ ποιητὴς Μαδύλης ἔγραψε καὶ ἐδημοσίεψε τότε τὸ σκέτο τοῦ «Πόρτα Ριάλα». ὅπου κατηγορεῖ καὶ σατυρίζει τὴν δημοτικὴ ἀρχὴ γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης Πύλης.

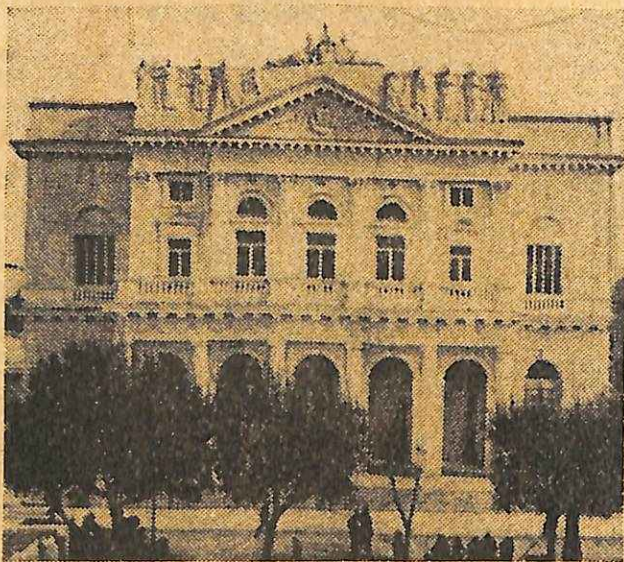
Ὡστόσο ἡ Πύλη γκρεμίστηκε καὶ στὴν ἐποχὴ τῆς δημοκρατίας τοῦ Μίκιου Θεοτόκη καὶ ἀμέσως κατόπιν ἀρχισε νὰ χτίζεται ἐκεῖ τὸ νέο, τὸ μεγάλο θέατρο τῆς Κερκύρας. Τὸ σκεῖτό του ἦταν κατὰ τὸ ἐξαιρετικὸ μεγαλόπρεπο. Μεγάλῃ σκηνῇ, μεγάλη καὶ κομψὴ πλατεία, ὅλος γιγαντιαῖος ἀπὸ πάνω, στοὺς ἐμπροσθ... Ἐγινε κάθε προσπάθεια ὥστε ἡ ἀκουστικὴ του νὰ εἴναι τέλεια καὶ ὅλα τὰ σκηνικά του μέσα σύμφωνα με τὴς τελευταῖες τελειοποιήσεις ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Φιλοδοξοῦσε ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ νὰ φτιάξῃ στὴν Κέρκυρα ἕνα θέατρο γιὰ ὅπερα, ἂν ἔνα ἀπὸ τὰ τελεωτέρα τέτοια θέατρα τοῦ κόσμου. Ἦ φήμη τῆς Κερκύρας ὡς κέντρου μουσικοθεατρικοῦ, πὺν ἐστερεώθηκε μετὰ τὸ θέατρο τοῦ «Σάν Τζιάνκο», ἔπρεπε νὰ ἐπικυρωθῇ μετὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ θέατρο...

— ΠΡ —

Ὡταν ἤμουν μικρὸς καὶ ἦταν ἐπωπογνώρισα τὸ θέατρο στὴν γαλαρία τοῦ «Σάν Τζιάνκο», τὸ μεγάλο θέατρο τῆς Κερκύρας ἐκτίετο... Καὶ τὸ κτίσιμό του ἤρκεσε πολλὰ, πολλὰ χρόνια. Εἶχε πολλὰς περιπέτειες καὶ εἶναι προσιμωδές... Ὡταν οἱ Κερκυραῖοι ἤθελαν νὰ παρα-

στήσουν κάτι πὺν δὲν ἐτελείωσε ποτὲ, ἔλεγαν:

— Σὺν τὸ θέατρο τῆς «Πόρτα Ριάλα». Δέκα καὶ πλέον χρόνια τὸ θέατρο αὐτὸ ἐκτίετο, διωρόννετο, ἄλλαζε σκεῖτο, ἐξαντίζετο... Ὡταν ὁ Μίκις Θεοτόκης ἐπαφῇ νὰ εἶναι δήμαρχος καὶ ἐξελέγη ὁ Ψωρόβλας, τὸ κτίσιμο διεκόπη. Ἀργότερα ὁ κατόπιν δήμαρχος Δημ. Κόλλας ἀπεφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὸ κτίσιμο τοῦ θεάτρου. Μὰ τὸ ἀρχικὸ σκεῖτο ἦταν ἐξαιρετικὰ παλαιοῦ. Ὁ Δήμος δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Τότε λοιπὸν ἀποφασίστηκε νὰ ἀλλάξῃ τὸ σκεῖτο. Ὁ μεγάλος τρουλλὸς τῆς στήλης

Τὸ μεγάλο θέατρο τῆς Κερκύρας.

δὲν εἶναι καὶ στὴν πρόσφῃ ψηλὰ εἶναι μιὰ προσήκη τοῖχος μετὰ σειρά ἀπὸ τεράστια ἀνύμφα πολλῶν μορφῶν καὶ μετὰ ἕνα σύμπλεγμα ψηλότερα, στὴ μέση. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ Κερκυραῖοι—προπάντων οἱ Δεληγιαννικοί, δηλ. οἱ πολιτικοὶ ἐχθροὶ τοῦ Κόλλα—ἐχτύπησαν τὸν δήμαρχο γιὰ τὴν κατασκευὴ αὐτῆς τῆς «μάντρας»... ὅπως καὶ γιὰ τὴν οἰκονομικότερη κατασκευὴ τοῦ κτιρίου...

— ΠΡ —

Πολλοὶ Κερκυραῖοι ἀντέδρασαν σ' αὐτὴν τὴν ἀμεγαλομανίαν τοῦ δήμου. Ἐπίσπευαν πὺν τὸ θέατρο τοῦ «Σάν Τζιάνκο» ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴν κοινωνία τῆς Κερκύρας. Ἀκόμα καὶ ὁ παλῆς λόγιος Ν. Κονιένος, στὸ ἔργο του «Διαθήκη» εἰρωνεύεται καὶ σατυρίζει τὸν Κόλλα καὶ τοὺς ἄλλους Κερκυραίους δημάρχους γιὰ τὴν δυσανάλογη μετὰ τὴν πόλη ἀπόφαση τῆς δημοιογίας ἐνὸς τεραστίου θεάτρου. Καὶ τότε ἡ Κέρκυρα δὲν εἶχε περισπούτερος ἀπὸ 18 γυλιῶδες κατοίκους...

Ὡστόσο ὁ Δ. Κόλλας κατόχευε νὰ τελεωσῇ τὸ θέατρο. Κι' ἐπὶ τῆς δημο-

χίας του, εἶναι ἐπίσημα τὰ ἐγκαίνια τοῦ.

Θυμοῦμαι ἀκόμα ζωηρὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὡλὴ ἡ Κέρκυρα ἐσυζητοῦσε γιὰ τὸν θρίαμβο αὐτοῦ τοῦ Κόλλα. Γιὰ τὸν καλλιτεχνικὸ θρίαμβο τῆς Κερκύρας... Καὶ ἡ κοινωνία ὁλόκληρη ἐκινητοποίηθη!

Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα στὰ σαλόνια τῆς Κερκύρας τὰ σχετικὰ σόγια. Ἀπὸ ἀκούσαμε στὸ πᾶν διάφορα ρωμαντικὰ κομμάτια, ἡ συζήτηση ἄναβε σχετικὰ τὸ μεγάλο θέατρο:

— Ἐσεῖς πόσα ζευγάρια ἄσπρα γάντια ἐπούλησαν ὁ Τεμπανέρας γιὰ τὴν πρεμιέρα τοῦ νέου θεάτρου; ἔλεγε κομψὴ δεσποινίς.

— Πόσα τάχα;

— Ἐξάκοσι! Ὅλοι θὰ πᾶνε μετὰ φορέα! Καὶ ὅλα καὶ τίς τουαλέτες τῶν κυριῶν. Ὅλα τὰ μοδιστράδικα ἔχουν σιρὰ ξενύγνια γιὰ νὰ προφτάσουν...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι πρωτοφανὲς γιὰ τὴν Κέρκυρα! Δόξα τοῦ τόπου μας!...

— Τί;

Ἦ πρεμιέρα τοῦ νέου θεάτρου γίνθηκε μετὰ τὴν «Τρόχα» τοῦ Πουστίνι. Ἐξόχος θίασος Ἰταλικός, πὺν εἶχε παῖδες πρὶν στὴ Σκάλα τοῦ Μιλάνου, ἔκαμε τὴν ἐναρξή.

Τὸ θέατρο ὁλόκληρο ἔλαμπε ἀπὸ λουσο. Στὰ φωταῖς τῆς πλατείας, τὰ ντυμένα μετὰ βουινὶ βαλοῦδα καὶ στὰ ἐπιδητικά θεωρεῖα ἦταν ὅλο τὸ ἄνθος τῆς παλῆς Κερκυραϊκῆς κοινωνίας. Μετὰ ἄρα οἱ ἄνδρες μετὰ

ντεκολῆτῃ οἱ γυναῖκες. Χάρμα ματιῶν. Καὶ ὁ θίασος ἔξοχος! Φωνὲς λαμπρῆς, ὑπόκοψη ὠραία καὶ θαυμάσια, σκηνικὸ πᾶν, ὅλα πρῶτης γραμμῆς. Τὸ κοινὸν λοιπὸν ἐχειροκροτοῦσεν, ἐμπιζόριζε ἡταν κατενθουσιασμένο. Θρίαμβος!

— ΠΡ —

Ἀργότερα ἦρθαν στὸ μεγάλο θέατρο καὶ ἄλλοι θίασοι. Μὰ ὅλοι Ἰταλικοί. Τὰ ἔξοδα τῶν θεάτρων ἦσαν μεγάλη καὶ δὲν ἐσέχωναν μέτριους θιάσους. Ὡς ἄλλη νικητὴς θίασος πρῶτος. Γι' αὐτὸ, μετὰ πολλὰ χρόνια ἀργότερα ἄρχισαν νὰ παίζουν ἑλληνικοὶ θίασοι. Καὶ αὐτοὶ μουσικοί. Θυμοῦμαι μάλιστα ὅτι στὸ 1914 εἶχαμε ἐκεῖ καὶ θίασον ὀπερέττας μετὰ πρωταγωνίστρια τὴν Κα Μαλπομένη Κόλυβη.

Κατὰ τὸ 1905 εἶδαμε γιὰ πρῶτη φορὰ στὸ μεγάλο θέατρο τῆς Κερκύρας ἑλληνικὸ ἔργο. Ἦταν ὁ «Υποψήφιος» κομικὸ μελόδραμα μετὰ μουσικὴν τοῦ Τόντα καὶ μετὰ λιμπρέττο τοῦ Ρινποπούλου.

Φ. ΠΙΣΣΥΛΛΗΣ

Γαλλικὴ φιλολογία

Ὁ θάνατος τοῦ πρωταθλητοῦ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ μέρες νὰ σκεπάζῃ τὸ ἀπέραντο καὶ πυκνὸ δάσος τοῦ Σουόμο-Σάλμι. Οἱ ξυλοκόποι εἶχαν ἀρρίσῃ κίολας νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ χωριά τους. Ποῖος θάμνε ἀκόμα μ' αὐτὸν τὸν θρομβόκαιρο μέσα στὴν παγωμένη ἐρημία; Ὁ Δεκεμβρίος δὲν χωρατεύει στὴν Φινλανδία. Φέτος μάλιστα, πὺν ἡ θαυματομανία εἶχε πιᾶσει ἀπὸ τὸν Νοέμβριο, οἱ ξυλοκόποι ἀποφάσισαν νὰ διακόψουν τὴν δουλειὰ ἀπὸ τὴν πρῶτη Δεκεμβρίου. Κι' ὅταν ἄρχιζαν παλὶ νὰ λυώνουν τὰ χιόνια, θὰ ξαναγύριζαν γιὰ νὰ τὴν συνεχίσουν. Θὰ ξαναγύριζαν ὅλοι—ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Οὐσκόλα.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺν εἶχε ἀποφασισθῇ νὰ γίνον οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες τοῦ 1940 στὴν Φινλανδία τὸ ὄνομα τοῦ Οὐσκόλα θρικόταν στὸ στόμα ὅλων τῶν Φινλανδῶν. Τὸν θεωροῦσαν ὅλοι, γιὰ τὸν δέξιο νικητὴ στὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα τοῦ σκί, καὶ αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τοῦ ἔχουν ὅλοι σωστὴ λατρεία. Δὲν περνοῦσε ἡμέρα πὺν νὰ μὴ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία του σὲ κάποιον ἐφημερίδα ἢ σὲ κάποιον περιοδικό, καὶ οἱ προθήκες τῶν μεγάλων καταστημάτων τοῦ Ἑλσίνκι ἦταν πάντοτε στολισμένες μ' αὐτὴν.

Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Οὐσκόλα δὲν εἶνε τὴν παραμικρὴ σημασίαν στὸν θόρυβο πὺν γίνονταν γύρω σ' ὄνομά του. Ἀποτραπημένος μέσα στὰ δάθῃ τοῦ δάσους τοῦ Σουόμο-Σάλμι δούλευε ἀπὸ τὸ πρῶτο ὡς τὸ θρόνο, πότε μετὰ τὸ τσεκούρι, πότε μετὰ τὸν πριόνι, περιμένοντας τὴν ἡμέρα πὺν θὰ σταματοῦσε ἡ δουλειὰ γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ πατρικὸ του σπίτι, ἐπάνω στὸν Βορρὰ. Καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἐφύλαξε. Τὴν πρῶτη Δεκεμβρίου ἀπεγκρίστηκε τοῦς ἄλλους ξυλοκόπους, ἔξωσε στὰ πόδια του τὰ σκί, φόρεσε στὴν ράχη του τὸ δίσάκι του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χωριὸ του. Ὡς ἐννοεῖται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του τὸ παχὺ στρώμα τοῦ χιονοῦ ἡ καρδιά του πλημμύριζε ἀπὸ χαρὰ σὺν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Μπροστὰ τοῦ ἀπλώνονταν τὸ ἀπέραντο δάσος, κάτχαρπο κάτω ἀπὸ τὸ παρθένο ἄσπιλο χιόνι. Ἦ ἐρημία πὺν βασιλεὺς τριγύρω του δὲν τὸν τρώμαζε.

Ἦταν καὶ ὁ ἴδιος παῖς τοῦ δάσους. Ἦ καὶ μέσα εἶχε γεννηθῇ καὶ μεγαλώσει καὶ ἄλλην ἐπιθυμία δὲν εἶχε παρὰ νὰ ζήσει ἐκεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ, μέσα στὸ ἀγαπημένο του δάσος. Τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα τοῦ σκί τὸν ἐνδιέφερε ἴσως λιγώτερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Τὶ τὸν ἐνοιαζε αὐτὸν γιὰ δόξας καὶ γιὰ τιμὰς; Κι' ἂν ἀποφάσισε νὰ κατέβῃ ὡς τὸ Ἑλσίνκι νὰ μετρηθῇ μετὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἔνους καὶ πρὸ πάντων γιὰ νὰ δάλῃ τὰ γυαλιὰ στοὺς Σουηδούς, πὺν εἶχαν φαντασθῇ ὅτι θὰ τὸ εἶχαν μονοπώλιο αὐτὸ τὸ πρωτάθλημα, τὸ ἔκανε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ χάριτῃ μιὰν ἀκόμα νίκη στὴν πατρίδα του, τὴν ἀγαπημένην του Φινλανδία.

Ὡς περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο πὺν δευθ

ΕΝΑ ΕΞΑΙΣΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ

ΖΟΖΕΦ ΠΕ·Υ·ΡΕ

(Βραβεῖο Γκονκούρ)

με θέμα τὴν ἀδικη σοβιετικὴ ἐπίθεση κατὰ τῆς Φινλανδίας.

γινόταν τὸ σκοτάδι πὺν βασιλεὺς γύρω του. Ἀλλὰ τὸν ἤξερε καλὰ τὸν δρόμο τοῦ ὁ Οὐσκόλα, καὶ θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ καὶ μετὰ κλειστά τὰ μάτια ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ ὡς τὸ Σουόμο-Σάλμι. Δὲν ἔνιζον καθόλου. Ὡς ὁ καιρὸς ἦταν δικός του. Μετὰ τὴν ἀνοιξη, πὺν θὰ κατέβαινε στὸ Ἑλσίνκι γιὰ τοὺς ἀγῶνες θὰ προγραμμαζόταν καθημερινὰ, ἐπειδὴ ἤθελε μετὰ κατὰ τρόπο νὰ νικήσῃ. Αὐτὸ τὸ εἶχε παρὴ ἀπόφαση. Τὸ αἷμα ἐδράζε μέσα στὸ νεανικο του κορμὶ ἀπὸ τὴν προσπάθεια πὺν ἔκανε γιὰ νὰ προχωρήσῃ. Ἀλλὰ κούραση δὲν ἐνοιωθε καμμιὰ. Ὁ Οὐσκόλα ἄλλωστε δὲν ἤξερε ποτὲ τοῦ τί θὰ εἶπῃ κούραση. Ἦ γαλήνη πὺν βασιλεὺς γύρω του εἶχε κυριεύσει καὶ τὴν ψυχὴ του.

Τὶ εὐτυχισμένη πὺν ἦταν σ' ἀλήθεια ἡ δημοφιλὴ πατρίδα του!

Ἀποτραπημένος τὸσον καιρὸ τώρα μέσα στὸ δάσος τοῦ Σουόμο-Σάλμι, ὁ νεαρὸς ξυλοκόπος δὲν εἶχε μάθῃ τίποτα γιὰ τίς δύσκολες στιγμὲς πὺν περνοῦσε ἡ πατρίδα του. Ὡς ὅτι ἐφημερίδες, οὔτε τὰ ραδιοφῶνα δὲν τὸν εἶχαν πληροφορήσῃ ὅτι ἡ μικρὴ Φινλανδία «ἀπελῶσε» τὴν Ρωσία καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ λάβῃ ἀσπρή μετὰ ἐναντίον τῆς, ὅπως ἔλεγε ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Μόσχας. Τὶ ἤξερε αὐτὸ τὸ ἀπλοῦς χωριό; Τὸ μόνο πὺν γινώριζε ἦταν ὅτι μερικὰ γιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ πατρικὸ του σπίτι τελείωνε ἡ Φινλανδία καὶ ἀρχίζε ἡ ἀπέραντη Ρωσία. Ἀπάνω στὰ σύνορα ἦταν ἕνα μικρὸ φινλανδικὸ φυλάκιο ὅπου ἔμεναν πάντοτε μερικοὶ στρατιῶτες. Γιὰ ποῖον λόγο; Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ καταλάβῃ ποτὲ τοῦ ὁ Οὐσκόλα. Φανταζόταν ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῶν συνόρων ζοῦσαν ἴσως χωρικοὶ καὶ ξυλοκόποι πὺν, δὲν ἤθελαν καὶ ἐκείνοι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἡσυχία τους.

Ἐαρινὰ σταμάτησε τὸ τρέξιμο καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα. Τὶ νὰ ἦταν τάχα αὐτὸ τὸ παράξενο βουβὸ πὺν ἐρχόταν ψηλὰ ἀπὸ τὸν ὕψος; Σήκωσε τὰ μάτια του προσπαθώντας νὰ ἰδῇ μέσα στὸ σκοτάδι. Μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Καὶ σὲ λιγὰκι εἶχε πᾶν καὶ τὸ βουβὸ.

— Ποῖος ἔσται; συλλογίστηκε. Μπορεῖ καὶ νὰ βουβόταν τ' αὐτιά μου ἀπὸ τὸ κρύο...

Μὰ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει καὶ ὁ ἴδιος γιὰ ποῖον λόγο, ἐνοιωθε νὰ τὸν τυραννῇ κάποια ἀόριστη ἀνησυχία. Ἀρχισὰ ἔθελά του νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν ρυθμὸ του καὶ σὲ λιγὰκι γλιστροῦσε ἐπάνω στὰ χιόνια γρήγορος σὺν βολίδα. Τώρα πᾶ εἶχε ἀπόφαση πῶς του τὸ μεγάλο δάσος καὶ διέσχιζε μιὰ πεδιάδα. Πίσω ἀπὸ ἐκείνον τὸν μικρὸ λόφο ἦταν τὸ χωριὸ δάξαι του, καὶ στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ, μακριὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα σπιτία, τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του. Ὡς κοντοζύγωνε πρὸς τὸ τέρας, τόσο καὶ πὺν γρήγορα γλιστροῦσε, μέτρη τὴν στιγμή πὺν καρφώθηκε ἀπὸ τοῦμα ἐκεῖ πὺν θρικόταν. Ἐδῶκα

καλά, Μήπως άνωρεούταν; Τό σπίτι του πατέρα του και μερικά άλλα σπίτια του χωριού καπνίζονταν σαν πυροτέχνημα! Κάνοντας μία τελευταία μεγάλη προσπάθεια βρέθηκε κι' όλοι σπών τόσο της καταστροφής για ν' άκουση από το στόμα μιάς γρήγας ύπνρετίας ότι οι ρωσικές δόμοδες είχαν σκοτώσει τον πατέρα του και ένα σωρό άλλους χωριανούς κι' είχαν κάψει τις φτωχικές τους καλύβες.

Οι ρωσικές δόμοδες; Για ποιά λόγο, άραγε; Αυτό δεν μπορούσε να το καταλάβει το άπλο μυαλό του Ουσκόλα. Έκαινο όμως που καταλάβαινε, ήταν ότι κάποιος μεγάλος κίνδυνος άπειλούσε όλους. Κι' η σκέψη του πήγε τότε άμέσως στο φυλάκιο των συνόρων. Θάπρεπε να είδωποιήσει με κάθε τρόπο τους στρατιώτες της πατρίδας του. Μέσα στην άπορη κατάσταση του φανταζόταν ότι οι λίγοι άκείνοι στρατιώτες θά μπορούσαν ίσως να προλάβουν παρόμοιες άλλες καταστροφές και να έλκινθουν τους Ρώσους άεσούς για το μεγάλο κακό που είχαν κάνει.

Αν τον έδωσαν τώρα οι Σουηδοί να τρέχει σαν άστραπή με τα κιά έπάνω στα χιόνια, δεν θά τολμούσαν ούτε καν να μετρηθούν μαζί του! Ο Ουσκόλα ήταν από την στιγμή αυτή Όλυμπιονίκης! Άλλά δεν είχε κανένα μάρτυρα για να θεοδώσει το ρεκόρ του. Έτρεχε, πετούσε, άφίνοντας πίσω του λόρους και δάση, έτρεχε με τα μάτια καρφωμένα έπάνω στο φυλάκιο που ξεχώριζε τώρα καθαρά από ένα τρομουλαστό φως. Μά ξαφνικά, το μικρό αυτό φως μεγάλωσε καταπληκτικά και ο Ουσκόλα παραξενεύτηκε καθώς το είδε να πέφτει έπάνω του και να τον φωτίζει όλόκληρο. Ποτέ του δεν θά πίστευε ότι ύπέρωχον τόσο δυνατά φώτα. Τόσο το καλύτερο όμως! Το φώτισαν τον δρόμο για να φθάσει άκμαη πιά γρήγορα.

— 111 —

— Πρόσεχε! είπε, ο Ρώσος άξιωματικός που την προηγούμενη μέρα είχε καταλάβει το άπομακρυσμένο άκείνο φινλανδικό φυλάκιο και είχε σκοτώσει τους λιγοστούς φρουρούς. Παρακολουθούσε τώρα με τα κιάλια τον άγνωστο που έρχόταν στον στρατιώτη που έστεκε πίσω από το πολυβόλο. Είναι σίγουρα ένας από αυτούς τους διαδόλουςιέρ. Ποιος ξέρει τί σκοπούς έχει; Μπορεί όμως να είναι θεόδικος ότι δεν θά πετύχει τίποτα. Ρίξε πάνω του την προβολέα κι' έχει τον νού σου, μόνον την χάσας από τα μάτια σου. Προσπάθησε να τον χτυπήσεις στα πόδια. Πρέπει να τον πιάσουμε ζωντανό. Ίσως μάθουμε τίποτα άπ' αυτόν για τις φινλανδικές θέσεις.

Ο στρατιώτης έστερε το πολυβόλο του μία έδω και μία άκεί, παρακαλούοντας πιστά όλες τις κινήσεις του Ουσκόλα που άνυπόπτος πλησίαζε όλοένα και περισσότερο.

— Περίεργο! είπε πάλι ο Ρώσος άξιωματικός. Έρχεται κατ' εθείαν έπάνω μας! Επεί σ' α' σ' α'! Και όπως σου είπα! Δεν πρόκει να τον σκοτώσει! Ο Ουσκόλα έτοιμάζονταν κιάλας να σφύξει για να άναγείλει από μακριά το μεγάλο κακό που είχε γίνει. Την ίδια

ώρα στιγμή άκούστηκε μία όμορποντία και ο σκιερ ξαπλώθηκε χάρω, έπάνω στο κάτασπρο χιόνι που χρωματίστηκε από το νεανικό του αίμα.

Οι δύο Ρώσοι πλησίασαν.

— Τόν σκοτώσαμε! είπε ξερά ο άξιωματικός. Καλά το είπα έγώ ότι δεν ξέρεις σημαδι. Και ήταν έντελώς άσπλος. Τί να γύρευε τάχα στις γκαμμές μας;

Δεν θά μπορούσε βέβαια ποτέ να μαντέψει ο Ρώσος ότι ο νεκρός άκείνος που κοιτώταν μπροστά του, είχε ξεπεράσει λίγη ώρα πριν το παγκόσμιο ρεκόρ του σκι, ούτε ότι είχε πέσει άδικα θύμα κάποιας μάταιης έλπίδας ότι οι φινλανδοί στρατιώτες θά μπορούσαν να διορθώσουν το μεγάλο κακό που είχαν κάνει οι Ρώσοι άεσπόροι...

— 112 —

Λίγες ώρες άργότερα, ο ραδιοφωνικός σταθμός του Έλσίνκι μετέδιδε ότι η Όλυμπιακή Έπιτροπή είχε άποφασίσει να παραιτηθεί η φινλανδία από την διοργάνωση των Αγώνων του 1940. Οι άθληταί που θά διεκδικούσαν τις εθνικές άφίκες στον άθλητικό στίβο, θά πήγαν να πάρουν να στείλουν με άφίκες την σημαία της πατρίδας τους, έπάνω στα παγωμένα μέτωπα. Μόνον ο Ουσκόλα θά έλειπε...

ΖΟΖΕΦ ΠΕΥΤΕ

(Βραδείον Γκονκούρ)

ΕΝΑΣ ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ο διοικητής του άεροδρομίου στον φιλαθλο άεσπόρο που έπέστρεψε από μία πτήση άναγνωρίσεως:

— Και δεν άπομακρύνθηκες διόλου από το δρομολόγιο που σου έδωσα;

— Όχι κ. σμήναρχε!

— Και όμως οι φωτογραφίες που πήρες δείχνουν και έναν άγωνα φούτ-μπαλ!

ΦΥΣΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Για ποιά λόγο στέκεσαι έξω από το σπίτι σου μ' αυτή τη βροχή; — Περιμένω να τελειώσει το τραγούδι της η γυναίκα μου, γιατί άλλωστε θά νομίσουν οι γείτονες ότι την βέρνω...

Εϋδυμες ιστορίες

Ο Μάριος έχει πάει κυνήγι μαζί με πέντε-έξη άλλους φίλους.

Τό βράδυ επιστρέφουν όλοι κατάκοποι. Η οικοδέσποινα που τους φιλοξενούσε, τους ρωτά αν έφεραν τίποτα.

— Πώς! άπατά ο Μάριος. Ένα σπουργίτι.

— Ένα σπουργίτι!... Τό καυμένο. Πώς κατωρθώσατε να το σκοτώσετε;...

Και ο Μάριος, που διαβάσει τα κτικά τά πολεμικά άνακοινωθέντα: — Με μία καλή κυκλωτική κίνηση!

ΟΛΟΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΕΙΝΑΙ

Η μικρούλα Λιλή έχει άγκυλιάσμένο τον πατέρα της και το μιλιά: — Θά ίδης, μπαμπάκα μου, τί καλός που είναι ο Γιαννάκης: Θά γίνει περίφημος σύζυγος.

— Έχει, όμως, λεπτά;

— Ά! Έσεις οι άπορες! Όλοι οι ίδιοι είσθε. Και άκείνος τά ίδια με ρωτούσε για σένα!...

ΥΠΕΡΟΧΗ

Οι δύο μικρούλες συζητούν, έκθειάζοντας η καθεμία την μητέρα της. — Η δική μου, όμως, λει στο τέλος η Λουλου, κάνει και κάτι που δεν μπορεί να το κάνει η δική σου.

— Τί πράγμα;

— Νά, μπορεί όποτε θέλει, να βγάλη μαζεμένα, όλα της τά δόντια!...

ΤΟ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟ

Ο ένας χρηματιστής στον άλλον: — Άστα, φίλε μου, και έχασα σήμερα 200.000 έπάνω σε κάτε χρεώγραφα.

— Και αυτό σε στενοχωρεί τόσο;

— Νά!... ξέρεις, οι έκατό χιλιάδες δεν ήταν πελατών, αλλά δικές μου!...

ΕΝΑΣ ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ

— Ίσίδωρε, θά πάω σήμερα να συμβουλευθώ μία περίφημη χαρτορρίχτρα.

— Θάθελα να την επισκεπτόμουν κι' έγώ την γυναίκα αυτήν, Άρσινόη.

— Γιατί, Ίσίδωρε;

— Για να μου πη που θά πεθάνω;

— Και σ' ενδιαφέρει τόσο πολύ το μέρος;

— Νά! για να μην πάω προς τά άκεί!...

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο κ. Κ. έχει κρυολογήσει και επιστρέφοντας σπίτι, λέει της γυναίκας του να του έτοιμάσει κανένα ζεστό τουέλο.

Σε λίγο η Κα Κ. επιστρέφει με ζεστό τουέλο που άχνιζαν μέσα στα πανιά τους.

— Έξη τουέλα! φωνάζει ο κ. Κ. Τι θέλεις, γυναίκα, να με ψήσεις;

— Δεν θά τά βάλας μαζεμένα, καυμένα. Όπως θά λείωω λίγο για την πρόδα μου θά σού τά άφήσω δίπλα σου για να τά μεταλλάξης μόνος σου!...

Μιά καινούργια «καμπένια»

της Δίδος Χριστίνας Μέγα

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

Άπαντούν σήμερα στο έρώτημά μας ο Πρόεδρος της Έταιρίας Θεατρικών συγγραφέων κ. Θ. Συναδινό, νός και η άκλεκτη λογοτέχνης κ. Έλλη Άλεξίου—Δασκαλάκη.

Ο κ. Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

ΣΥΝΑΝΤΟΥΜΕ τον πρόεδρο της Έταιρίας των Έλλήνων Θεατρικών συγγραφέων στο μπάρ του θεάτρου «Έντελ». Κι' άμέσως άρχίζουμε την... άνάκριση:

— Πεινάσατε ποτέ, κ. Πρόεδρε;

Η έρώτησή μας δεν του προέχει ούτε έκπληξη, ούτε άπορία. Την δέχεται, αν να του κάνουμε μία έρώτηση τελείως ψυχική, και μäs άπαντά άδίστακτα:

— Πράγματι, πείνασα κάποτε...

Κι' άρχίζει να διηγείται:

— Έκείνη την έποχή είχα πάει στην Ίταλία ως άπεσταλμένος της «Άεροπόλεως», της όποις ήμουν άρχισυντάκτης τότε. Όταν έφραγα, ο πεθερός μου ο Γαβριηλίδης μούδωσε 50 δραχμές και μούπε πως φθάνοντας στην Νεάπολη θάβρισκα λεπτά στο άκεί Προξενείο.

» Έτσι, ξεκίνησα. Έβρινα δύο μέρες στο Παλέρμο, και μετά ίσα για τη Νεάπολη. Μόλις έφραγα πήγα κατ' εθείαν στο Προξενείο μας, αλλά τά άναμενόμενα λεπτά δεν είχαν φανή. Οι πέντη δραχμές μου κόντευαν να έκυντληθούν και όγ: μόνο αυτό, αλλά θρυσκόμαστε και στις παραμονές της Πρωτοχρονιάς.

» Τη παραμονή πήγα στο «Σάν Κάρλο» να δω την «Άλτνα». Εκεί γάλασα τά τελευταία μου φράγκα και ημερωθήκα την παραμονή, άδέκαρος κυριαλεκτικά, χωρίς ναχω λεπτά ούτε για φαί, ούτε για καφέ, ούτε για τίποτα.

» Τριγύριζα λοιπόν στους δρόμους, περιμένοντας ούτε και έγώ δεν ξέρω τί θεοηήτικος καθώς σας είπα και άπελιτυνέας. Βέβαια, τον Έλληνα πρόξενό της Νεαπόλεως τον ήξερα και θά μπορούσα κάλλιστα να πάω να τον δω, όποτε θάχα πολλές πιθανότητες να με κρατήσει για τραπέζι.

» Μά ξέρετε γιατί δεν πήγαινα; Γιατί ήταν ένας περίεργος τύπος: Έρχανε ποιήματα από 500 τουλάγιστον στίχους το καθένα και όποιον ζευανάμιαζε τον καθήλωνε να τά άκούει. Είχα πικρά πείραν του πράγματος από ένα τραπέζι που μου είχε κάνει. Προτίμησα λοιπόν, να μείνω νηστικός άπ' το να ξαναδώσω τό ποιήματά του.

» Έτσι πέρασε η παραμονή και ξημέρωσε η Πρωτοχρονιά. Η περιπλάνησή μου ανά τά όδοι της Νεαπόλεως έζακαλωούσε. Γύριζα ελπίζοντας να συναντήσω κανέναν γνωστό και να χτυτώσω άπ' το άδιέδο.

» Όπου σε μία στινική, περνώντας άπ' την «Γκαλλική Ουμπέρτο», άκουσα μία φωνή:

— Συναδινέ, Συναδινέ.

» Γύριζα και έλάπα τον Φωκά, τον νόν καθέναν το Παναγιστήριό. Είχα σωθί! Τόν πλησίασα, μιλήσαμε λιγάκι και ύστερα με πήρε να πάμε να φάμε

μαζί, στο ξενοδοχείο όπου έμενε και που ήταν το καλύτερο της πόλεως, κατ' αν την Μεγάλη Βρετανία περίπου.

(Έδώ, θά μου επιτρέψουν οι άγαπητοί άναγνώστες της «Έδομάδος» ν' άνοίξω μία παρένθεση. Γιατί, ξέρετε τί άλλο τρομερό συνέβαινε άκείνες τις μέρες στον συμπαθέστατο κ. Συναδινό; Φορούσε... τρύπινο πανταλόνι! Ένα κοστούμι, πούχε παραγγείλει στην Άθήνα, δεν είχε προφτάσει να το πάρη από τον ράφτη του, και έφυγε με τό καστούμι που φορούσε και πού ήταν «έτοιμοδρόμο». Και όσο τριγύριζε στους δρόμους, τό πράγμα δεν είχε σημασία. Τό πάλτο έκρυβε τις τρύπες. Άλλά τώρα που θά πήγαινε στο καλοτελέστατο αυτό ρεστωράν; Η παρένθεσίς μου κλείνει έδώ και

Ένα σκίτσου του κ. Θ. Συναδινού.

ο κ. Συναδινός συνεχίζει την χαριτωμένη άφήγησή του:)

— Όταν φτάσαμε στο έστιατόριο, μας περίσισε ένας γκαρσόν: «Τά πλάτ σας, κύριε!» (Κρώων) άποκρίθηκα. «Μά έχει χαλοφρέο μέρα!» Και έτσι, θέλοντας και μή, μου έδωσαν τό πάλτο. Τί να κάνω τώρα; Τούόχη το πανταλόνι φηλά, έτσι που κόντευα και έγινα σούλ Λουί. Και έπειτα με τά τείνα πίσω, δέθεν από άρηρημά, και δαδίζοντας τούγο-ταίγο, έστρεψα στο τραπέζι μου... όπου έζαχα και άδεκαίς και ό λα στο αντίκρυσμα του πλουσιωτάτου μενού που μου ποστέθηκε...

Τό άνέκδοτο τελείωσε.

— Η έντυπώσείς σας άπ' αυτή τη πείνα σας;

— Τρασερά! Πολλά-πολλά μούκανε πολύ κόπο, γιατί δεν μπορούσα να δω ένα πιάτο ενδιαιρόντι, ποιήματα είχα σκοπό να έπισκαθώ. Έπειτα πείνασα πολύ... Έτσι άπ' από την πείνα, δεν μπορούσα να σού τά πόδια μου...

Η κ. ΕΛΛΗ ΑΛΕΞΙΟΥ — ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Όμολογώ ότι την ζήλεψα την κυρία Δασκαλάκη την ήμερα που πήγα να την δω. Έξω έβρινα άπ' το ποιά χιόνι έφραγε μία παγωνιά τρούερη και φούσγε και ένας άέρας. Πανυχία δάβα! Η λογοτέχνης μας άταν στο κρεβάτι.

Μία γοιμπούλα περυστική είνα σταδόν εύρηγτική με τά κρύα σούτα. Κάθεσαι

στο κρεβάτι σου και άπολαμάνεις ζέστα ενθ οι άλλοι έξω ξεπαχιάζουν...

Μά ως είναι! Καλό το χουζούρι, σόμπα, καφεδάκι, κουτσμπολιό, αλλά έχομε και δουλειά.

— Πεινάσατε ποτέ, κ. Δασκαλάκη;

— Ού... πώς!... Τέσπερες φορές! Και η έρωση άνασηκώνεται λίγο, τοποθετεί όρθο το μαξιλάρι της και άργίζει:

— Ήταν την έποχή που οι λογοτέχνες όλοι έξηρτώντο άποκλειστικά από τους έκδοτες. Μερικοί άπ' αυτούς τους έκμεταλλεύοντο τρομερά. Είχα έλθει τότε με τον άδελφό μου στην Άθήνα και μέναμε προσωρινά σ' ένα συγγενικό μας σπίτι λογοτέχνη... Ως τότε, δεν είχα καν φαντασθή ότι μπορεί να πεινάσει κανείς. Είχασαν άκόμη παιδιά, δλέπετε... Όπου μία μέρα... ο έκδοτης ανέβαλε κατ' πληρωμές, και τό άνδρόγυνό που μäs φιλοξενούσε έμεινε άδέκαρο. Χωρίς να μäs πουν τίποτα, σηκώθηκαν, και έφυγαν. Περιμέναν να γυρίσουν, περιμέναν, τίποτα! Η πείνα άρχισε να μäs θερίζει. Άφού άναγκαστήκαμε ν' άνοίξουμε και τό ντουλάπι για να δούμε μήπως ύπρχε τίποτα ξεχασμένο. Μά δε βρεσάμε... Τό ντουλάπι ήταν άδειο και έτσι άναγκαστήκαμε να μείνουμε θεοηήτικοι ως τό βράδυ που γύρισαν οι οικοδεσπότες.

— Άλλη φορά;

— Πείνασα επίσης σε μιάν έκδρομή στην Κρήτη. Πήγαμε να πάμε περίπατο. Όπου, άμα φθάσαμε στην έξοχη, είδαμε μία δονοκορή και άποφασίσαμε να την άνεδώμε. Ρωτάμε ένα δοσκό που συναντήσαμε: «Πόσο άπέχει τό δονού;» «Κάνα τέταρτο!» Και ξεκίνησαμε. Δρόμο παίρνουμε, δρόμο άφίνουμε, πού να φτάσουμε όμως! Έναρωτάμε άλλο δοσκό: «Ού, ένα πήδημα είναι!» Και έτσι με τό τέταρτο και με τό πήδημα, γρειάσαμε να περπατήσουμε 5 ώρες!

Ε... καταλάβατε, βέβαια, πείνα που την περάσαμε στο γυρισμό. Δεν δλέπαμε μύς μας, άφού δεν άφίσαμε κήπο για κήπο. Τί φυλλία, τί γυμνάτες, και τί δεν κόβουμε από τους κήπους και τό κατ' άβρογούζαμε!

— Τίποτε άλλο σχετικό έχετε να μäs πείτε;

— Ά... Ήτανε μία έποχή που τρώγαμε στην ταβέρνα του Μπαρμπα-Κώστα, στην Δελφινή.Μαζεύονταν τότε έ και όλοι σ' αυτόν. Ο Βουτσός, ο Θεοτόχης, Καραχιδάκης, ο Λόνερης, ο Βάρνελης, ο Κασθούνης... Τρώγαμε θερεσέ, έννοείται. Όταν όμως τον έπιναν τά μισάκια τον Μπαρμπα-Κώστα κι' έλεινε το μανάκι με να πάω να χλευήσω, άναγκάζονταν να κοιμηθώμε νηστικά, με κ' άλλου δεν μäs έκαναν πίσωση...

— Άλλο;

— Άλλο δεν έχει. Η λογοτέχνης μäs άκούει:

— Φτάνουν αυτά! Έλάτε να κοδεν- τιάσουμε λιγάκι και για μäs...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

Από το προηγούμενο...

Η Μαργαρίτα ντέ Μπωπρεώ, σύζυγος του πτωχευμένου μεγαλοεπιχειρηματίου και τραπεζίτου Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ, σκοτώνει επάνω σε μια διαία σκληρή τον άνδρα της. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται ο τέως εισπράκτης του συζύγου της, Ώντικούρ, ο οποίος και καταδικάζεται σε είκοσιετή κατ'αναγκαστικά έργα. Περνούν δυό χρόνια. Η Μαργαρίτα, παντρεύεται τον διάσημο δικηγόρο του Παρισιού Ζάν Ντεμάρ, που την αγαπούσε από το γάμο της. Ο γιός της Μαργαρίτας, Ζεράρ, που έχει γνωρίσει την όμορφη κόρη του Ώντικούρ, Λουίζα, από της δίχης, την έχει έρωτευση τρελλά. Η νέα όμως του θέτει ως όρον την απόδοσιν του πατέρα της στην οικογένειά του και την ανακάλυψή και τιμωρία του πραγματικού ενόχου του φόνου του Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ. Ο Ζεράρ υποσχεται και αρχίζει τις έρευνες του. Βρίσκει τον άλλοτε αξιολογιστή του πατέρα του, Κολλιέ, ο οποίος του υποσχέται να τον βοηθήσει στο έργο του. Ήν τῷ μεταξύ ο Ώντικούρ, που θανάτωσε την καταδικημένη, ένα όνειρο έχει, να αποδράσει. Και ένα δράδυ, που ξεσπά μια τρομερή θύελλα ο Ώντικούρ επιχειρεί να πραγματοποιήσει το σχέδιό του. Καθώς όμως έτρεχε μέσα στη νύχτα, του επιτίθεται ένας ιθαγενής Κανάκος, και ο Ώντικούρ ἀνυπόμονος τον σκοτώνει. Αλλά παρακάτω, ένας άλλος ήλιος Κανάκων φαίνεται.

17^{ον}

Ο ΏΝΤΙΚΟΥΡ είδε με απόγνωση ότι ήταν αδύνατο πιά να προχωρήσει, ότι εκείνη την νύχτα, ή απόδρασίς του δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθῇ. Θα συνελαμβάνετο αν επέμεινε και τότε ή πιά σκληρή τύχη τὸν περίμενε. Απεφάσισε, λοιπόν, με τὸν θάνατο στην ψυχή, να γυρίσει πίσω και να προσπαθήσει να βρῇ καμιά άλλη ευκαιρία.

Έκανε, λοιπόν, μεταβολή και άρχισε να τρέχει πρὸς τὸ κότεργο, με τις ίδιες πάντα προφυλάξεις, όπως και πρίν. Η πληγή του τῶσα δεν τὸν πονούσε σχεδὸν διόλου και τὸ αἷμα είχε σταματήσει. Η βροχή έπεφτε τώρα με λιγώτερη δύναμη και ὅλα έδειχναν πὸς θάπανε σὲ λίγο και ὅτι ὁ οὐρανὸς θὰ έαυτέριε.

Αὐτὸ έτράμαζε τὸν Ώντικούρ. Δεν έπρεπε νὰ τὸν δοῦν νὰ έπιστρέφῃ σ'

ΠΗΓΩ ΜΕΝΗ

αὐτὰ τα χάλια. Βιάσθηκε, λοιπόν, ὁσο μπορούσε και τέλος έφθασε στην καλύβα του, ακριβῶς τὴν στιγμή που κόποζε ὀλότρελα ἡ θύελλα.

Η πρώτη του δουλειά ήταν νὰ εξαφανιστῇ τὸ γράμμα που είχε γράψει και νὰ πλύνῃ τὴν πληγή του. Ὑστερα φόρεσε ἕνα ἄλλο πουκάμισο και ἀποκαμωμένος, πῶμα σωστὸ ἀπὸ τὴν κούραση, έπεσε στὸ κρεβάτι του.

Ο ὕπνος τὸν πήρε ἀμέσως.

Μπόρεσε, ὅμως τὴν ἄλλη μέρα νὰ σηκωθῇ πρῶτῃ και νὰ ξαναρχίσῃ τὴν δουλειά του ὅπως πρῶτα, σὰν νὰ μὴν είχε συμβῇ τίποτε.

Η πρώτη του ἐντύπωση τὴν ἄλλη μέρα, μόλις βρέθηκε έξω ἀπὸ τὴν καλύβα του, ήταν ὅτι κανεὶς δεν είχε καταλάβει τίποτε. Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ μὴ φανερωθῇ τὸ τραῦμα του. Ὑταν ἄλλωστε αὐτὸ πολὺ ἐπιπόλαιο και δεν τὸν ἐμπόδιζε τὴν ἐργασία του.

Πρὸς τὸ βράδυ, ὅμως, μὲ ἀσυνήθιστη κίνηση παρετηρήθη σ' ὅλο τὸ κότεργο.

Ἀπὸ ἕναν κατάδικὸ ὁ Ώντικούρ μάθαινε ὅτι κάτι τὸ ἔκτακτο συνέβαινε στὰ ξενωτικά φυλάκια. Εἶχαν βρῇ ἕναν Κανάκο σκοτωμένο.

Σκοτωμένο!...

Ο Ώντικούρ ἀνέπνευσε.

Δεν θὰ μιλούσε, λοιπόν, ὁ Κανάκος, δεν θάλεγε ὅτι αὐτὸς που τοῦ είχε ἐπιτεθῇ ήταν ἕνας Λευκός, δηλαδή ἕνας κατάδικος ἀσφαλῶς.

Ποῖος, ὅμως, είχε σκοτώσει τὸν Κανάκο;

Αὐτὸ προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν οἱ ἄρχες. Ἀλλὰ παρ' ὅλες τις προσπάθειές των δεν κατέληξαν σὲ θετικά ἀποτελέσματα.

Ἐν τούτοις, τὸ βέλος που βρέθηκε μπηγμένο στὴν καρδιά του Κανάκου ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἀνήκε σ' αὐτόν.

Ἐγιναν έρευνες στὶς καλύβες τῶν καταδικῶν με τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνακάλυψης καμμιᾶς ἐνδείξεως που θὰ ὡδηγούσε στὴν διαλεύκανση τοῦ μυστηρίου τοῦ φόνου τοῦ Κανάκου. Ἐρευνήθηκε και ἡ καλύβα τοῦ Ώντικούρ, ἀλλὰ δεν βρέθηκε τίποτε τὸ ὑποπτό.

Ἐσώθηκε, σκέφθηκε ὁ Ώντικούρ.

Καὶ ἐκοιμήθηκε ἡσυχά ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι.

Ἐν τούτοις ὅλα δεν είχαν τελειώσει.

Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τριῶν ὥρῶν ὕπνο εἴπνευσε, εἶδε ἐκπληκτὸς νὰ κάθεται ἀπέναντί του, πάνω σ' ἕνα σκαμνί, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπόπτες τοῦ κατέργοι που τὸν ἔλεναν Ζακεμέν.

Ἦταν μόλις δέκα πέντε μέρες που τὸν εἶχαν στείλει ἀπὸ τὴν ἀνωτέρα διοίκηση, και ὡς νέος, ἐπεδείκνυε ζῆλον συχνὰ τὸσο ὑπερβολικόν, ὥστε νὰ γίνῃ νηήγορα ἀντιπαθητικὸς σ' ὅλους τοὺς κατάδικους. Ο Ώντικούρ ὁ ὁποῖος ἀπὸ πρῶτον πειθαρχικὸς και ἡσυχος δεν εἶνε αἰσθανθῇ και τῶς τὴν αὐστηρότητα τοῦ νέου ἐπόπτη. τὸν ἐφοβεῖτο ἐν τούτοις, σχεδὸν ἔξ ἐνστίκτου.

Ο Ζακεμέν ήταν ἕνας ἄνδρας ἔως τοιάντα ἑτῶν. λιγνός, ὀστεώδης, ἀ-

σθενικῆς κράσεως κατὰ τα φαινομένα, ἀλλὰ ρωμαλέος στὴν πραγματικότητα.

Τὸ βλέμμα του είχε μιὰ ψεύτικη γλυκύτητα και τὸ χαμόγελο δεν ἀπέλιπε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἦταν μιὰ ὥρα που καθότανε ἐκεῖ, ἀπέναντι στὸν Ώντικούρ, κυττάζοντάς τον νὰ κοιμάται και καπνίζοντάς ἐν τῷ μεταξύ.

Κάποτε, ὅταν ὁ Ώντικούρ ἔκαμνε νὰ ἀλλάξῃ πλευρὰ και έπεφτε επάνω στὸν πληγωμένο ὦμο, τοῦ ξέφευγε ἕνα μικρὸ βογγητὸ πόνου.

Σὲ μιὰ τέτοια μετακίνησή του, εἴπνευσε. Βλέποντας τὸν Ζακεμέν νὰ τὸν κυττάξῃ γελαστὸς ἐφοδῆθηκε, Διησθάνθη κάποιον κίνδυνο. Ἐν τούτοις, δεν εἶδει τίποτε, χαμογέλασε και αὐτὸς και εἶπε τοῦ ἐπόπτη:

—Καλημέρα, κ. Ζακεμέν. Εἰσθε πολλὴ ὥρα ἐδῶ;

—Κοντὰ μιὰ ὥρα.

—Και γιατί δεν με ξυπνοῦσατε;

—Μὰ τὴν πιστή μου, σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τὸ κάνω. Ο ὕπνος σου ήταν τόσο ταραγμένος!... Ἀλλὰ κατόπιν σ' ἄφησα νὰ ἡσυχάζεις... Φαινόσουν ὅμως νὰ υπέφερες...

—Ναί, βράχνηκα πολὺ ἀπόψε κι' αὐτὸ μοῦ ἔφερε λίγο πυρετό.

—Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ὅλοι μας, λίγο πολὺ, πήραμε ἀπόψε τὸ ντοῦς μας. Διαβολόκαιρος!...

Ο Ώντικούρ σηκώθηκε και πήγε νὰ πάρῃ τὰ ἐργαλεῖα του γιὰ νὰ πάῃ στὴν δουλειά του, αἰσθάνθηκε, ὅμως, τὸ χέρι του τόσο μουνδιασμένο, ὥστε τὰ παράτησε ἀμέσως και εἶπε:

—Φαίνεται ὅτι ἡ ἀδιαθεσία μου συνεχίζεται, εἶπε... Δεν θὰ μπορέσω νὰ δουλέψω σήμερα. Ἐχετε τὴν καλὴ σὺνῃ νὰ μοῦ στείλετε λίγο κινίνο, κ. Ζακεμέν;

—Εὐχαρίστως, Ώντικούρ.

Ἐπηκολούθησε κάποιον σιωπῇ. Κατόπιν ὁ Ώντικούρ ρώτησε:

—Πῆτε μου, κ. Ζακεμέν, εἶναι ἡ πρώτη φορά που μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ με ἐπισκέπτεσθε; Μήπως κατὰ τύχη, με χρειάζεστε σὲ τίποτε; Μήπως, μήπως ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε καμμιὰ κακὴ εἰδηση; Ἀπὸ τὸ σπῆτι μου τίποτε;...

—Ὅχι, ἡσυχάσε, ἦλθα ἀπλῶς νὰ σὲ ρωτήσω κάτι...

—Εἶμαι στὴ διάθεσή σας, κ. Ζακεμέν.

Ο Ώντικούρ προσπαθοῦσε νὰ δῶ, σὲ τὴν φωνή του ὅσο μπορούσε πιά ἀδιάφορο τόνο. Γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ δὲ στὸν ἐπόπτη τὴν εὐκαιρία νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε ἀπὸ τὴν ἐκφραση τοῦ προσώπου του, διευθύθηκε μιλώντας, πρὸς τὸ τῆξι, που τὸ ἄποτελοῦσαν δυὸ τετράγωνες πέτρες, ἔριξε μερικὲς κληματαδες και τίς ἄναψε:

—Ἐβαλα, πρόσθεσε γελώντας, μερικά φασόλια νὰ μουσκέψουν νῆξ βράδυ και ἀσφαλῶς δεν τοὺς ἔλειψε τὸ νερὸ ὅλη τὴν νύχτα. Καί, ξέρετε, τὸ νερὸ τῆς βροχῆς εἶναι ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ μαλακῶνουν τὰ φασόλια...

Κατόπιν ἔπηρε ἕνα τσουκάκι, ἔριξε μέσα λίνο νερὸ ἀκόμη και τὸ ἔ-

τὴν καρδιά

βαλε επάνω στὴ φωτιά, ἀφοῦ ἔριξε επάνω ἕνα μικρὸ κούτσουρο.

Ο Ζακεμέν τὸν παρακολουθοῦσε καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα με τὸ βλέμμα σιωπηλός. Τέλος διέκοψε τὴν σιωπῇ:

—Βράχνηκες, λοιπόν, πολὺ ἀπόψε, Ώντικούρ; ρώτησε.

—Ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ, κ. Ζακεμέν.

—Ἐν τούτοις, ἡ καλύβα σου φαίνεται νὰ εἶναι πιὸ γερὴ ἀπὸ τις ἄλλες και ἡ σκεπὴ τῆς στέκει καλὰ στὴν θέση της...

—Ναί, ἀλλὰ με τὸ κακὸ που ἔκαμε τὴν νύχτα, δεν μπορούσε νὰ σταθῇ τίποτε. Τὸ νερὸ πέρασε γιὰ καλὰ.

—Και ἐγὼ ἐπίσης ἐβράχνηκα. Εἶχα γίνῃ μουσκέδι...

—Ἦσασταν, λοιπόν, τῆς ὑπηρεσίας; Δεν τῶξερα.

—Ἦμουν και μάλιστα τὴν ὥρα που ἡ θύελλα είχε φθάσει στὴ μεγαλύτερη τῆς ένταση, κατὰ τὰς δέκα...

Ο Ώντικούρ ἐφρίκισε χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἦταν ἡ ἴδια ἐκείνη ὥρα που ἔτρεχε κι' αὐτὸς κάτω ἀπὸ τὴν βροχή, νομίζοντας ὅτι ἔτρεχε πρὸς τὴν ἐλευθερία του...

Ο ἐπόπτης ρώτησε ἑαφνικά:

—Ποῦ πήγαίνες, λοιπόν, Ώντικούρ, ἐκείνη τὴν ὥρα; Μοῦ φάνηκε, στὴν λάμψη μιᾶς ἀστραπῆς, πὸς ἀνεγνώρισα τὰ κεφάλι σου!...

Μιὰ δυνατὴ κρυάδα πέρασε ὅλη τὴν ραχοκοκκαλιά του Ώντικούρ. Ἐν τούτοις συνεκράτησε τὴν ταραχή του και εἶπε γελώντας:

—Βλέπω πὸς ἔχετε περίφημα μάτια, κ. Ζακεμέν. Ναί, εἶχα βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα μου νὰ πάρω λίγη δροσιά!...

Καὶ ξέσπασε σὲ νέα γέλια.

Ο ἄλλος, ὅμως, ἔκανε πὸς δεν κατάλαβε τὴν εἰρωνεία. Ἐξηκολούθησε:

—Εἶχες, ὅμως, φαίνεται, πολλὴ ἀνάγκη ἀπὸ δροσιά γιὰ νὰ γυρίσης ἔξω ὅλη τὴ νύχτα...

—Ποῦ τὸ ξέρετε αὐτό;

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως.

—Ἀλλωστε, ἔκανε ὁ Ώντικούρ με θάρρος, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσω ἔξω ὅποια ὥρα θέλω και ὅσο θέλω, ὥστε αὐτὸ δεν εἶναι πρᾶγμα που σὰς ἀφορᾷ ἑσῶς!

—Καλὰ, καλὰ, μὴ θυμῶνῃς!... Εἶχα τὴν περιέργεια, ὅταν σὲ διέκρινα, μέσα στὸ σκοτάδι, νάρθῶ ὡς τὴν καλύβα σου γιὰ νὰ βεβαιωθῶ. Δεν σὲ βρῆκα μέσα...

—Ἀφοῦ μέσ' στὴν καλύβα ήταν τόσο ἀσχημα ὅσο και ἔξω, πιθανὸν νὰ πρῆψα νὰ βγῶ ἔξω...

—Γι' θανόν... Πιθανόν...

—Εἶμαι, ὅμως, περίεργος νὰ μάθω τί φωντάξεσθε ἐσεῖς;

—ὦ! Πολὺ λίγα πράγματα... Ἀνάδοντας ἕνα σπῆρτο γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἦσουν μέσα στὴν καλύβα διέκρινα κάποιον γαρτί κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα...

Τὸ βλέμμα τοῦ Ώντικούρ σκοτείνιασε. Κιττάπτε ἐν τούτοις τὸ σάλιο του και εἶπε:

Καὶ γιατί ἀφήσατε αὐτὸ τὸ χαρτί και φύγντε;

—Τὸ ἄφησα, ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ διά-

βάσα...

—Ἐ, λοιπόν, ναί! Ἦθελα, πραγματικά, νὰ τελειῶσω μ' αὐτὴ τὴ ζωῇ... Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ ἐδειλάσα και γύρισα πίσω...

Ο κ. Ζακεμέν χαμογελοῦσε.

—Ἐταί εἶναι, εἶπε. Πάει κανεὶς νὰ τελειῶσῃ με τὸν μάτιο αὐτὸ κόσμο και ἑαφνικά βρίσκει, πὸς παρ' ὅλα πάλι ἡ ζωὴ εἶναι γλυκεῖα... Καὶ σὲ ποῖο μέρος τῆς παραλίας πήγες νὰ πνιγῇς;

Ο Ώντικούρ σκέφθηκε ὅτι ἀφοῦ ὁ Ζακεμέν τὸν εἶχε ἰδῇ, έπρεπε νὰ βρῇ ἕνα σημεῖο τῆς ἀκτῆς στὸ ὁποῖο νὰ ὡδηγούσε ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον εἶχε πάρει. Εἶπε λοιπόν:

—Στὸ Ρὸς Μπλέ.

—Ναί ἐκεῖ ὡδηγεῖ ὁ δρόμος που ἀκολουθοῦσε χθὲς τὸ βράδυ. Καί... καλὰ ἔκαμε που μετάνοιωσες, γιατί τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι γεμάτο καρ-
χαρίες...

Ο ἐπόπτης χαμογελοῦσε πάντα. Τὸ χαμόγελο αὐτὸ δεν ήταν διόλου καθησυχαστικὸ γιὰ τὸν Ώντικούρ. «Προσοχή, σκέφθηκε αὐτὸς, ὑπάρχει και κάτι ἄλλο ἀκόμη...»

Καὶ πραγματικά, ὑπῆρχε. Ο ἐπόπτης εἶπε:

—Καὶ μιὰ που μετάνοιωσες, εἶπες: Ἀφοῦ δεν αὐτοκτόνησα, δεν δραπετεύω; Ἡ νύχτα εἶναι κατάλληλη...

Ο Ώντικούρ δεν τὸν ἄφησε νὰ τελειῶσῃ.

Μὲ ἕνα θάρρος που και αὐτὸς δεν ξέρει που τὸ βρῆκε, τὸν διέκοψε:

—Κάνετε λάθος, κ. Ζακεμέν. Δεν σκέφθηκα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα... Δεν μοῦ λῆτε, ὅμως, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε αὐτὰ τὰ πράγματα ἦλθατε σήμερα ἐδῶ;

Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐπόπτη. Κιττάξε τὸν Ώντικούρ ἐκπληκτὸς και κατόπιν, ἑξαπαίρνοντας τὸ παλὸ τοῦ ὕψους:

—Ἐλα, ἔλα, μὴ θυμῶνῃς τώρα...

—Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ, συνέχισε στὸν

—Κάνετε λάθος, κ. Ζακεμέν. Δεν σκέφθηκα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα... Δεν μοῦ λῆτε, ὅμως, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε αὐτὰ τὰ πράγματα ἦλθατε σήμερα ἐδῶ;

Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐπόπτη. Κιττάξε τὸν Ώντικούρ ἐκπληκτὸς και κατόπιν, ἑξαπαίρνοντας τὸ παλὸ τοῦ ὕψους:

—Ἐλα, ἔλα, μὴ θυμῶνῃς τώρα...

—Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ, συνέχισε στὸν

—Κάνετε λάθος, κ. Ζακεμέν. Δεν σκέφθηκα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα... Δεν μοῦ λῆτε, ὅμως, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε αὐτὰ τὰ πράγματα ἦλθατε σήμερα ἐδῶ;

Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐπόπτη. Κιττάξε τὸν Ώντικούρ ἐκπληκτὸς και κατόπιν, ἑξαπαίρνοντας τὸ παλὸ τοῦ ὕψους:

—Ἐλα, ἔλα, μὴ θυμῶνῃς τώρα...

—Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ, συνέχισε στὸν

—Κάνετε λάθος, κ. Ζακεμέν. Δεν σκέφθηκα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα... Δεν μοῦ λῆτε, ὅμως, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε αὐτὰ τὰ πράγματα ἦλθατε σήμερα ἐδῶ;

Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐπόπτη. Κιττάξε τὸν Ώντικούρ ἐκπληκτὸς και κατόπιν, ἑξαπαίρνοντας τὸ παλὸ τοῦ ὕψους:

—Ἐλα, ἔλα, μὴ θυμῶνῃς τώρα...

—Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ, συνέχισε στὸν

—Κάνετε λάθος, κ. Ζακεμέν. Δεν σκέφθηκα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα... Δεν μοῦ λῆτε, ὅμως, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε αὐτὰ τὰ πράγματα ἦλθατε σήμερα ἐδῶ;

Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐπόπτη. Κιττάξε τὸν Ώντικούρ ἐκπληκτὸς και κατόπιν, ἑξαπαίρνοντας τὸ παλὸ τοῦ ὕψους:

—Ἐλα, ἔλα, μὴ θυμῶνῃς τώρα...

—Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ, συνέχισε στὸν

—Κάνετε λάθος, κ. Ζακεμέν. Δεν σκέφθηκα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα... Δεν μοῦ λῆτε, ὅμως, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε αὐτὰ τὰ πράγματα ἦλθατε σήμερα ἐδῶ;

Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐπόπτη. Κιττάξε τὸν Ώντικούρ ἐκπληκτὸς και κατόπιν, ἑξαπαίρνοντας τὸ παλὸ τοῦ ὕψους:

—Ἐλα, ἔλα, μὴ θυμῶνῃς τώρα...

—Νὰ σὰς πῶ ἐγὼ, συνέχισε στὸν

—Κάνετε λάθος, κ. Ζακεμέν. Δεν σκέφθηκα ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα... Δεν μοῦ λῆτε, ὅμως, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε αὐτὰ τὰ πράγματα ἦλθατε σήμερα ἐδῶ;

Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐπόπτη. Κιττάξε τὸν Ώντικούρ ἐκπληκτὸς και κατόπιν, ἑξαπαίρνοντας τὸ παλὸ τοῦ ὕψους:

—Ἐλα, ἔλα, μὴ θυμῶνῃς τώρα...

ἕνα ἀριστουργημα-
τικό αἰσθηματικό
μυθιστόρημα

του
ΖΥΗ ΜΑΡΥ

ἴδιο τόνο ὁ κατάδικος. Ἐνας Κανάκος βρέθηκε σκοτωμένος χθὲς τὴν νύχτα...

—Ὡστε τὸ ξέρετε;

—Τὸ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ... Λοιπόν, τὸν Κανάκο αὐτὸν κάποιος βέβαια τὸν χτύπησε. Κι' αὐτὸς δεν μπορούσε νὰ ἦταν παρὰ κανένας κατάδικος που πήγαίνε νὰ ἀποδράσῃ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κατάδικος αὐτὸς δεν έχει βρεθῇ ὡς τὴν στιγμή αὐτή, θὰ πῇ πὸς εἶμαι ἐγὼ! Ἐταί δεν εἶναι, κ. Ζακεμέν; Αὐτοῦ δεν θέλατε νὰ καταλήξετε;

—Δεν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα ἐγὼ...

—Τὸ σκεφθήκατε, ὅμως!... Μοῦ φαίνεται, κ. Ζακεμέν, πὸς δείχνετε ὑπερβολικὸ ζῆλο...

Ἦλθατε ἐδῶ νὰ ρίξετε ἄδεια γιὰ νὰ πιᾶστε γιομάτα. Κάνετε λάθος, ὅμως, στὴν πόρτα!...

Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε πιά τελειωτικά ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἐπόπτη. Ἐχλώμισε:

—Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης αὐτό, φιλάρακο μου! εἶπε με σφιγμένα δόντια.

ας ξαναγίνουμε φίλοι. Πάρε τώρα λίγο καπνό για την πίπα σου.
Και έβγαλε την καπνοσκακούλα του.

—Ευχαριστώ! Έκανε ξερά ο Ώντικούρ, χωρίς να στρέψει το κεφάλι.

—Τόση ακαταδεξιά δεν την καταλαβαίνω, επέμεινε ο έμπορος. Θα με κάνεις να πιστέψω πως είχα δίκιο να σε υποπτευτώ. Όποιος έχει την μούγη μυγιάζεται...

Ο Ώντικούρ σκέφθηκε πως στο κάτω-κάτω ο έμπορος είχε δίκιο.

—Πάει καλά, είπε, αφού το παίρνετε έτσι το πράγμα...

Και άπλωσε το χέρι του προς την καπνοσκακούλα. Την ίδια ώρα, όμως, ένοιωσε ένα δυνατό φρικιάσμα και χλώμιασε ελαφρά. Είχε θυμηθεί ότι κατά την νυκτερινή του έκδρομη είχε χάσει την πίπα του. Όταν το πρωί την είχε ζητήσει για να καπνίσει δεν την βρήκε. Νά την είχε άραγε βρή ο Ζακεμέν και να το έστηνε, τώρα, παγίδα;

Η πίπα του, αν την είχε βρή κοντά στον Κανάκο, θα μπορούσε να τον ενοχοποιήσει στα σίγουρα. Την είχε σκαλίσει ο ίδιος και είχε επάνω της σκαλισμένο το όνομά του. Έπεσέ της, όμως, γρήγορα της τα-ραχής του και είπε, ψάχνοντας τις τσέπες του:

—Ω! Νά πά' η όργη. Δεν βρίσκω την πίπα μου. Φαίνεται ότι την έχασα.

—Και που την έχεις χάσει, Ώντικούρ;

—Αν τώξερα, θα πήγαινα να την ζητήσω.

—Νάτην ή πίπα σου, Ώντικούρ, είπε απλά ο Ζακεμέν, βγάζοντας από την τσέπη του μια σκαλισμένη πίπα. Βλέπεις, είπε στον κατάδικο, ότι δεν είμαι τόσο κακός, όσο φαίνομαι;

—Αν σου έλεγα ότι βρήκα την πίπα σου κοντά στο πτώμα του Κανάκου, δεν θα μπορούσες να το άρνηθης, άσφαλως...

Και ξαναπαίρνοντας την καπνοσκακούλα του, βυθίκε με το ίδιο κακό χαμόγελο στα γέλια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον ΝΕΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Ο Ώντικούρ φοβήθηκε πως ύστερ' από αυτό δεν θα τον άφηνε ήσυχο, αλλά γελώθηκε.

Ο Ζακεμέν είχε διηγηθή στον κατάδικο μια φανταστική ιστορία. Δεν είχε ιδι' ουδέν τον Ώντικούρ την νύχτα, αλλά μπήκε στην καλύβα του για να προφυλαχθή από την θύελλα. Είδε το γράμμα του Ώντικούρ και κάτι υπωπτεύθηκε. Προσπάθησε, λοιπόν, να τον φέρει. Αλλά βρήκε απέναντί του έναν άνθρωπο ψυχραίμο και έξυπνο. Όσον άφορ' την πίπα, αυτήν δεν την είχε βρή διόλου κοντά στον Κανάκο, αλλά στον δρόμο που ώδηγούσε στην άκρη του Ρας-Μπλέ, που είχε αναφέρει ο Ώντικούρ.

Εν τούτοις, μια άοριστη υποψία του έμενε πάντα. Είχε την ιδέα πως όλα αυτά που είχε άρραβιάσει στον Ώντικούρ, δεν ήταν έντελως ψέματα.

Και από εκείνη την ημέρα, ο Ώντικούρ είδε ότι τον επιτηρούσαν τώρα πιο πολύ. Παντού, όπου και αν πήγαινε, άπαντούσε το σκεπτικό εκείνο γολάνδ βλέμμα του έμπορου. Έμεινε, λοιπόν, ήσυχος και δεν άπειράθη άλλη μια φορά να αποδράσει.

Αυτά μήνες πέρασαν έτσι.

Ένα πρωί, καθώς έβγαίνει από την καλύβα του, είδε να έρχεται προς το μέρος του ένας ίθαγενής που κρατούσε στο χέρι ένα κομμάτι ζαχαροκάλαμο.

Ο ίθαγενής αυτός, φαινόταν να κύτταζε τον Ώντικούρ με ένα παράξενο βλέμμα.

Ο κατάδικο, χωρίς να ξέρη το γιατί, κύτταζε κι' αυτός τον ίθαγενή μ' ένα βλέμμα έσπευτο.

Ήταν ένας νεαρός Κανάκος, ψηλός και ρωμαλέος. Όταν πλησίασε την καλύβα, στάθηκε, έριξε γύρω του ένα γρήγορο βλέμμα και πλησιάζοντας τον Ώντικούρ, του είπε ψιθυριστά στην γαλλική «μυστικό» και κατόπιν πέταξε πάνω σ' ένα σωρό κληματίδες το κομμάτι από το ζαχαροκάλαμο και έφυγε βιαστικός.

Ο Ώντικούρ τον κύτταζε κατάπληκτος καθώς έφευγε.

Τι έσημαιναν όλα αυτά; Ποιος να είχε στείλει τον νεαρό Κανάκο να του πη την λέξη εκείνη; Γύρισε και κύτταξε το πεταμένο ζαχαροκάλαμο. Ίσως αυτό θα του έδινε την έ-ξήγηση.

Άφησε να περάση λίγη ώρα, μπήκε στην καλύβα και κατόπιν ξαναβγήκε και διευθύνθηκε στον σωρό από τα ξερόκλαδα, έσκυψε και πήρε μια άγκαλιά, φροντίζοντας να μην μέσα και το μυστηριώδες καλάμι και ξαναμπήκε στην καλύβα. Εκεί, άφηκε τα ξερόκλαδα κοντά στο τζάκι και πήρε το ζαχαροκάλαμο.

Ήταν ένα συνηθισμένο κομμάτι ζαχαροκάλαμου, από το οποίο είχε άφαιρεθ' ο γυμός. Ο Ώντικούρ το γύρισε άπ' εδώ, το γύρισε άπ' εκεί, αλλά δεν μπόρεσε να διακρίνη τίποτε το ιδιαίτερο που να δικαιολογούσε το μυστηριώδες πέταγμα του από τον Κανάκο. Εν τούτοις, η περιέργεια δεν τον άφηνε ήσυχο. «Δεν μπορεί, σκεφτόταν, κάτι θα κρύβη μέσα του αυτό το καλάμι!...» Κύτταξε προσεκτικότερα μέσα του, ξαφνικά του έξφυγε μια μικρή κραυγή.

ΕΝΑ «ΜΙΚΡΟ» ΑΛΦΟΣ

(Οι γνωστοί, σε αγγλικά αεροπλάνα, έχουν προηγουμένως πάνω στις γερμανικές πόλεις).

Η έθελοντίνα. — Αγγλέ μου, έλα να ένα μικρό λαβάνι κι' αντί να δώσω στα αεροπλάνα μας τις προκηρύξεις, δώσω τα έντυπα μισθοδοσίας...

Στο βάθος του καλαμιού είχε διακρίνει ένα μικρό λευκό πραγματάκι. Ο Ώντικούρ πήρε ένα λεπτό συρματάκι και τώχωσε με προσοχή μέσα στο καλάμι. Σε λίγο, έκπληκτος, έβγαζε από μέσα ένα ψιλό διπλωμένο χαρτάκι, το άνοιξε με συγκίνηση και διάβασε:

«Μπορείτε να εμπιστευθήτε στον ίθαγενή που θα σας φέρη αυτό το γράμμα. Είναι άνθρωπος σίγουρος. Έχετε στην Νομική φίλους οι οποίοι ήλθαν από την Γαλλία επίτηδες για να σας κάνουν να άποδράσετε. Άδριο πρωί, ο Κανάκος που σας έχει σέρει το παρόν, θα ξαναπαράση από την καλύβα σας. Δώστε του με το ίδιο μέσο την άπάντησή σας. Αν ήλθατε, μπορούμε να διαβούμε σε σας».

Όλα αυτά ήταν γραμμένα μ' ένα λεπτό και ομοιόμορφο γράψιμο—θα έλεγε κανείς πως ήταν ψιλογραφία—και το χαρτάκι αυτό θα μπορούσε εύκολα να χωρέση μέσα σε μια δαχτυλήθρα.

Ο Ώντικούρ κύτταζε το χαρτάκι σαν γαζός. Τι να έσημαινε πάλι αυτό; Ποιος μπορούσε να ενδιαφερθή τόσο γι' αυτόν, ώστε να του στείλη αυτό το γράμμα; Και δύσπιστος, όπως τον είχε κάνει στο έπακρο, η ζωή του κατέρχου, ο νους του πήγε άμέσως στον έμπορο Ζακεμέν. «Α! Δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς! Ήταν μια παγίδα του φοβερού αυτού ανθρώπου!... Πολύ λάθος, όμως, άπελόγισε ο φίλος. Δεν θα έπρεπε στην φάκα που του έστηνε!...

Έσχιζε το χαρτάκι μικρά-μικρά κομματάκια και το πέταξε μαζί με το καλάμι στο τζάκι, όπου σε λίγο γινόταν στάχτη.

Εν τούτοις, περίεργος να ιδη ως που θα πήγαινε αυτή η δουλειά, ήταν την άλλη μέρα το πρωί στην πόρτα της καλύβας του. Την ίδια ώρα είδε πάλι τον Κανάκο να πλησιάζη. Όταν έφθασε κοντά του, είπε πάλι την μοναδική εκείνη λέξη «μυστικό» και κοντοστάθηκε. Καθώς όμως, ο Ώντικούρ έμενε άκίνητος στη θέση του κυττάζοντας τον δύσπιστα, ο Κανάκος άπεμακρύνθη. Σε λίγο γινότανε πίσω από κάτι ψηλούς θάμνους.

Ο Ώντικούρ έμεινε για λίγο ακό-μη άκίνητος στη θέση του.

«Αν εν τούτοις, ήταν αλήθεια... ψιθύρισε. Αν ύπαρχη πραγματικά κανένας φίλος που φροντίζει για μένα!...»

Και ο νους του πήγε σ' όλους εκείνους που είχε άφήσει στη Γαλλία. Στους δικούς τους.

Παιds από τους φτωχούς αυτούς ανθρώπους θα μπορούσε να τον βοηθήση; Ποιος θα είχε τα μέσα να επιτελέση το μακρινό αυτό και κινδυνώδες ταξίδι και να τον ληψή τον βοηθήση στην άπόδρασή του; Η νυντίνα του μήπως, ή η κόρη του, ή ο γυμός του;

Αποθαρσυνόμενος έσκυψε τότε έμμεσα, Ο νους του πήγε και πάλι στον Ζακεμέν.

«Θυμά κανένα άσπαστο αυτού του πράγματος;» σκέφθηκε.

Και δεν έσπασκίθηκε πια την πεποίθησή αυτή.

Πέρασαν δέ μήνες ναούς να ξαναβεί από τον Κανάκο τα παλιά βιβλία που έσπευσε να ξαναπαράση από την καλύβα.

Ο Ώντικούρ πήρε με το ίδιο σύνθημα ένα δεύτερο γράμμα. Το έγραφαν πάλι την φορά:

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΤΑ ΖΩΑ

μάς έχουν βάλει τ'α γυαλιά!

ΚΑΘΕ φορά που μάς αναγγέλλεται μια νέα εφεύρεσις ή μια νέα ανακάλυψις, αισθανόμεθα όλοι οι άνθρωποι ύπερηφάνεια για το ανθρώπινο πνεύμα, που είναι ανώτερο από το πνεύμα όλων των άλλων ζώων. Τά αεροπλάνα, τα ραδιόφωνα, τα υποδύχια και ακόμη οι τραγικές εφευρέσεις της άλληλοεξοντώσεως, θεωρούνται από όλους μας ως ένα άπαισιτικό προνόμιο του ανθρώπου, για το οποίο έχουμε κάθε δικαίωμα να ύπερηφανευόμαστε. «Αν θελήσουμε, όμως, να παρακαλουθήσουμε από κοντά την ζωή διαφόρων μικροσκοπικών ζώων, στα όποια συτήθως δεν δίνουμε την παραμικρή σημασία, θα ίδουμε ότι ή ύπερηφάνεια μας αυτή δεν είναι και τόσο δικαιολογημένη.

Στα 1102 π.Χ. ο Ζοζέφ και ο Λίαν μονγκολφιέ, άνεκατα-ψαν χωρίς να μαν άνελαώς υψηλή υψόμεση οι πύ-φουσκα, γεμισμε-νη με ζεστόν αέρα, έχει την ιωυη-τα να υψωνεται στο κενό. Το πρ-αγμα έκανε μεγάλην εντυπωσιν, εγι-ναν υμνους ύαφουρα περιμμελια και λιγους μήνες αργότερα, ουσ ίαλη-μνη ταλλος, οι ιακταιν νιέ ροζιε και κυρκησιος νι ηρλαν, επεχειρησαν την πρώτη άνασαση με άεροστατο επάνω απο το Ιαρίσι. Η τολμη των δυο αυτών πρωτοπόρων της άνεμ-πορίας ήταν διπλή, γατι δεν εκιν-δυνευαν μόνον να πέσουν και να τσακισθούν, αλλά και να καούν ολο-ζώντανοι επάνω στον αέρα, έπειδι ήταν άναγκασμένοι να έχουν μαζί τους μια τεράστια φωτιά που ζε-στανε διαρκώς τον αέρα του άερο-στατου.

Εν τούτοις, πολύ πριν από τους άδελφους Μονγκολφιέ, έκανε το ίδιο πείραμα μια μικρή άράχνη που γνωρίζει καθώς φαίνεται τους φυσικούς νόμους καλύτερα από τους πιο σοφούς μας έπιστήμονες. Η άράχνη αυτή, διαλέγει ένα μέρος που να το βλέπη όσο το δυνατόν πιο πολύ ο ήλιος και άρχίζει να κατα-σκευάζη με μεγάλη τέχνη ένα μι-κρό... άερόστατο, χρησιμοποιώντας μια λεπτή-λεπτή κλωστή, ιδίως της. βέβαια, κατασκευής, που ούτε φαί-νεται σχεδόν.

Στά μέρη που τα βλέπει πολύ ο ήλιος, σπηματίζονται ελαφρά ρεύ-ματα άέρος, με «αετούθινον» προς τα επάνω. Το μυστικό αυτό το γνω-ρίζει ή μικρή άράχνη και σε λιγάκι ξεκινάει κρεμασμένη από το μικρό της άερόστατο για ένα έναέριο τα-ξιδάκι άναψυχής!

Ένα άλλο είδος άράχνης προτι-μάει πάλι, καθώς φαίνεται τα θα-λάσσια ταξίδια. Έπειδι όμως οι ά-ράχνες χρειάζονται αέρα, άκριβώς όπως και οι άνθρωποι ή μικρή αυτή άράχνη έφευσε ένα είδος «κώδω-νος» κατασκευής, ο-πως ονομάζεται ά άνάλογη δική μας έφευρεσις που χρησιμοποιείται από τους δύτες. Ο ά-θροπος έναρμιο-ποίησε τον «κώδωμο» αυτόν για πρώτη φορά στα 1841. Η μικρή ά-ράχνη τον χρησιμοποιεί όμως από τον καιρό που έγινε ο κόσμος. Κα-

“Έχουν εφεύρει το αερόστατον, το σκάφανδρον και τον... ύπερ την πρίν από τον άνθρωπο!

τασκευάζει με την κλωστή της ένα... μικρό μπαλόνι που είναι αδιάδρο-χο και διαφανές! Κλεισμένη μέσα σ' αυτό το μπαλόνάκι, ρίχνεται μέ-σα στο νερό και άρχίζει το θαλάσ-σιό της ταξίδι, προφυλαγμένη από κάθε έξωτερικό κίνδυνο!

—**Η**—
Ένα άλλο μικρό έντομο που ονο-μάζεται «έ φ ή μ ε ρ ο», έπειδι δεν ζή παρ'ά μόνον μίαν ήμέρα, γεννάει τα αυγά του μέσα στο νερό και μά-λιστα σε άρκετο βάθος. Όταν πλη-σιάζη σ' επιπινη να γεννήση, το θη-λυκό του έντόμου αυτού τυλίγεται μέ-σα στα φτερά του, κατασκευάζοντας με τον τρόπο αυτόν ένα πρόχειρο σκάφανδρο που του εξασφαλίζει ό-σον αέρα χρειάζεται για τον υπο-δύχιο τοκετό του. Τα μικρά «έφ-μερα» βγαίνουν από το αυγό τους υπό μορφήν μικρών σκολήκων και έ-πειδι είναι πολύ έλσ-τά, φθάνουν άμέσως στην έπιφάνεια. Εκεί γαν-τίζονται από το πρώτο ξυλαράκι ή φυλλαράκι που θα βοεθή μπροστά τους και κάνοντας μια μεγάλη προ-σπάθεια, βγάζουν από πάνω τους το πεσσί του σκουληκιού και πετούν ύ-πό μορφήν πεταλούδας στον άε-ρα. Μέσα σε λίγες ώρες πέφτει να γασούν, να άναψήσουν, να ζευγαρω-θούν, έπειδι όλη τους ή ζωή διαρκεί μόνον από το πρωί ως το βράδυ.

—**Η**—
Μια άλλη εφεύρεσις, στην όποια

προηγήθησαν πολύ τα ζώα, είναι τα άσφυξιόγωνα και δηλητηριώδη άέ-ρια που έχρησιμοποίησαν από τους ανθρώπους για πρώτη φορά το 1915, κατά τον παγκόσμιο πόλε-μο. Υπάρχουν όμως κάτι μικρά έν-τομα που ονομάζονται «βομβαρδι-στα», και που χρησιμοποιούν τα δηλητηριώδη άέρια για την άμυνα τους. Μόλις ύπαστούν την έπιθεση κανέναν έχθρου, τα μικροσκοπικά αυτά έντομα έκσφενδονίζουν εναντί-ον των ένα ύργρ που μόλις βγή από μέσα τους μεταβάλλεται σε άέριο. Προσοχή. Το άέριο αυτό έχει όλες τις ιδιότητες του... ύπερίτου! Και ό-μην ύπερίτης των «βομβαρδιστών» δεν είναι επικίνδυνος για τον άν-θρωπο, έπειδι έκτοξεύεται σε πολύ μικρή ποσότητα, είναι όμως θανα-τηφόρος για τους έχθρους του έντό-μου. Υπάρχει και ένα άλλο ζώο στην Άμερική, που ομοιάζει με άγρια γάτα και έχει κάτω από την ούρα του έναν μικρόν θύλακα που είναι πραγματική άποθήκη πολεμικού ύλι-κου. Μόλις εύρεθι σε κίνδυνο, το ζώο γυρίζει τα όπισθία του στον έχθρο, άνασπώνται την ούρα του και έκτοξεύει εναντίον του ένα ύργρ που δηλητηριάζει την ατμόσφαιρα. Το ύ-ργρ αυτό εισπνεόμενο, υποοεί να προκαλέση λαλάδες, καρδιακές ά-νωμαλίες και σε μεντελότερες ποσό-τητες έπιφέρει τον θάνατο.

—**Η**—
Την μεγαλύτερη όμως έφευρετι-κότητα την έχουν άσφαλως κάτι άλ-λα μικρά έντομα που έχουν έπονο-μασθή «χειροδύργον». Τα θηλυκά των έντόμων αυτών φορούν άμέσως μόλις γεννήσουν τα αυγά των, και έτσι τα μικρά τους φθάνουν στον κόσμο όρ-φανά, χωρίς να έχουν την μητέρα τους που θα φροντίσει για την τροφή τους. Το πράγμα δεν θα ήταν και τόσο τραγικό, έπειδι δεν είναι αυτά τα μόνα ζώα που πρέπει να φροντί-σουν για την τροφή τους από την πρώτη στιγμή που θα βρεθούν στον κόσμο. Η δυσκολία βρίσκεται στο ότι τα μικρά αυτά γεννιούνται πολύ κακομασμένα και ποέπει να φάνε από την πρώτη στιγμή ζωντανό κρέ-ας άλλων έντόμων. Ποιος όμως θα τους το προμήθει, αφού τα ίδια δεν είναι σε θέση ούτε να κινηθούν καλά-καλά; Την σχετική φροντίδα την άναλαμβάνει ή μητέρα τους πριν φύη από την ζωή, άφίνοντας στα μικρά της ένα είδος φανώσιμης κληρονομίας. Για τον σκοπό αυτό, πένει άλλα έντομα και τους κάνει μίαν άοιστοτεχνική... έγγεληση που τους παρασλνει τα νύστα, ώστε να μην ύπασούν να κινηθούν. Υστερα γυρίζει τα αυγά της επάνω στην κελιά των έντόμων αυτών και πε-θαίνει πριν ή ή μάλλον νεκρωθούν τα μικρά της. Αν βοεθούν επάνω σε σκαλισμένα ταξίδια.

Αν ύπαστη άτι ύπαστη άπ' αυτά δεν ποέπει να ύπερηφανευόμεθα τό-σο πολύ για την δική μας έφευρετι-κότητα!

ΓΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Ένας νέος ήρωας του Γώλτ Ντίνσεϋ ΠΙΝΟΚΙΟ

Είχαν πολλοί ότι η περιφημή «Χιονάτη» ήταν το κορυφαίο έργο του μεγάλου ευφυούς τού. ακινομένου εικονιστή Γώλτ Ντίνσεϋ, και ότι αργότερα από τον θρίαμβό του εκείνο που του απέφερε και αρκετά εκατομμύρια, θα απέσυρε από την κινηματογραφική ζωή. Ψάμμο! Και η καλύτερα απόδειξη τούτου είναι ότι ο Ντίνσεϋ έτελειωσε και λαν-

Ο νέος ήρωας του Ντίνσεϋ: Πινόκιο

είνει τώρα μια νέα και πολύ μεγαλύτερη από την «Χιονάτη» ταινία με τον τίτλο «Πινόκιο».

Ο Πινόκιο είναι ένας μικρός θρυλικός ήρωας του λαϊκού, του οποίου η ιστορία έχει γραφτεί από τον Γκαλντ Κάρλο Καλλότι (Κάρλο Λορεντίνι, με το αληθινό του όνομα 1826-1890) και είδε το φως της δημοσιότητας για πρώτη φορά στις 7 Ιουλίου 1881 ως επιφυλλίδα στην παιδική εφημερίδα της Ρώμης «Τζορνάλε πέο μπαμπίνι». Στην ιστορία του αυτή ο συγγραφέας έχει δώσει όλα τα δηχτικά πνεύμα της Τσακάνης εκμεταλλευόμενος όπως είπαμε, ένα μεταμοντέρνο θρόνο.

Το έργο «έπιασε» άμέσως. Έχει δε μεταφραστεί από τότε σε διάφορες γλώσσες!

Ιδιαίτερως ευνοήθηκε η ιστορία του Πινόκιο στην Αμερική, όπου είχε 35 μεγάλες εκδόσεις. Ο Γώλτ Ντίνσεϋ σκέφθηκε να εκμεταλλευτεί την φήμη του Πινόκιο και να τον κάνει φίλμ. Δύο χρόνια το δούλεψε αυτό το φίλμ ο Ντίνσεϋ και οι «αειδότες» λένε ότι πρόκειται περί έργου κατά πολύ ανωτέρου της «Χιονάτης». Πράγματι δούσαν εκατομμύρια δολάρια στοίχισε η κατασκευή του.

Τα χρώματα έγιναν το αντικείμενο ιδιαίτερας προσοχής εκ μέρους του «δημιουργού». Είναι δε, όπως θα μπορούσε, αληθινά θαύματα. Επίσης ευφάνταστα και κάτι το εντελώς καταπληκτικό στο φίλμ τούτο: το Πολυπλάνο, η περίφημη «μηχανή» που δίνει την εικόνα του δαίμονα.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Αντζέλικα φίλο μου, Καρνάβαλι έρχεται. Καρνάβαλι. Αποκομής παναπή που με το κρό που αρριόρρισε σούμπιτο στην πρωτεύουσα, όπως Αποκομής με κρό και από κρούς είναι σωστά τση φωτίσε μου!

Τση άλλες, ισεργάνιζα εις την ρούγα τση οδός Σταδίου, τη μεγάλη ρούγα τση πόλης, και μία παρέα πλάι μου απέρασε και μου έσκουζε:

— Σ' εγνωρίσαμε... Σ' εγνωρίσαμε!

— Μπένε και μπενίσμο! Τσου είπα, Δέν κορόβιζα, εγώ είμαι το σόνο, ο Νιόνιος από το Τζάντε και άμορόζος τση Αντζέλικας.

— Σ' εγνωρίσαμε!.. μου είπαε μια κοπελ-λουόζα...

— Νάϊσκε μουρέ, με γνωρίσατε!.. τσου ματαίπη. Σάμπως και λέω πως δεν είμαι εγώ; Σάμπως και μακαρεύτηκε; Εγώ είμαι ο Νιόνιος!..

— Ας' αυτό, μου λέει φίλο μου, ένας ψηλάς μέχρι το καμπαναίο τ' Αη-Νιόνιου— δόθησά μας! Είσα ο χαπάης ο Μαστούρης που μακαρεύτηκες Ζακουνθιός!

— Όσκα μουρέ τσου έλεγα. Δεν είμαι ο χαπάης, ο Νιόνιος είμαι!

Τίποτοι εκείνοι: «Είσα ο χαπάης» και άπάνω στα λόγια, τρώω μουρέ μάτια μου και μία φουσκία στο κύκαλο, που έκουνήθηκε το τσερβέλο μου. Όσκα δεν είμαι! Εφώνηξα...

— Τό μουστάκι που φοράει, είναι ψεύτικο. Νά του το θγά-λουμε να ιδούμε, λέει μία.

Και πέφτουμε άπάνω μου δεκαεφτά δουρλισμένοι, διαόλοι και μου ευαδήςανε το μουστακάκι μου το υπερήφανο που τώγα λαντεκάρει και στεκούτανε σαν περισπωμένη, άξάν σι-ρο-κον φλέξ παναπή!.. Εφώνηξα, έπροτεστή...

γού τσου. Τούγκουε, μου ευαδήςανε το μουστάκι μου τρώγα-τόγα και όντας είδανε πως και χωρίς μουστάκι, δεν ήμουν ο χαπάης με ο Νιόνιος, μου είπανε χίλια: «κούζι...» και επή-γανε στον άγρίστο!..

Σε γλυκοφιλώ στη ντόλτσε σου ματάκι
Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΧΟΡΟΙ

Μανιώ, κοντά στη Βλασσαρού, υπάσχει αϊθουσα χοροδ, τώρα το Καρνάβαλι και «μέγας δίδεται χορός», χορός κεφάτος, ζωηρός, όπως μου τώπαν κι' άλλοι. Κι' άντι λοιπόν να ρέψουμε, θα πάμε να χορέψουμε!

Κύττα να μην παρասυοθής και σπών χορό που θα βοεθής, άγνίσας πάλι κόρτε... Κύττα καλά, μωρή Μανιώ, και μη ριγής σε υιοφανηό με όλα σου τα φόρτε... Γόσο μη ρίνγης βλεμμάτα, μην έχωμε μπροδέματα!

Άσε τόν κάθε ρεμπεσκέ, κι' αν θέλεις ναύαστε υασκέ, παντοί θα νίκη κρότος, θα μάς κυττάξη ο καθείς, σύ, κολομπίνα θά ντυθής κι' ενώ... τοελλάς πιερότος!.. Θά πιούμε, θά γλεντήσωμε και θα το ξενοχτίσωμε!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΤΟ ΓΑ'ΙΤΑΝΑΚΙ

— Αράν όμιν!.. Καρνάβαλι κακό πράγμα είναι! Αγκόπ φίλο ντικό μου, Αρμένι άνθρωπο, έρχομένο ισπί-μου άνότνε, ιστέ έμένα λείπμενο έκανε.

— Κακαμπέ, επίερίσε: τή ικάνωμε, τσόκ παρ άδγάλ-μένο τή ικάνωμε!..

— Αράν Αγκόπ!.. Ασκουλούν! Τι επίερίσε τή είναι;

— Αϊτανάκι: τή ικάνωμε, κοντά: μεγάλο τή ιπρίνωμε, σκονί: ντεμένο ύρω τή έχωμε ιστέ τή ιγροέωμε άδ έκ λά μου-ζίκι, τατατζούμ-τζούμ-τζούμ... ντίσκο τή ιδγάζωμε, τσόκ παρ μαζεμένο...

— Αρερι... άρ άγκω χορό-μορό φίλν φιστίκ ντέν ήσέρω...

— Τή ματαίνης!..

— Αράν!..

Κοντά: άσραμένο έκάνωμε, ιστέ σπάγ-γο κίτρινο, κόκκινο ντεμένο έκάνωμε, έγκω μουσιού ιμακήσιο-ντυμένο ένόμουνα. Τα-κού ισάλιόδο, άτζέμικο, σουλτάνα άράν!—

μακαρεμένο ήτανε.

Όλόκληρο ήμέρα ιστρέχμε είτονίς.

— Πώς πάει παρ; έρωτημένο έκανε Αγκόπ.

— Μπόλ παρ!.. Μπόλ! είπα Αγκόπ και έντειξε έμένα ι-χουνί έμάτο φράγκο ιστέ ντίφραγκο!.. Όλο το κόσμο τή είγνη.

Αράν, άλγεται τή λέμε, Αγκόπ έτραχε ταμά ντελή-πα-λαδ άνθρωπο.

Και παρ, τσόκ παρ μαζεμένο έκανε. Βράντυ-δράντυ, είπα Αγκόπ!

— Αγκόπ!.. Κυραμένο άνθρωπο ένομα, Τακού τιμάμ. Κατιμένο καφενέ να ικάνωμε, ιπούληση τή μοιράζωμε.

— Έβετ! είπα Αγκόπ. Παξιμένο τή κάνωμε έντω καφί καφενέ.

Επήξα. Κατήσαμε!.. Αγκόπ ήρε.

— Τώρα, βρισμένο τή ένομα, είπα.

Περιμενόμενο έκάνωμε, άρ Αγκόπ ντέν ήρε. Ένα ιπό-ρα καφενέ έπληξε άλλο έδγής...

Αράν! Αράν!.. Ελασμένο ένόμουνα, Καρνάβαλι: κακό πράγμα είναι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΑΡΝΗΣΙΣ

Εγώ στο είπα ποδ καιρού, ότι δεν πάω στη Βλασσαρού, να μπλέξω με άλλνια... Αυτοί που νέν να δεν μπορώ και αν θα πάω σε χορό, θα πάω στη Γκρόν-Μπρετάνια!.. Εκεί θέλω το γλέντι μου, έν μέσω κόσμου έντιμου!

Εγώ δεν πάω σε χορούς τήν Βάθης και τής Βλασσαρούς, ούτε να ποικιλία, και δεν μ' άρέσουν. φυσικά, τή διάφορα τή λσικά νοροδιδασκαλεία! Κι' αν θάγω τοέλλα ντύσιμο, θέλω χορό έπίσημο!

Άσε λοιπόν τή κόλπα αυτά και σου τή λέω δοθα-κοφτά, έφ' όσον σ' άγνώπω... όσο τυνόν κι' αν λονταρβ' γι' άποκρηπτικό χορό στή Βλασσαρού δεν πάω!.. Στή Γκρόν-Μπρετάνια, μάλιστα! Συνεννοούμαι καλύτερα!..

Η ΜΑΝΙΩ

Διά το πιστόν της αντιγραφής ΓΙΑΝΝ.

Τι είχε γίνει μετά την έξοφάνισ της ή ΡΑΛΛΥ ΠΑΙΗΠΕΡ

ή παρακάτω ιστορία άποτελείται από τρία γεγο-νότα... Κατά τή μέσα του 1914, λίγο προτού έ-κρηξη ο παγκόσμιος πόλεμος, οι κινηματογρα-φικοί κύκλοι όλου του κόσμου μάθαιναν με κατάπληξή τους ότι έξηφανίσθη μυστηριωδώς μια από τις πιο αγαπητές, ιδίως στην Αμερική, «στάρ», ή ώραία, ή σινεματική Ράλλυ Παίηπερ. Ποδ ήγνε; Τι είχε ά-

Η... θρυλική Ράλλυ και το άντικατο πρισμα της ποίνει; Πέθανε ή ζή άποτραβηγμένη σε κανένα μοναστήρι; Ή μήπως την άπήγαγε κανείς θαυμαστή της; Όλα αυτά τή έρωτήματα έμειναν χωρίς άπάν-τηση.

Αυτό είναι το ένα γεγονός. Τό δεύτερο είναι τή έξης: Λίγα χρόνια μετά την σύναψιν τής ειρήνης ο περίφημος τότε ήμπερσάριος και σκηνοθέτης Σκόττ Λαντναρ, ανήγγειλε την εμφάνιση ένός νέου άρσενι-κού άστέρου: τού Γουίλ Σπάρχλερ. Ο νέος ήμπερς τής θόνης έπαιξε επί ένα χρόνο διακοίθη, άλλα ξα-νικά μια μερα, μετανοημένος θάλαγε κανείς, έστρά-φη προς τή θεατρο όπου άρχισε να παίξη με έπιτυχία.

Ένα θράυ, καθώς ο Γουίλ Σπάρχλερ έπαιζε στο θεατρο, δγάζει ξαφνικά μια στριγγά φωνή, που μόνο μια ύψιφονος θά μπορούσε να δγάζη και λιποθυμά.

Ο Γουίλ Σπάρχλερ είχε πάθει άπλοόστατα ότι και ή Ράλλυ Παίηπερ, άλλα άντιθέτως. Η Ράλλυ έ-τοιμαζόταν να παίξη ένα νέο φίλμ όταν αισθάνθηκε ξαφνικά μια περίεργη αδιαθεσία. Τήν πήγαν σπύτι της και οι γιατροί που τήν έξήτασαν άπεφάνθησαν ότι με μια μικρή χειρουργική επέμβαση ή Ράλλυ θά γινότανε ένας τέλειος άνδρας!... σι και έγινε. Η Ράλλυ άλλαξε σε λίγο φύλο. Επιδόθηκε σαν άν-δρας και έναγύρισε στο έπάγγελμό της τελείως ά-γνώστη, ως Γουίλ Σπάρχλερ, πιά!

Η φύσις όμως, άπεδείχθη ότι είναι από τή πιο ιδιότροπα θήλα. Και έτσι, άφού ο Γουίλ έξησε επί χρόνια ως άνδρας, ξανάγινε πάλι, μια μερα γυναίκα!

3 γαλάζια άστέρια

Διόσηματιο δ ήγημα

ΤΙ συλλογίζεσαι, Διάνα; 'Ο καφές σου κοντεύει να γίνη παγωτό.

Η Διάνα Βινιόν που ήταν βυθισμένη σε σκέψεις, ανασήκωσε το κεφάλι της και κύτταξε την μιά ύστερα από την άλλη τις τέσσερες νέες που καθόντουσαν στο τραπέζι και που ήταν κι' εκείνες, όπως και η Διάνα, έθελονταί νοσοκόμοι.

— Συλλογίζομαι τον στρατιώτη Ζώρζ 'Ομπρέ, αποκρίθηκε η Διάνα. Μου μιλούσε σήμερα γι' αυτόν ο ταγματάρχης. 'Η ανδρεία του είναι κάτι το άπιστευτο. Διερωτάται κανείς αν ένας άνθρωπος που εκτίθεται τόσο πολύ στον κίνδυνο, είναι πτά λογικά του ή αν βρίσκεται σε απόγνωση. Φανταστήτε ότι κατάρθηκε να αποκριθή μόνος του, με το όπλοπολυβόλο του, τριάντα Γερμανούς. Τραυματισμένος βαρειά από μια χειροβομβίδα, εξακολουθούσε να πυροβολή εναντίον τους και όταν κατάλαβε ότι του ήταν αδύνατο πια να σταθί στα πόδια του, σύρθηκε ως το φυλάκιο του, φωνάζοντας στους άλλους συναδέλφους του: «Έχουν απομείνει ακόμη τέσσερες. Τρέψτε να τους ξεκάνετε κι' αυτούς!» Είναι πραγματικά υπέροχο.

— Δεν ξέρω, είπε τότε μιά άλλη από τις αδελφές νοσοκόμες, η Σιμόνη. Είναι βέβαια ενδιαφέρων άνθρωπος ο Ζώρζ 'Ομπρέ. 'Αλλά τον βρίσκω κάπως παράξενο. Τα μάτια του και οι γραμμές του προσώπου του δείχνουν μίαν ατελείωτη μελαγχολία. Και όμως είναι σε κάθε στιγμή έτοιμος να ειρωνευθή τους πάντας και τα πάντα. Δεν μπορώ να πω ότι μου άρεσει. Δεν μου φαίνεται να είναι πολύ τζέντλεμαν...

— Τι σημασία έχει αυτό, είπε τότε πάλι η Διάνα Βινιόν. Μπορεί κανείς και χωρίς να είναι τζέντλεμαν, να είναι ενδιαφέρων τύπος. Και ήρως...

— Δεν πιστεύω να γίνη και ο ήρωας της καρδιάς σου, είπε τότε πάλι η Σιμόνη, πειράζοντας την φίλη της. 'Αλλωστε δεν υπάρχουν και τέτοιοι κίνδυνοι, επειδή ο Ζώρζ 'Ομπρέ φεύγει σε μίαν έβδομάδα με αναρρωτική άδεια. 'Αφού όμως σ' ενδιαφέρει τόσο πολύ, μπορείς να μου κάνης μιά νόση που δεν θα σου είναι, φαντάζομαι, καθόλου δυσάρεστη;

— 'Ακούω, είπε η Διάνα, — 'Εάν ήθελα, αν μπορούσες, να του έλεγα ότι σ' ενδιαφέρει, έπειδή ήνω κάποια δουλειά και βιάζομαι να τελειώσω.

— Σύμφωνα, είπε η Διάνα και α' διαβάζοντας τον καφέ της σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιο.

— Φεύγει... σε μίαν εβδομάδα. Τα λόγια αυτά της Σιμόνης έσασαν τον μουλό της όλη την ώρα.

— ΠΗ —

— Όταν το ίδιο βράδυ παρουσιάστη-

κε ο 'Ομπρέ για την αλλαγή του επίδεσμου του, παραξενεύτηκα βλέποντας την Διάνα αντί για την Σιμόνη.

— Σεξ θα μου αλλάξετε άποψη τον επίδεσμο; ρώτησε.

— Ναι, έγω αποκρίθηκε η Διάνα. Μήπως σ'ας δυσχερεστεί αυτό; 'Ακουμπήστε το χέρι σας εκεί επάνω.

— 'Οχι, δεν με δυσχερεστεί καθόλου, είπε ο τραυματίας.

— 'Ακουσα ότι φεύγετε την έρχομένη εβδομάδα... συνέχισε η Διάνα, ξετυλίγοντας τον επίδεσμο του χεριού του. Φαντάζομαι πόσο ευχάριστημένος θα είστε.

— Ευχάριστημένος; Και για ποιό λόγο; Δεν έχω κανένα στον κόσμο, δεν ξέρω πού να πάω. Είτε εδώ, είτε αλλού, το ίδιο μου κάνει.

— Σ' αυτό μοιάζομε, είπεν η Διάνα. Είμαι κι' έγω ολόμοναχη στον κόσμο.

— 'Ολομόναχη; Μπορεί. Σεξ όμως έχετε λεπτά. Και αυτά είναι ή πιο καλή συντροφιά... 'Ενώ εγώ...

— 'Ωστε ο ήρωισμός σας δεν ήταν τίποτα άλλο από μιά έκδηλωση της απογοητεύσεώς σας;

— Αυτό δεν σ'ας ενδιαφέρει, είπε κάπως απότομα ο 'Ομπρέ.

— Με συγχωρείτε, Δεν ήθελα να σ'ας προσβάλω. Φαίνεστε τόσο πολύ ανδρας, ώστε θα προτιμούσα χίλιες φορές να ήταν καθαρός ήρωισμός.

Και σε λιγάκι πρόσθεσε:

— 'Αφού δεν έχετε πού να πάτε, θα σ'ας κάνω εγώ μιά πρόταση...

— Έχω ένα μικρό σπιτάκι στην έξοχη πού είναι, ό,τι χρειάζεται για έναν αναρρωμένο, Σ'ας προσκαλώ, λοιπόν, Θά πάω κι' εγώ εκεί να περάσω την άδεια που θα πάρω σε λίγες ημέρες.

— Με προσκαλείτε επειδή θαυμάζετε τον ήρωισμό μου ή επειδή λυπόσαστε την φτώχεια μου;

— Ούτε το ένα ούτε το άλλο, Σ'ας προσκαλώ από απλή φιλία.

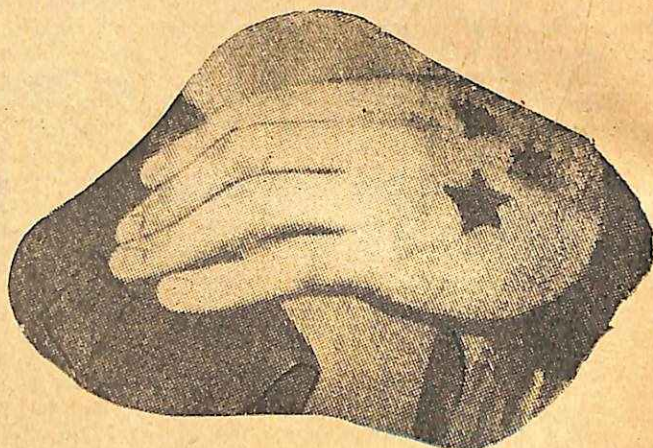
— Τότε δέχομαι, απάντησε ο 'Ομπρέ μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο.

Την ίδια στιγμή σχεδόν η Διάνα άφισε μιά κραυγή έκπληξης. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν και το πρόσωπό της γλώμιωσε. Καθώς ξετύλιζε τον επίδεσμο του τραυματίου, είδε επάνω στο νέρι του στυγματισμένα τρία γαλάζια άστρα.

— Σ'ας τρουμάζουν τα άστρα μου; ρώτησε ο 'Ομπρέ γελώντας. 'Εκανα κάποτε παρέα με κάτι ναυτικούς, κι' αυτοί με έπεισαν να τα στυγματίσω.

— ΨΗ —

Την τρουμάζανε πράγματι τα τρία γαλάζια άστρα την Διάνα. 'Αθελό της ξανάφερε στο μυαλό της κάτι

που είχε συμβή μερικούς μήνες πριν στο Λαβαντού, εκεί που βρισκόταν το μικρό τους σπιτάκι. Κάποια μέρα ήταν ξαπλωμένη μέσα στο περιβόλι της, ακριβώς δίπλα στον φράχτη, τον φορτωμένο από αγιόκλημα. Δίπλα της ήταν ακουμπισμένη ή τσάντα της, μιά κοινή τσάντα, με λίγα λεπτά μέσα. 'Αξαφνα είδε να απλώνεται ανάμεσα από τα φύλλα ένα γυμνό ανδρικό χέρι και ν' αρπάξη την τσάντα της! Τόση ήταν ή τρομάρα της, ώστε ούτε να φωνάξη δεν πρόλαβε. Το μόνο που μπόρεσε να διακρίνη ήταν ότι επάνω στο χέρι τρία γαλάζια άστρα, τα ίδια άστρα που έβλεπε τώρα και στο μπράτσο του 'Ομπρέ! 'Από τότε πόσες φορές δεν είχε τρομάξει στον ύπνο της, βλέποντας στο όνειρό της το χέρι με τα άστρα, πότε να την σημαδεύη με ένα πιστόλι, πότε να την απειλή με ένα μαχαίρι...

Και τώρα, να πού τ' αντίκρυζε στην πραγματικότητα.

— Πρέπει να ξέρετε ότι το έξοχικό μου σπιτάκι βρίσκεται στο Λαβαντού, πρόφερε αργά-αργά, κυττάζοντας κατάματα τον στρατιώτη. Και γύρω-γύρω έχει έναν φράχτη, φορτωμένο με αγιόκλημα...

— 'Ο 'Ομπρέ κατέδωσε για μιά στιγμή ντροπισμένους το κεφάλι. Ξανάβηκε όμως άμέσως την ψυχραιμία του και απήντησε θαρρετά:

— 'Ακούστε, δεσποινίς! Με καλέσατε να έρθω στο σπίτι σας, χωρίς να συλλογισθήτε ότι ίσως να μην το αξίζω. 'Η ζωή μου υπήρξε πράγματι πολυτάραχη. 'Εχω αλλάξει ως τώρα το κόσμο τα επαγγέλματα, και έχω περάσει ένα σωρό περιπέτειες.

— 'Αν μετανοήτε, μωρήτε να ανάκαλέσετε την πρόσκλησή σας.

— 'Η Διάνα δίστασε μιά στιγμή.

— 'Οχι, δεν μετανοώ καθόλου, είπε τέλος αποφασιστικά. Μπορεί κανείς να συγχωρήση τα πάντα σ' έναν ήρωα σαν και σ'ας.

Το πρόσωπο του τραυματίου πήρε την έκφραση απέραντης ευγνωμοσύνης. 'Απλωσε το πληγωμένο του χέρι και σφίγγοντας τα άπαλά χεράκι της αδελφής νοσοκόμου, είπε:

— Σ'ας ευχαριστώ... Και σ'ας υποσχομαι ότι όταν θα έλθω, δεν θα υπάργουν πια στο χέρι μου τα τρία γαλάζια άστρα.

ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΑΑΡ

Η ΚΟΡΗ της φαρμακείου ΒΟΥΑΖΕΝ

1ο προηγούμενα

Βρισκόμαστε στο Παρίσι του Λουδοβίκου του 14ου. Είναι ή εποχή που οργιάζουν, ακόμη και σ' αυτήν την Αύλη, ο αποκρουσμός και ή μαγγανεία. 'Απ' όλους τους άστρολόγους και τις μάγισσες του Παρισιού ή πιο διάσημη είναι ή Κατερίνα Βουαζέν. Καρδίζει άπειρα λεπτά και ή επιρροή της είναι μεγάλη στα ανώτερα στρώματα. 'Η Κατερίνα έχει μιά ώρα-τάπη κόρη, την Μαργαρίτα. Την αγαπά υπερβολικά και θέλει να την αποκαρύνη από το θάνατο της περιβάλλον. Την δίνει έσωτερική σ' ένα σχολείο, στην 'Ιολανδία. Εκεί τυχαίως ή νέα, που αγνοεί τα πάντα από την ζωή της μητέρας της, γνωρίζεται μ' έναν νεαρό ευγενή προγεγονένο τον υποκόμη Τζάκ Μπάκ Κάρου. Οι δυο νέοι αγαπιούνται τρελλά και ο υποκόμης έρχεται στο Παρίσι να ζητήσει την Μαργαρίτα από την μητέρα της. 'Υστερ' από λίγο καιρό έρχεται και ή Μαργαρίτα. 'Η Κατερίνα προσπαθεί να την κρατήσει όσο πιο πολύ μπορεί μέσα στην άγνοια της πραγματικότητας. Πότε πότε σκοπό αυτό της δίνει για συντροφιή την θεία της Φρύνη.

'Η Μαργαρίτα άπορεί γι' αυτή την άπομόνωσή της και ρωτά κάθε τόσο την θεία της.

11ον

ΕΚΕΙΝΗ δεν νομίζει πως μου ταιριάζει;

— Μά τί λές! 'Η μητέρα σου θέλει να σε παρουσιάση σε μερικούς από αυτούς τους αξιότιμους κυρίους, όπως είναι ο κ. Βαβάν, ο κ. Βουεράν. 'Ακουσε όμως: Θά της μιλήσω για την περιέργεια που έχεις να μάθης τί κάμνει. Στο κάτω-κάτω, γιατί να μην άρχισή να σε κατατοπίζει στο επαγγέλμα της, όπως άλλωστε, σκέπτεται να το κάμη;

'Η θεία Φρύνη σκεπτόταν πολύ όρθα:

— 'Η Κατερίνα είναι αδύνατον να κρατήσει πολύ καιρό ακόμα το μυστικό της από την μικρή. 'Όταν έφαντάσθηκε το αντίθετο. Έκαμε λάθος. Δεν υπελόγιζε στην έξυπνάδα της και τον ανήσυχο χαρακτήρα της.

— ΨΗ —

'Η Βουαζέν χαμογέλασε την ημέρα που ή κουινάδα της της έκαμε λόγο για την επιθυμία της Μαργαρίτας.

— Και βέβαια, της απάντησε, θά της αποκαλύψω τα μυστικά μου. 'Ακουσε: Την έρχομένη εβδομάδα σκέπτομαι να την καλέσω κοντά μου.

την ώρα που θά δίδω σε ωρισμένα πρόσωπα οδηγίες και συμβουλές.

'Η Κατερίνα έδωκε μ' ένα καλοκάγαθο χαμόγελο την ίδια υπόσχεση στην κόρη της όταν την συνάντησε, ενώ με το μυαλό της έσχεδιάζε την κωμωδία που θά της έπαιζε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε το άθωο κορίτσι να μην υποψιασθή τίποτε απόλυτως.

Το βράδυ εκείνο που ή Μαργαρίτα πήρε την διαβεβαίωση αυτήν από την μητέρα της, έγινε άλλος άνθρωπος. Φαινόταν χαρούμενη και ευτυχισμένη και ή θεία Φρύνη ήταν ικανοποιημένη από τον έαυτό της, γιατί μπόρεσε με τέτοιο απλό τρόπο να έπισπείση τα γεγονότα. 'Επί τέλους, ο δύσκολος ρόλος του επιτηρητού που της είχαν αναθέσει θά τελειωνε.

'Η εξαιρετική αυτή γυναίκα πίστευε ειλικρινά πως ή κουινάδα της έξυπνερτουσε τον καλό κόσμο με την άστρολογία της και ένόμιζε ότι ή άνεψιά της έπρεπε, με τη σειρά της, να μυηθή στην άστρολογική έπιστήμη και να συνεχίση το επαγγελματία της μητέρας της, αφού ο γάμος των οποίων υπελόγιζαν, δεν μπορούσε για τον ένα ή τον άλλο λόγο να γίνη. Τούλάχιστον αυτό έδειχναν τα πράγματα.

'Η υπόφεση έξ άλλου, λίγες μόνον βδομάδες έπειτα από την άφιξη της, έκαμε κάτι το όποιον ή θεία Φρύνη, αν και βρισκόταν χρόνια ολόκληρη στο περιβάλλον εκείνο, πότε δεν είχε βάλει στο μυαλό της. 'Η νέα άπεφάσισε, παρ' όλη την άυστηρή επιτήρηση και τις απαγορεύσεις, να πάη να ιδή τί γίνεται στο μυστηριώδες εκείνο σπίτι.

'Η υπόσχεση της μητέρας της ότι θά της επέτρεπε να παρακολουθήση ωρισμένες συνεδριάσεις, έπειτα από μερικές μέρες, της έδωσε το θάρρος που έπρεπε και αποφάσισε να ικανοποιήση ταχύτερα την περιέργειά της.

'Η νύκτα εκείνη ήταν πολύ σκοτεινή και χλιαρή. Μόλις, λοιπόν, ή Μαργαρίτα είδε πως ή θεία της κοιμήθηκε έβηθε από το παρόθυρο, διέσπασε γρήγορα το διάστημα, προσέγγισε να μην κίνη θόρυβο.

Στο βάθος του κήπου, που ήταν κατεστραμένος από πυκνόφυλλες πελέες, διενεούσε ή σιά το πυσπασίδου σπιτιού 'Η Μαργαρίτα, διέσπασε γρήγορα το διάστημα, προσέγγισε να μην κίνη θόρυβο.

— 'Όταν πλησίασε κοντά στο σπίτι, κούφτηκε πίσω από τον χονδρό κορμό ενός δένδρου. Τέντωσε τ' αυτιά της και προσπαθήσε να κρυφακούση.

Δεν άργησε να ξεχωρίση τον ψέθυρο κάποιας φωνής. Ύστερα τον θόρυβο βημάτων και κάτι που δεν μπόρεσε να καταλάβη αν ήταν το τσούγκρισμα ποτηριών ή μεταλλικών αντικειμένων.

Ξαφνικά ύψώθηκε μέσ' από το σπίτι μιά φωνή, φωνή τρομερή, γεμάτη πόνο και φρίκη. 'Η φωνή συνεχίσθηκε σαν σκληρός λυγμός, έ-

ξασθένησε, έγινε έπειτα ένα άθλιο κλάψιμο και στο τέλος σούστηκε σ' ένα άνεπαίσθητο ρόγχο.

'Αποσβολομένη από τον τρόπο της ή Μαργαρίτα, έπεχείρησε ν' απομακρυνθή όσο το δυνατόν περισσότερο. Δεν το κατώρθωσε ωστόσο και πιάστηκε από το δέντρο για να μην πέση. Είχε καταλάβει καλά περί τίνος έπρόκειτο. Κάποια γυναίκα υπέφερε, ίσως και να ξεφυγούσε, εκεί μέσα.

Πόση ώρα ακριβώς έμεινε στη θέση αυτή άναίσθητη από τον φόβο της, ή Μαργαρίτα, δεν μπόρεσε να υπολογίση. 'Όταν, ωστόσο, μπόρεσε να συνέλθη λίγο και ν' άρχισή να αισθάνεται ξανά όσα συνέβαιναν γύρω της, είδε ν' ανοίγη μιά πόρτα του μυστηριώδους σπιτιού και να βγαίνουν δυο άνθρωποι, κρατώντας ένα φορείο. Κάποιο άκίνητο σώμα, με σχήμα ακαθόριστο ήτο ξαπλωμένο πάνω σ' αυτό.

'Αμέσως σ'εδόν μέσα στο σκοτάδι άκούστηκε μιά βραχνή φωνή που έδιδε οδηγίες:

— Γρήγορα. Να την πάτε στο άμαξι που βρίσκεται κοντά στο χαντάκι. Πρόπει πριν ξημερώση να είναι στο σπίτι της. 'Εκεί θά πεθάνη. Δεν μου άρέσουν να γίνονται τέτοια πράγματα στο σπίτι μου.

Στο μισοφωτισμένο παρόθυρο του πρώτου πατώματος, φάνηκε εκείνη τη στιγμή μιά σιλουέτα που ψιθύρισε:

— Κυσία, το προληπτικό βάπτισμα είναι έτοιμο.

— Και ο φούρνος;

— Καλά άναμμένος.

— Καλά, 'Ερχομαι.

'Η Μαργαρίτα άνεγνώρισε την γυναίκα αυτή από την καλύπτρα και το φορέμά της. 'Ηταν ή μητέρα της! 'Η άγνωστη φωνή, σαν να έρχόταν από έναν άλλο κόσμο, της έφερε ένα ρίγος φρίκης.

— Έπειτα όλα χάθηκαν.

Το μισοφωτισμένο παρόθυρο και ή πόρτα έκλεισαν. Οι δυο άνθρωποι με το φορείο είχαν απομακρυνθή. 'Η σιωπή άπλώθηκε ξανά μέσα στον σκοτεινό κήπο.

'Η Μαργαρίτα, λιπόθυμη σχεδόν, άπομακρυνθηκε με κόπο από το φρικτό εκείνο μέρος και έαναγύρισε στο διαμέρισμά της με την καρδιά γεμάτη τρόμο και την άπελπισία στην ψυχή.

Το μυστήριο που περιέβαλλε το σπίτι εκείνο, το σπίτι της μητέρας της, είχε γι' αυτήν διαλυθή, δεν υπήρχε πια. 'Όσα είδε εκείνη τη νύχτα, ξεπερνούσαν και τους χειροτέρους φόβους της φτωχής νέας.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, δέκα πέντε μέρες άροντερα, το φωτόλουστο εκείνο πρωί το Πάσχα, ενώ ολόκληρο το Παρίσι πανηγυρίζει κι οι καμπάνες χτυπούσαν χαρμόσυνα, ή δυστυχισμένη Μαργαρίτα έκλεισε για το άσχος και την άτιμία μέσα στην οποία ήσαν βουτηγμένοι οι δικοί της. Δεν τολμούσε το φωνό εκείνη κορίτσι, έπειτα από όσα είχε αντί-

ληφθή, να εγκαταλείψει την ντροπιασμένη φυλακή της και να πάει να χαρή και κείνη μαζί με το πλήθος των τιμίων ανθρώπων, ανάμεσα στους οποίους βρισκόταν ο εύθους και εύγενης εκείνος νέος που η τύχη της τον έβαλε στο δρόμο της για να τον αναπήσει χωρίς καμμία ελπίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΟΥ ΣΙΩΠΑ

Στις 29 'Απριλίου του 1876 η Μαρκησία ντε Σεβινιέ έγραφε στην κόρη της:

«Η θέσις της κυρίας ντε Μπρενθελιέ δεν είναι καθόλου ευχάριστη. Την έχουν φυλακή... Χθες απέκλυσαν την έξοχολόγησή της. 'Απ' αυτήν πληροφορηθήκαμε πως από ηλικίας έπτά ετών έπαινε να είναι κορίτσι. 'Ότι έκτοτε ζήσει έκολαστη ζωή, πως φαρμάκωσε τον πατέρα της, ο οποίος της και ένα από τα παιδιά της. Στο τέλος πήρε κι' η ίδια ένα δηλητήριο απλώς όμως για να δοκιμάσει την αποτελεσματικότητά του αντισότου του... 'Όπως βλέπεις ξεπέρασε και την ίδια την Μήδεια».

Δεν πρέπει να σάς κάνει εντύπωση το ελαφρό αυτό ύφος της μαρκησίας ντε Σεβινιέ. Σάν τιμιοι άνθρωποι του καλού λεγομένου κόσμου, μιλούσαν γι' αυτά τα πράγματα, με την ίδια ελαφρότητα και αδιαφορία. Στην πραγματικότητα όμως, η είδησις για την σύλληψη στην Λιέγη της διασημού φυγάδος, έπεσε σάν κεραυνός ανάμεσα σ' όλους εκείνους τους άνδρες και γυναίκες που διατηρούσαν στενές μυστικές σχέσεις με τους διαφόρους αλχημιστές, μάγους και μάγισσες.

Τα χρονικά και τα απομνημονεύματα της εποχής εκείνης μας μιλούν άρκετά για τον θόρυβο που δημιουργήθηκε εξ άφορης της συλλήψεως αυτής και της περιέργης αποτίσεως αυτοκτονίας της.

Το Κοινοβούλιο των Παρισίων υπελόγιζε πως η κυρία Μπρενθελιέ θα μιλούσε, ως προς το παρελθόν της και τις μυστηριώδεις σχέσεις της. Έπρεπε να χρησιμοποιηθούν για τον σκοπόν αυτόν όλα τα μέσα. Το μυστικό που υπέθεταν πως ήξερε ή φοβόταν αυτή γυναίκα και που κρατούσε σ' άγωνιώδη μαρκασμό και πλάκωνε σάν βραχνάς την Αύλη και την πόλη όλκληρη, έπρεπε όπωσδήποτε να της το αποσπασούν.

Στο σπίτι της Κατερίνας Βουαζέν τα γεγονότα αυτά που συνεκλόνησαν όλκληρη την πόλη, είχαν άμεσώτατο αντίκτυπο.

Μόλις για πρώτη φορά γνώστη η σύλληψη της Μπρενθελιέ, κάθε κίνηση στο μυστηριώδες εκείνο σπίτι, τσσαν την ημέρα, δσαν και την νύχτα έσταμάτησε.

Η μάγισσα έπεσκέφθηκε όλωσδίου εσφονικά τους δικούς της και τους είπε:

— Ένα ανόηκη να ξεκουρασθώ. Τι λέτε αν πηγαίναμε στην έξοχη να περάσωμε μια ή δυο βδομάδες;

— 'Νέρονη ιδέα! 'Νάναξ! η Φούνη που άναπεσε την αντροτική ζωή.

— Μ' εκάλεσαν να μάς φιλάει σσων κοντά στο Σουασόν. Μά έσθ, κόρη μου, γιατί δεν λδε τίποτε;

— Αχ κάνω εκείνο που σάς άρσσει, μητέρα.

Έτσι, λοιπόν η αικονέσια Βουαζέν άνεχώρησε έσπευσμένος για το

Σουασόν. Το άμαξι που την μετέφερε στην μακρινή αυτήν έξοχη, το έπρομήθευσε στην Κατερίνα ο γνωστός Ρομανύ, που έξ αίτίας των γεγονότων που μεσολάησαν, είχε άνακτήσει την εύνοια της Βουαζέν. Έπρεπε και εκείνος ν' άναπαυθή στην έξοχη και να συμμερισθί την άγροτική ζωής της οικογενείας Βουαζέν. Ο Ρομανύ έσκέφθη άκόμα πως θα μπορούσε να έκεμταλλευθί την άπροσδόκητη αυτή εξέλιξη των γεγονότων.

Η άποτομη και γεμάτη θυμό άρνησις με την όποιαν η Κατερίνα είχε άπορρίψει τότε την προταση του γάμου του με την κόρη της, δεν τον άπεγοήτεσε καθόλου. Άποσιώπησε έπειτα από την πρώτη άρνηση το γεγονός. 'Ωστόσο, ο μοιραίος εκείνος άνθρωπος, άγνέριζε πως ήταν άπαράιτητος στην μάγισσα και έτοιμαζόταν να συζητήση το ζήτημα αυτό ξανά, όταν θα ένόμιζε πως ήταν κατάλληλη η στιγμή, καταβάλλοντας στο άναμεταξύ κάθε προσπάθεια να έκμεταλλευθί και το παραμικρό έπεισόδιο.

Αυτό το τελευταίο έπεισόδιο που εξιστορήσαμε, η σύλληψη δηλαδή της κυρίας Μπρενθελιέ, ήταν έξαιρετικής σημασίας και ο Ρομανύ δεν άφησε να χαθί η εύκαιρία.

Οι Βουαζέν κατόρθωσαν να φθάσουν στο Σουασόν, χωρίς κανένα δυσάρεστο, χάρις στις έκδουλεύσεις και τις φροντίδες του.

Το σπίτι που εγκατεστάθησαν η Κατερίνα και οι δικόι της, ήταν καθαρό, χαρομένο και βρισκόταν άνάμεσα σέ πυκνόφυλλα δέντρα.

— 22 —

Έν τώ μεταξύ, στο Παρίσι το ζήτημα της ημέρας ήταν η υπόθεση Μπρενθελιέ. Κάθε μέρα ένας ειδικός άγγελιαφόρος έφθανε στο μέγαρο της γειτονίας και προστάριος της Κατερίνας Βουαζέν, στο σπίτι της 'Όλυμπίας Μακτσίιν, κομήσης του Σουασόν. Και κάθε μέρα ο έμπιστος λακός της κομήσης έπισκεπτόταν την μάγισσα και ις έφερνε τά νέα από την δίκη.

— Ούτε σήμερα η Μπρενθελιέ δεν άμολόγησε.

Πελλάς έβδομάδες πέρασαν. Στους όμορφους κήπους άνθοσαν τά λουλούδια του Μάη, περλούδιο του καλοκαιριού. Η Κατερίνα και ο Ρομανύ ήταν όλκληρωτικά άπορροφημένοι, από τά νέα που με ταχύτητα άστραπή έφταναν καθημερινώς από το Παρίσι:

— Δεν μίλησε άκόμη...

Η φράσις αυτή άποτελούσε το καθημερινό ψωμί ενός μεγάλου αριθμού ανθρώπων, που άγωνιούσαν σ' όλα τά μέρη της Γαλλίας, όσο ανεγίζόταν η δίκη.

Κάποια μέρα ήλθε επί τέλους η είδησις:

— Αύριον θ' άπολογηθί.

Εκείνη η ημέρα ήταν γεμάτη άγωνία και πυρετώδεις προετοιμασίες.

Στο τέλος, την 14ην 'Ιουλίου, το πρωί, οι Βουαζέν εγκατέλειψαν την έξοχη. Έπρεπε να παρευρεθούν στην έκτέλεση της μαρκησίας και να βεβαιωθούν ότι η έξαιρετική εκείνη γυναίκα θα κρατούσε το μυστικό της ως το τέλος.

Η έλπίς των δεν διαφύεθη.

Το κεφάλι της κυρίας ντε Μπρενθελιέ έπεσε χωρίς το στόμα της να άνοίξει.

Σά λίγο, θι πριν άποτελούσε την

μικρή κομψή μαρκησία, είχε μεταάλληθί σέ στάχτη, πάνω στην πυρά όπου έρρίχθηκε το άκέφαλο σώμα της.

Ωστόσο, το μεγάλο κοινό που είχε παρακολουθήσει την έκτέλεση της μαγίσσης, άλλαξε γνώμη έπειτα από το φρικιαστικό εκείνο θέαμα και άρχισε να φωνάζει:

— Είναι μια άγία!

Εκείνοι που το φώναζαν αυτό πιο δυνατά, ήταν κάθε είδους συνένοχοι της άπαισίας γυνίκας, που ο θάνατός της τους άπηλευθέρωνε.

Η Κατερίνα και ο Ρομανύ επέστρεψαν από τον τόπο του μαρτυρίου όλκληροι. Άκόμα μια φορά ο κίνδυνος είχε περάσει και οι φόβοι που ένοιωσαν άπεδείχθησαν άδικαιολόγητοι. Είχαν σωθί!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

ΟΠΟΥ Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΣ

Το σπίτι της Βιλνέβ-σνρ-Γραβουά ξαναπήρε την παλιά του ζωή και κίνηση.

Η Βουαζέν ζητούσε να έκδικηθί για τον φόβο που είχε πάρει δυο όλκληρος μήνες.

Ένα βράδυ, η δεσποινίς Ντε-ζ-Εγιέ και ο κύριος ντε Βανέν έκαμαν την έμφάνισή τους στο σπίτι της μαγίσσης. Οι δυο γυναίκες φιληθήκαν με πολλή διάχυση.

— Καλημέρα, άγαπημένη μου!

— Καλημέρα, παιδιά μου! Πώς είναι η μαρκησία έπειτα από τόσες στενοχώριες;

— Τα νεύρα της έχουν πολύ έρεθισθί. Τί να σάς πώ. Πρέπει να την βλέπατε πόσο υπέφερε, θα άρρωστούσατε και σεις, όπως άρρώστησα κι' εγώ!

— Στο τέλος, όμως, νικήσαμε. Το μυστικό έμεινε μυστικό.

— Σκεφθήτε, Κατερίνα, ότι ο Ντυσέν μάς ύπρετούσε στο σπίτι του κυρίου ντε Νντρέντ. 'Ωμπρέ! Είναι θαύμα πως οι άγριόγατοι δεν τον πήραν μυρωδιά... Δεν είναι μικρό ένας από τους δικούς μας να διδησόν Βασίλεια να τρώη και να πίνη!

— Έμεις είμεθα οι κύριοι!

Ο Λουί ντε Βανέν τις άκουσε με χαμόγελο.

— Είμαι επί τέλους εύτυχής, είπε, σάς βλέπω να πιστεύτε στο λαμπρό μέλλον σας. 'Αν όλοι είχαν την ίδια πάντα έμπιστοσύνη στο έργο μας, δεν θα δοκιμάζαμε πανικούς σαν έκενον που δοκιμάσαμε μόλις πρό όλ' αυ. Δεν έπρεπε να εξαφανισθώμε ως εξαφανισθήκαμε;

Κάποια φωνή άκούστηκε από τον αντίθαλαμο:

— Μπράβο, μαρκησίε!

Ήταν ο Ρομανύ που μπηκε χωρίς θόρυβο.

Φίλησε το χέρι της Ντε-ζ-Εγιέ και πιστός πάντα στην συνήθειά του όποκλήθηκε ειρωνικά μπροστά στον άνθρωπο με τά διάσημα.

— Καλημέρα, Ρομανύ. Δεν έπληξε άκόμη στο Σουασόν;

— Κάθε άλλο, έρωτεύθηκα μάλιστα εδώ σφοδρότατα.

— 'Ω! 'Ω! 'Ασφαλώς με καμμά νύμφη των δασών.

— Ναι, με μια νεράιδα του Αϊν.

— Στοιχηματίζω πως θα είναι στανουμπούλη, μεγαλώσωμη και γεμάτη φακίδες.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Η περιπετειώδης ζωή

ΓΚΟΥΤΕΜΠΕΡΓΚ του έπαναστάτου

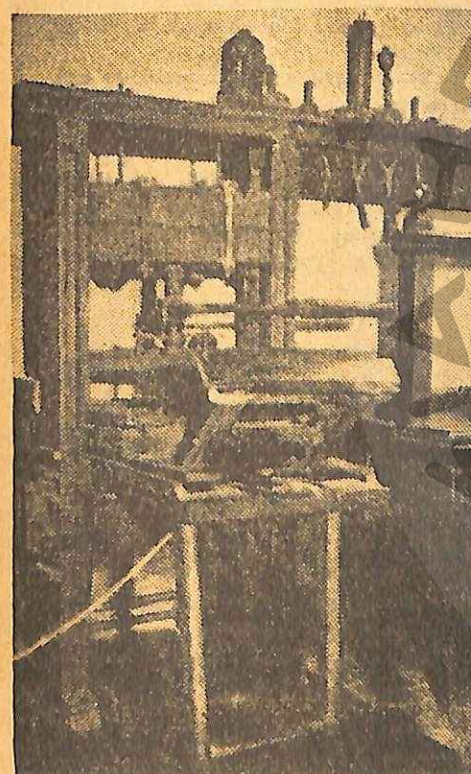
Η ΠΡΟΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓΙΑΝΗ ΕΠΟΧΗ. — ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΠΟΛΥΓΡΑΦΟΙ. — ΑΠΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ... ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ. — ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟ. — ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΩΓΜΟΣ... ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΑΝΤΕΣ!

ΥΠΑΡΧΟΥΝ στην ιστορία της ανθρωπότητας μερικά γεγονότα που, όσοδήποτε κι' αν εξαλεχθί ο πολιτισμός μας και όσοι τίθοντες κι' αν περάσουν, δεν θα ξεχασθούν ποτέ. Τέτοιου είδους γεγονότα είναι προ πάντων οι μεγάλες έφευρέσεις και ανακαλύψεις, χωρίς τις οποίες θα βρισκόμασταν ακόμη και σήμερα σέ έντελως πρωτόγονη κατάσταση.

Η επινόηση, αίφνης, της γραφής είναι πάρα πολύ παλιά υπόθεση. 'Αν πεισθώμε τά όσα μάς λένε σχετικά οι άρχαιοι συγγραφείς, πρέπει να πιστέψουμε ότι τά πρώτα γραμμάτια έγράφησαν πρό... έξ γιλιάνων ετών. Την εποχή αυτή δεν υπήρχαν βέβαια ούτε χαρτιά, ούτε μολύβια, ούτε μελάνια. Για τον λόγο αυτό, όσοι ήθελαν να γράψουν, γράζαν τά γραμμάτια τους επάνω στα φύλλα των δένδρων. 'Ανότερα χρησιμοποιήσαν πλάκες από έξλο που τις άλειβαν με ένα λεπτό στρώμα κερί. 'Επάνω στο κερί αυτό γράζαν τά γραμμάτια. Τά ξύλα αυτά τά διαβέχτηκαν οι πλίνες από πηλό ή τά μαρμαρά με τά σκληστά γραμμάτια.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΛΥΓΡΑΦΟΣ

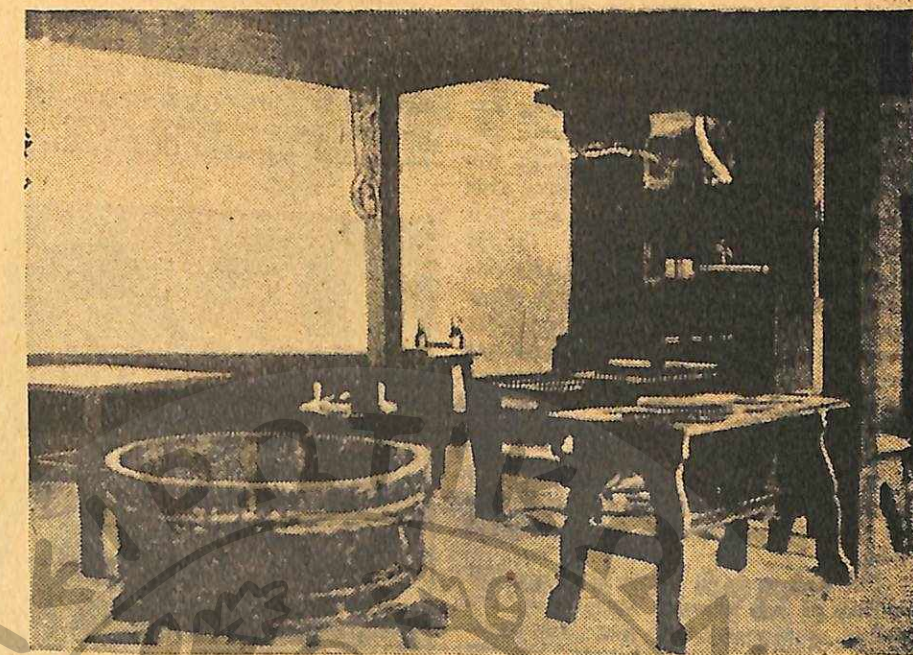
Οι Αιγύπτιοι μεταχειρίσθηκαν για το

Ένα από τά πρώτα πιεστήρια που εφρίσκειται στο μουσείον της Μαγντίας.

γράψιμό τους κατεργασμένα δέρματα, τις περιφρμες περγαμνές και ύστερα από αυτούς οι άρχαιοι 'Ελληνες χρησιμοποιήσαν ένα μίγμα, φτιαγμένο από τά φύλλα ώρισμένων φυτών, στο οποίο δόθηκε το όνομα 'άπικυρος'. Ο άπικυρος υπήρξε ο πρόδρομος του χαρτί.

το σωστό του όνομα ήταν Γκέουλαίε Ζούνε Γκούτεμπεργκ—δεν υάς είναι άρκετά γνωστή. Άλλοι λένε ότι γεννήθηκε στα 1394 και άλλοι στα 1399. Καταγόταν από την Μαγντία (το σημερινό Μάιντς της Γερμανίας) και είχε έδικευθί από μικρός στην κατεργασία των

Το περίφημο άτελιέ του Γκούτεμπεργκ.

Το πρώτο χερί χρησιμοποιήθηκε στην Ερώπη τον 12ο μ. Χ. αιώνα.

Όλα τά έγγραφα και συγγράμματα που έγράφησαν ως τον 15ο αιώνα μ. Χ. είναι γραμμένα με το χέρι. Υπήρχαν την εποχή αυτή πολλοί ύπομνητικοί άνθρωποι που καθόντουσαν όλκληρη ή μερνούχα και αντιγράφανε τά βιβλία που κυκλοφορούσαν σέ πολλά αντίτυπα.

Για να άπλοποήσουν όμως το σύστημα της αντιγραφής σκέφθηκαν να χαράξουν το χείμενο υίας όλκληρης σελίδας επάνω σέ ένα είδος σφραγίδας. Με την σφραγίδα αυτή μπορούσαν ύστερα να χαράξουν όσα αντίτυπα ήθελαν. Αυτός ήταν ο πρώτος πολύτιμος! Άλλά το σκέλημα μάς όλκληρης σελίδας επάνω σ' ένα κομμάτι έξλο χρειάζονταν πολλή σκέψη και την έφφρασε πρώτος ο 'Ιωάννης Γκούτεμπεργκ (Γουτεμβέργιος) που θεωρείται σήμερα και δικαίως ως ο έφευρέτης της τυπογραφίας.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ

Η ζωή του 'Ιωάννου Γκούτεμπεργκ—

(Το τέλος στην σελίδα 37)

**"Ένα συγκινητικό διήγημα
του Κλώντ Ζεβέλ**

λοδσαν καὶ γινόντουσαν πῆγαι· Καθήμε-
νη πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ μικροῦ ἐ-
ξοχικοῦ τῆς σπιτιοῦ, ἡ Νικελὴν περιέμε-
νε νὰ ἴδῃ τὴν ταχυδρομὸν νὰ πλησιάζῃ
τὴν καγκελλόπορτα τοῦ κήπου καὶ νὰ
εἶδῃ μέσα στὸ γραμματοκιώτιο ποὺ
ἔρρεσάνταν ἀπὲς κάποιο γράμμα μὲ παλαι-
ὰν γραμματόσημα. Περιέμενε, περιέμε-
νε, γράματ' ἀγωνία. Ἀλλὰ τὸ γράμμα δὲν
ἐρχόταν. Τὰ πούλκινα ποὺ εἶχαν χτίσει
εἰς φωλιτσαὺς τους γύρω στὸ σπίτι τῆς
ἐξέλεπαν νὰ χάσεται πίσω ἀπὸ τὸ πατά-
νυρο καὶ νὰ περιμενῇ. Πόσο τὰ ἀγαπού-
σε ἡ Νικελὴν αὐτὰ τὰ μικρὰ πούλκινα.
Τὸ καλοκαίρι, ποὺ ἔλειπαν ὅλοι ἀπὸ τὸ
σπίτι, κάποιο ἀπὸ αὐτὰ πῆγε κι' ἐ-
κτίσει τὴν φωλιτσα τοῦ μέσα στὸ γραμ-
ματοκιώτιο, καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά γαρ-
μύδα ποὺ ξεπρόβυλαν πρὸ λίγας μέρες τὰ
ἀνήσυγα κεφαλάκια τῶν μικρῶν πούλι-
νων. Πόσο θὰ εἶδε τόση κακία μέσα του
νὰ γυλάσῃ τὴν μικρὴν φωλιτσα; Προτί-
μησαν νὰ βάλουν δίπλα στὸ πάλιν γραμ-
ματοκιώτιο ἕνα κανινόφυτο. Ἀλλοστε,
τὴν Νικελὴν δὲν τὴν ἐμάλε πῶς. Τὸ
γράμμα ποὺ περιέμενε δὲν θὰ ἐρχόταν

— 四 —

ΚΑΩΝΤ ΖΕΒΕΑ

Περὶ ἡψις προηγουμένων

110v

—Ο Βά ντέν ξέρει τίποτα!

Θες να της πω πως θαλεις να της μι
λήσεις;

— Ὁ Ἀστυνοχ εἰδὼς ὅτι οὐκ ἔστιν ἀδύνατον. Ἦκουσιν πάντα τοῦ ὄντος.

Είμαι βέβαιος πως δεν έκανες λάθος;
— Κανένα λάθος. Προσεδόχθη από πορτέ και οι άνθρωποι του τόν έφεραν εδω για να τον δη γιατρος. Όταν τον έφεραν ήταν ημικατακλιμένος.
— Μήπως μαζί τ' ου;
— Ναι.
— Για τ' ου... ζήτημα;...

Κατάπτε το στίχο της. Δεν μπορούσε να προσφέρει την λέξη.

— Ναι τού μίλησα γι' αυτό. Προσπάθησε να υπεκφύγη. Του είπα για τις κινήσεις του εκείνη την νύχτα...

— Δουπόν;

— Δουπόν προς μεγάλη μου έκπληξη, μου διηγήθηκε μια ιστορία πολύ αληθοφανή. Όπως πως πήγε να δει τον αδελφό σου, εκείνο το βράδυ, αλλά ότι ο αδελφός σου τού είχε βρήκη την ώρα. Μιλήσανε για εξερευνητικές σχετικές με άνθη κι' έφυγε χωρίς να συμφωνήσουν. Τον άφησε λέει καλά.

— Κατόπιν;

— Τον ρώτησα αν έλασε τίποτα στο δωμάτιο. Αρνήθηκε. Τού μίλησα για το μυστικό κείνο που θυμάμαι, έκαμε όμως πως δεν καταλαβαίνει.

— Νομίζεις πως τού άφησε εκεί για κάποιο σκοπό;

— Επειδή τού έλασε την ώρα κάποιος πάλι, δεν ήθελε να υπολογίσει πως τού είχε μαζί του.

— Και τον κράτησε αιχμάλωτο εδω;
— Ναι. Εξομολόγησα τηλεφωνικώς τον Μώρτσον αλλά μου απήντησε πως ο "Αρμστρογκ" είναι άνθρωπος ανεπιτήρητου διαγωγής, πλούσιος και καθώς πρέπει, όπως εκπληροφούνη. Και αρνήθηκε να με βοηθήσει.

— Η Τρέσσα αντί να φανή ενθουσιασμένη με την σύλληψη του "Αρμστρογκ", απ' εναντίας έφάνηκε φρεσισμένη και ανήσυχη.

— Τον κράτησε φυλακισμένο περιμένοντας την απόφαση σου Τρέσσα.

— Την απόφασή μου!

— Φυσικά. Αν νομίζεις πως είναι ένοχος, θα τον μεταφέρουμε στην Σιγγαπούρη και θα τον παραδώσουμε στις αρχές να δικασθώ, είτε είναι εκατομμυριούχος είτε όχι.

— Όχι, όχι! Εξομολόγησε εκείνη.

— Τι θέλεις να πεις;

— Δεν ξέρω. Τα νεύρα μου δεν είναι εν τάξει. Ναι... Φυσικά... πρέπει να περάσουμε πως είναι ένοχος. Που βρίσκεται τώρα;

— Σε μια αποθήκη. Με αποδείξει να μείνουν όταν τον αφήσω ελεύθερο. Θέλει να τον δώσω εδω να τον δει και να τον ρωτήσει ή ίδια.

Εκίνησε το κεφάλι κατακατικά.
— Όταν ο Κάρσον θυγχε έξω έφερε τα χέρια στο μέτωπο σαν κάτι να την έβλαυνε;

— Όχι. Θέλει να ψιθύρισε. "Αν..."

Μετά δυό λεπτά έσπινε ο Κάρσον φέροντας τον "Αρμστρογκ".

Η Τρέσσα τον κύτταζε σαν άπορημένη. Ο "Αρμστρογκ" συγκρατούσε τη λόσσα του όσο μπορούσε.

— Εδω είναι η δεσποινίς Δίξον, είπε ο Κάρσον. Νομίζω πως θέλει να σας ρωτήσει σχετικά με κάποια.

— Πάλε έρωτήσεις; μουσούδιασε ο εγγυαλός. Καινούργιες ανακρίσεις θα έγραφε!

— Καλύτερα ν' απαντάς. Για τού σου φέρο σου άλλωστε.

Η Τρέσσα άρχισε να του κάνει τυπικές έρωτήσεις σχετικά με την νύχτα του εγκλήματος. Ο "Αρμστρογκ" απαντούσε κυττώντας την έλαστικά πίσω από τα σκούνα ματογυάλια του.

Έλαφρα συνέχισε κάτι περίεργο. Ο "Αρμστρογκ" έδωσε το άριστερο χέρι του από την τσέπη και τού έπλησίασε στο πρόσωπό του. Η Τρέσσα άφησε μια κραυγή και σιώπησε πιά. Ο Κάρσον την έπλησίασε αμέσως ενώ ο "Αρμστρογκ" έκρυβε τού ψεύτικο χέρι του στην τσέπη.

— Πάρτε τον έξω! φώναξε η νέα. Αφίστε με μόνη.

— Αλλά...

Έκρυψε τού πρόσωπό της μέσα στα χέρια της ενώ ο Κάρσον κύτταζε τον αιχμάλωτο.

— Τι τρελλοκομείο είν' αυτό! φώναξε ο "Αρμστρογκ".

— Εξω, είπεν αυστηρά ο Κάρσον. Στη φυλακή σου. Δεν τελείωσα ακόμα μαζί σου.

— Ούτε έχω μ' εμένα! Θα μου τα πληρώσεις ακριβά όλα αυτά.

Ο Κάρσον τον έσπρωξε προς την πόρτα και σε λίγο τον κλείδωσε πάλι στην αποθήκη.

Τώρα ήταν βέβαιος πως η Τρέσσα είχε συναντήσει πρωτότερα τον "Αρμστρογκ". Τι περίεργη όμως σχέση υπήρχε μεταξύ τους; Γιατί τού ταχυντό χέρι έκαμε τόσην φοβερή εντύπωση στην νέα; Φοβερό μυστήριο!

Δεν πήγε μέσα στη σκηνή της Τρέσσας, αλλά στάθηκε έξω για ν' αναπνεύσει, αλλά από τους ανθρώπους τού "Αρστρογκ" τον ρώτησε αν ο κύριός τους ήταν καλά πιά. Τού έδωσε μιαν άριστη απάντηση. Ο άνθρωπος διώχνανε ένα μαύρο κιώτιο. Πλησίασε ο Κάρσον. Κάτω χείρα για να τ' αιδώ. Ήταν τού περίφημο βοτανικό σύστημα τού Δίξον!

Τώρα πιά δεν υπήρχε αμφιβολία για την ενοχή τού "Αρμστρογκ". Ο σκοπός τού φόνου ήταν προδηλός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον

ΑΛΛΑΓΗ ΒΑΣΕΩΝ

Ο Κάρσον φώναξε τού γιατρό.

— Τι συμβαίνει; είπε ο Μώρτσον.

— Η πρώτη πραγματική απόδειξη: τού χειρόγραφο.

— Που χειρόγραφο;

— Τη βραδυά που σκότωσαν τον Δίξον έλασε τού χειρόγραφο, τού συγγράμματος τού. Ο Βά—Σου ωριζότανε πως τού είδε στο γραφείο τού κυρίου του την ίδια βραδυά.

— Καταλαβαίνω. Και νομίζεις πως αυτό ήταν η αιτία.

— Τι άλλο; Βρέθηκε σήμερα μέσα στα μαγαζάκια τού "Αρμστρογκ".

— Ανοξάν τα φύλλα. Ήταν η μελέτη τού Δίξον για την παικλία των κρίνων της ζούγκλας.

— Είναι μια απόδειξη αυτό που τον καταδικάζει, είπε ο Μώρτσον. Γιατί όμως ο "Αρμστρογκ" να τού κλέψει;

— Αν τού έγραψε αυτό, θα γνωρίζαμε και την αιτία τού εγκλήματος.

— Τού έφερε η Τρέσσα;

— Όχι. Τού έδωκε μόλις τώρα. Της

είπα για τόν "Αρμστρογκ" και τόν έφερα μπροστά της. Εκείνος ήταν ψύχραιμος και δεν είπε τίποτα.

— Και η Τρέσσα τί είπες;

— Ενθάρρυνε κατά τον παραδοξότερο τρόπο. Θα ωριζόμουν πως κάτι ξέρει γι' αυτόν που δεν θέλει να τ' ομολογήσει. Ήταν νευρική και όταν είδε τού ξύλινο χέρι τού έδωσε μια κραυγή και μου είπε να την αφήσουμε μόνη.

Ο Μώρτσον σκούπιζε τὰ ματογυάλια του με άπορη.

— Ίσως την ήπειλησαν με θάνατο και γι' αυτό δεν μιλεί.

— Τότε γιατί να τον καταδικώκη ξοπίσω;

— Αυτό είναι τού μυστήριο. Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάνεις;

— Σκέπτομαι να τον δώ, πρέπει να μου δώσει μια εξήγηση για την κατοχή τού χειρόγραφου.

— Θάρθω μαζί σου. Θέλω να τον δω. Πήγαν μαζί στην αποθήκη. Ο "Αρμστρογκ" καθισμένος στο κρεβάτι του μούγκριζε σαν θηρίο.

— Πήδες να θέσης τέρμα σ' αυτή τη φάρσα; είπε στόν Κάρσον.

— Απ' εναντίας, ήρθα να σου πω ότι η φάρσα θα εξακολουθήσει. Πήρθα να μου εξηγήσεις και κάτι ακόμα.

Τού έδειξε τού χειρόγραφο. Ο "Αρμστρογκ" μισόκλεισε τὰ μάτια κι' άφηκε μια κραυγή. "Απλώς τού χέρι να τ' άρπάξει αλλά ο Κάρσον τον έσπρωξε.

— Ψυχά.

— Τι γυρεύεις τού χειρόγραφό μου, στα χέρια σου;

— Τού χειρόγραφό σου;! Έχω τὰ μέσα ν' αποδείξω ότι τού χειρόγραφου αυτό ανήκει στόν Δίξον κι' ήταν επάνω στο γραφείο του την βραδυά τού φόνου.

— Είσαι τρελλός. Έχω σου λέω πως είναι δικό μου.

Ο Κάρσον δεν περίμενε αυτήν την απάντηση.

— Θέεις να πής πως τού έγραψες εσύ;

— Εγώ βέβαια!

— Εγώ όμως γνωρίζω τού γραφικό χαρακτήρα αυτού που τώχει γράψει. — Εξείεις πολλά κύριε Κάρσον και οι άνθρωποι που ξέρουν πολλά δεν έχουν καλό τέλος.

Ο Κάρσον κατάλαβε την άπειλή κι' ήταν έτοιμος να τον χτυπήσει όταν ο γιατρός τον συνεκράτησε.

— Όπως έπιμένεις πως είναι σύγγραμμά σου;

— Μάλιστα είναι δικό μου!

— Και εν τούτοις τού γραφικό αυτό είναι κάποιου προσώπου που βρίσκεται εδω είπε ο Κάρσον.

— Μα κι' εγώ, εδω βρίσκομαι! απήντησε κυνικά ο "Αρμστρογκ", γελώντας σαν διάβολος.

Ο Κάρσον πήρε τόν γιατρό και θγήκαν έξω.

— Παρακαλώ κλείστε την πόρτα είπα ειρωνικά ο "Αρμστρογκ".

— Επικίνδυνος διάβολος! ψιθύρισε ο Μώρτσον. Τού χειρόγραφου τού έκανε να τού χάζει, αλλά για μια στιγμή μόνο.

— Ομολογώ την πονηρία του, είπεν ο Κάρσον. Δεν θα μου γλυτώσει όμως.

Εξώ τον γραφικό χαρακτήρα τής Τρέσσας κι' έτσι δεν μπορεί ν' αρνηθώ πως τού χειρόγραφο τού έκλεψε.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Διςθηματικά διηγήματα

Έφυγα

για να μή ξαναγυρίσω πιά

ΔΕΝ μπορούσε να γίνη διαφορετικά. Έφυγα, χτυπώντας με δύναμη πίσω μου την πόρτα και αποφασισμένος να μη ξαναγυρίσω ποτέ πιά. Καθώς βγήκα έξω στόν δρόμο ανέπνευσα, σαν τόν φυλακισμένο που ξαναβρίσκει την ελευθερία του. Αρχισα να σιγοτραγουδάω κατευχαριστήμενος. Τι μορφή που είναι η ζωή!

Την φορά αυτή τελείωσαν τὰ ψέμματα. "Ημουν ελεύθερος! Δεν θα ξαναγυρίζα ποτέ μου σ' αυτό τού άπαρτεμάν, στό πέμπτο πάτωμα, στό Βασίλειο της Μόνικας, για να την άκούω διαρκώς να μου λέη: «Ροζέ, σκούπισε τὰ πόδια σου στην ψάθα, αλλά πρόσεξε να μή μου την λερώσης». «Ροζέ, πάλι πέταξες την στάχτη τού τσιγάρου σου στό χαλί». «Ροζέ, ξέχασες τού φως στό χώλ άναμμένο».

Θέ μου! Πως μόρεσα α υποφέρω δυό ολόκληρα χρόνια τις παραξενιές της; Θα γυρίζα τώρα στην καμαρούλα μου, όπου θα ήμουν ελεύθερος να τὰ κάνω όλα άνω-κάτω, χωρίς να δώσω λόγο σε κανένα. Θα έπαυα ν' άκούω την αλάνια γκρίνια της. Και θα μπορούσα να συναντήσω ελεύθερα τού άλλο βράδυ την Νίνα την νορεύτρια, που γυρίζε από την τουρνέ της, χωρίς να άναγκασθώ να εφεύρω ένα σωρό ψέμματα για να ξεφύγω από την Μόνικα. Κατέθεσα στην Τσάπελα ένα άρκετά στοργυλό ποσό στό όνομά της για να υπορέση να κάνει ένα ταξίδάκι άναψυχής, για να ξεχάσει, και ήμουν βέβαιος ότι είναι τακτοποιηθή όλα μεταξύ μας με τόν πιο ικανοποιητικό τρόπο. Κατά λάθος, την λυπόμουν λίγο την κομμένη την Μόνικα, έπειδή είχε φερθή πάντοτε πολύ καλά μαζί μου, και έπειδή ήθερα ότι με άναποδισε πραγματικά φανταστικά μάλλισα ότι τού άλλο πορτί θα έφούταν στό σπίτι μου να με βρή, να κλάιη, να φωνάζη, να προσπαθήσει με κάθε τρόπο να με συνενώσει. Είνα κάνει όμως μεγάλο λάθος. Τα άλλο πορτί, αντί για την Μόνικα, έφούσε πάλι σπίτι μου ένα δώρο με τόν παντοφύλλο μου, τις πιτζάμες μου και μερικά άλλα μικροσπασμένα που είναι άφίσις φερόντονα. Μα τού έφουσε στό σπίτι μου ένα δώρο με τόν παντοφύλλο μου, τις πιτζάμες μου και μερικά άλλα μικροσπασμένα που είναι άφίσις φερόντονα. Μα τού έφουσε στό σπίτι μου ένα δώρο με τόν παντοφύλλο μου, τις πιτζάμες μου και μερικά άλλα μικροσπασμένα που είναι άφίσις φερόντονα.

Κάποιο βράδυ, γυρίζοντας στό ξενοδοχείο, πληροφορήθηκα από τόν θυρωρό ότι η Νίνα είχε βγή έξω και μου είχε άφισει παραγγελία να μη την περιμένω για τού φαγητό, έπειδή θα άργούσε πολύ. Τά ίδια μου είπε και η καμαριέρα, προσθένοντας ότι, καθώς της είχε εξηγήσει η δεσποινίς Νίνα, θα έταωγε με κάποιον λυ-

μένη, κοκέττα, ήταν ο τύπος της γυναικάς που θα μπορούσε να ξεμυαλίση και τόν πιο άδιάφορο άνδρα. Αισθανόμουν κάποια κρυφή υπερηφάνεια που είχα κατορθώσει εγώ να γίνω ο άποκλειστικός της φίλος και τού θεώρησα ιδιαίτερη ευμένεια όταν

Την έβριξα όσο πιο σφιχτά μπορούσα στην άγκαλιά μου.

μου ζήτησε να την συνοδεύσω στην καινούργια της τουρνέ που θακανε στό "Αλγέριο". Όταν ξαναγυρίσαμε ύστερα από δύο μήνες στό Παρίσι, άναγκάσθηκα να πέσω με τὰ μούτρα στην δουλειά, έπειδή η Νίνα—ταί με τού δίκιο της— ήταν έξαιρετικά πολυδάπανη γυναίκα. Της είχα προτείνει να της νοικιάσω ένα κομψό άπαρτεμάν και να τού έπιλώσει μόνη της, με τού δικό της γουστό. Εκείνη όμως προτιμούσε να μένη στό ξενοδοχείο.

—Τι άστείες ιδέες που έχεις άρεσ-ωρεσ μου είνε είνη. Θα έλεγε κανείς ότι θα με ήθελες νοικοκυρούλα με τού ξεσκονισμένο στό χέρι "Οχι, φίλε μου! Αυτό δεν γίνεται. Προτιμώ χίλιες φορές τού άπαρτεμάν μου στό ξενοδοχείο, όπου τὰ βρίσκω όλα έτοιμα, χωρίς να σκοτισθώ για τού παραιμικό. Θάναί να έχη κανείς να πληρώνη..."

Και πλήρωνα.

—

Κάποιο βράδυ, γυρίζοντας στό ξενοδοχείο, πληροφορήθηκα από τόν θυρωρό ότι η Νίνα είχε βγή έξω και μου είχε άφισει παραγγελία να μη την περιμένω για τού φαγητό, έπειδή θα άργούσε πολύ. Τά ίδια μου είπε και η καμαριέρα, προσθένοντας ότι, καθώς της είχε εξηγήσει η δεσποινίς Νίνα, θα έταωγε με κάποιον λυ-

πρεσβύριο που της προτεινε ένα πρώτης τάξεως σουσουαίο για καινούργιες τουρνέ στό εξωτερικό. Ομολογώ ότι όλα αυτά δεν με έθυστασαν καθόλου. Τριγυρίζα σαν χαμένος στούς δρόμους του Παρισιού, πηγα στό ρεστοράν για φαγητό, χωρίς να μπορέσω να βάλω ούτε μπουκιά στό στόμα μου, και όταν γύρισα στό ξενοδοχείο, στριφογυρίζα στό κρεβάτι μ' ένα σωρό άσχημες ιδέες και υποψίες στό κεφάλι. Η Νίνα γύρισε στις τρεις μετά τὰ μεσάνυχτα, φορτωμένη λουλούδια, σοκολάτες κι' ένα σωρό άλλα μικρά δώρα. Θέλησα κάτι να της είπω. Έκείνη όμως μου βούλωσε τού στόμα με τὰ φιλιά της και ύστερα μου είπεν:

—Δουλείς, δουλείς! "Ενα περίφημο συμβόλαιο! Αίγυπτος, Αμερική! Θα σου τὰ είπω αύριο. Καληνύχτα! Είμαι πεθαμένη στην κούραση!

"Αλλά τού κακό δεν σταμάτησε δέν εδω. Η Νίνα άρχισε να με άφίνει τακτικά τὰ βράδια και να γυρίζη τὰ ξεμερώματα στό ξενοδοχείο. Κάποτε τόλμησα να της κάω παρατήρηση, αλλά μου έδήλωσε ότι δεν έχω τού δικαίωμα να της καταστρέψω την καριέρα της. Και λίγες ήμέρες άργότερα, γυρίζοντας ένα μεσημέρι στό ξενοδοχείο, πληροφορήθηκα ότι είχε φύγει για πάντα! "Ενα σύντομο γράμμα, μου εξήγησε ότι είχε άκοινοθύσει κάποιον άλλον. Έναν "Αρ-

γεντίνο. "Ελπίζω να μη σε λυπήσω πολύ, μου έγραφε. Θα σ' άγαπήω παντοταίως."

"Εκρυφα τού πρόσωπό μου μέσα στα γέλια μου και άρχισα να κλαίω σαν μικρό παιδί. "Υστερα μάζεψα δέκα-δύο τὰ πράγματά μου και έφυγα από αυτό τού καταραμένο ξενοδοχείο.

—

Τού ίδιο βράδυ τὰ βήματά μου, με έφεραν άμεσα στό σπίτι της Μόνικας. Θα την εύρισκα άραγε εκεί; Θα με συγχωρούσε; Και αν στό μεταξύ είχε κανόνισε διαφορετικά την ζωή της; "Αν είχε πάρη κανέναν άλλος την θέση μου; Χτύπησα δειλά-δειλά την πόρτα της και μόλις αντίκρισα την παλιά μου φίλη, άρχισα να μουρμουρίζω κάτι ακατάληπτα λόγια συγγνώμης.

—Δεν είναι ανάγκη να μου εξηγήσης τίποτα, μου είπε εκείνη. Σε είχα συγχωρήσει από την πρώτη στιγμή.

Την έσφιξα όσο πιο θερμά μπορούσα στην άγκαλιά μου και με φωνή που κοβόταν από λυγμούς, της είπα:

—Μόνικα, "Αν θέλεις να πιστέψω ότι με συγχώρησες, γίνου γυναίκα μου.

Τά όρατα μάτια της Μόνικας έλίστηκαν με δυό μεγάλα δάκρυα που μοιάζαν σαν μαργαριτάρια που τὰ δάκρυα της νύσσε.

ΡΕΖΙΝ ΑΙΚ...

Από το προηγούμενο

Η Ειρήνη Ροζίνσκυ, κόρη νόθος του Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ροζίνσκυ και της Ίνές Δεπαίδα, πρόκειται να κληρονομήσει με τη ρασαία περιουσία που της άφησε πεθαίνοντας στην Αμερική, ένας φίλος του πατέρα της.

Την περιουσία αυτή την εποφθαλμιά και ο βαρώνος ντε Ροζενγκρίζ, ο αποκαλούμενος βασιλεύς των επαιτών του Παρισιού. Αυτός προσπαθεί να πείσει την Ειρήνη να παντρευτεί τον γιό του Έκτορα. Προς τον σκοπόν αυτόν εκδιάζει την Ίνές ή οποία από εικόσαστίας είναι σύζυγος του διασώμου ψυχιάτρου Λιεβέρ που είχε αναλάβει την θεραπεία του Ρολάνδου. Ο ζωγράφος είχε τρελλαθεί από την απελπισία του, μετά την εξαφάνιση της έρωμένης του και της κόρης του και ήταν έγκλειστος σ' ένα φρενοκομείο. Απ' εκεί τον πήρε ο βαρώνος και τον έχει σπίτι του. Η Ειρήνη μαθαίνοντας από την Ίνές την μητέρα της, την αλήθεια ως προς το παρελθόν της, τρέχει να βοηθή τον πατέρα της. Εκεί της λένε ότι από ευγνωμοσύνη πρέπει να παντρευτεί τον γιό του βαρώνου.

Η Ειρήνη δεν μπορεί να δεχθεί τον γάμο. Σ' αυτό συμφωνεί και ο πατέρας της. Ο Βαρώνος τότε αποφασίζει να ξανατρελλάνει τον Ρολάνδο δίνοντάς του μια τρομακτική δόση από το φάρμακο που ε-παιρνε. Ο Ρολάνδος παθαίνει άμεσως μια τρομερή κρίση. Πάνω σ' αυτήν τον βρίσκει η Ίνές που πήγε να ζητήσει την συγγνώμη του.

29ο

ΟΝΑΤΙΣΕ και παίρνοντας τα χέρια του Ρολάνδου, φώναξε με φωνή που την δέκοσαν οι λυγμοί:

—Ρολάνδε, συγγνώμη!... Συγγνώμη!

Στο άκουσμα της φωνής της ο Ρολάνδος αναστήθηκε ελαφρά. Λίγο αίμα ανέβηκε στο πρόσωπό του. Τα μέλη του εκίνηθηκαν.

—Συνέρχεται!... ψιθύρισε η Ειρήνη. Μη φαίνεσθε. Άν σάς ιδή, ίσως πεθάνει.

Η Ίνές όμως, στεκόταν ακίνητη, με τα μάτια διάπλατα ανοιχτά και το βλέμμα καρφωμένο στην μορφή εκείνου που τον είχε κάνει τόσο να υποφέρει.

Σιγά-σιγά ο Ρολάνδος έρχοταν στον έαυτό του. Τα μάγουλά του πήραν ένα ελαφρό ρόδινο χρώμα, η άναπνοή του ήταν αίσθητη.

—Υστερ' από λίγα λεπτά, άνοιξε τα μάτια του και σήκωσε άργα-άργα το κεφάλι του. Το βλέμμα του άμεσως έπεσε στην Ίνές.

Την κύτταξε για κάμποση ώρα. Καμιά έκφραση στο πρόσωπό του ή το βλέμμα του που να προδίδη τα σπλην θήματά του. Τέλος ψιθύρισε με ανέκφορα περιπάθεια:

—Ίνές!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

—Ρολάνδε!... αποκρίθηκε άμέσως εκείνη. Με άνεγνώρισε;

—Ναί, σέ άνεγνώρισα, πολυαγαπημένη μου. άπληγσε ο Ρολάνδος με φωνή που φαινόταν σαν να έρχοταν από μακριά.

—Και με συγχωρείς;

—Νά σέ συγχωρήσω, Ίνές; Νά σέ συγχωρήσω; Γιατί; Πού με ξύπνησες; Ω! Ο... άγαπητή μου... Σε εύχαριστώ!..

—Τί θέλει να πη; ρώτησε η Ίνές, κυττάζοντας την Ειρήνη.

—Ω! Παραληρεί!... Παραληρεί!... φώναξε η Ειρήνη.

—Άλλ' ο Ρολάνδος δεν την άκουσε. Συνέχισε:

—Είχα ιδη ένα φρικτό όνειρο ότι σέ έχανα! Και να που τώρα σέ ξαναβρίσκω!... Ξαναβρίσκω τα πενάλα σου μαύρα μάτια!... Το γλωσσό σου πόσοπο!... Τα μεταξένια σου μαλλιά!..

—Ρολάνδε, Ρολάνδε! Σώπα!..

Ο Ρολάνδος πήρε το χέρι της Ίνές και το έσφιξε ελαφρά.

—Ναί, πρόσθεσε. Είχα ιδη ένα πολύ κακό όνειρο. Όνειρεύθηκα ότι ήσουν θηρίο, ότι τα ώραιά σου μάτια δεν είναι ψυχή, ότι το πλαστικό σου σώμα δεν είχε μέσα του καρδιά. Σέβεις... Άκουσε... Όνειρεύομαι ότι μου έκλεψες από την παραιάννα την μονακοειδή μου κορούλα, την Ειρήνη... Ότι ήθελες να παντρευτείς έναν πλούσιο... γιατί εγώ ήμουν φτωγός...

—Ρολάνδε!... Έλεος!... διέκοψε η Ίνές.

—Άλλ' ο Ρολάνδος εξηκολούθησε στον ίδιο τόνο. Όλο το φορικό εκείνη παρελθόν πενούσε μπρός από τα μάτια της Ίνές.

—Ω! Δεν θά σωπάσης! ψιθύρισε η Κα Λιεβέρ με άπόγνωση. Έλεος, Ρολάνδε, έλεος, συγχώρεσε με!...

Ο Ρολάνδος εξηκολούθησε:

—Τώρα όμως... Τώρα... είμαι ευτυχισμένος. Σας ξαναβρίσκω επί τέλους και τις δύο... Εσένα, Ίνές, άγαπημένη μου, και σένα, Ειρήνη, χρυσή μου κόρη...

—Αγκάλιασε το κεφάλι της Ειρήνης όπως ήταν γονατιστή υποστάς του και της είπε με φωνή διακεκομμένη:

—Ειρήνη... κόρη μου... Άκουσέ με... Μοι φαίνεται ότι πρόκειται να ξανακοιμηθώ... για να μην ξυπνήσω πιά... Άν νύη αυτό, σέ παραδίδω στην μητέρα σου... Άνάπα την και για τοιαυτά σου... Υπήρξε η νύχτα και η εύλογία της ζωής μου!... Προσπάθειά την... ναί... ναί...

Η άναπνοή του άρα πάλιν σιγή. Τον καί πιδ δύσκολη. Ένευσε το κεφάλι του προς την Ειρήνη και κάληψε τα νεύρα του με μέτωπό της.

—Είμαι τελειωμένος ψίθυρισε.

—Ή να... Ίνές... Ίνές...

—Να... κατέβηκε να άποτελειώση.

—Ήταν νεκρός!

—Πατέρα μου!... Πατέρα μου! φώναξε η Ειρήνη με αλλοφροσύνη.

Πέθανε!... Πέθανε!...

—Πέθανε!... φώναξε σαν ήχω και η Ίνές και τα μάτια της στηλώθηκαν άκίνητα, γυάλινα, προς το κενόν.

—Τί συμβαίνει; άκούσθηκε εκείνη την ώρα μιá άνδρική φωνή.

Η Ίνές στράφηκε άπότομα. Ήταν ο άνδρας της, τον όποιο είχε καλέσει ο Σαπουνάκης.

—Πέθανε!... επανέλαθε άργά η Ίνές. Πέθανε εύλογώντας με...

Και κυλίσθηκε στο έδαφος άναίσθητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 35ον

Η ΜΑΣΚΑ ΠΕΦΤΕ!

Ο γιατρός Λιεβέρ έσκυψε πρώτα επάνω στην γυναίκα του και παίρνοντάς την στην άγκαλιά του, την μετέφερε στο γειτονικό δωμάτιο. Εκεί της έδωσε ν' αναπνεύση αλτάτα. Η Ίνές, άνοιξε σέ λίγο τα μάτια και έρριξε γύρω της ένα τρομαγμένο βλέμμα. Κάτι θέλησε να πη, αλλά ο γιατρός της έβαλε το χέρι επάνω σ'α χείλη.

—Σιωπή, Ίνές! της είπε. Και η παραμικρή συγκίνησης μπορεί να είναι επικίνδυνη. Πρέπει άμέσως να φύγεις από έδω και να έπιστρέψης σπίτι.

—Αλλά... ψιθύρισε η Ίνές.

—Βασίσου σέ μένα, την διέκοψε ο σύζυγός της. Θά γίνη κάθε τι που θά επιθυμήσης...

—Τί έννοεις;

—Θά το μάθης. Θά σέ συνοδεύσω ως το άμάξι μου που περιμένει κάτω. Σε μιá ώρα, το άργότερο, θά είμαι και εγώ σπίτι.

Την πήρε και πάλι, στην άγκαλιά του σαν νάτανε παιδί, την κατέβασε κάτω, την έβαλε στο άμάξι και διέταξε τον άμαξά να την μεταφέρει το ταχύτερο στο σπίτι. Κατόπιν ξαναβέθηκε στο δωμάτιο του νεκρού.

Στην μορφή του Ρολάνδου είχε άποτυπωθή το τελευταίο του χαμόγελο. Ο δυστυχισμένος τρελλός φαινόταν σαν να κοιμόταν. Σαν νάβλεπε άκόμη το τελευταίο του εκείνο όνειρο. Μέσα στο δωμάτιο ήταν ο βαρώνος, ο Σαπουνάκης και η Ειρήνη.

Η άτυχη νέα ήταν γονατισμένη μπροστά στον πατέρα της και προβροχή από τα μάτια της.

Ο Βασιλεύς των Επαίων άντλήλαξε μερικές λέξεις χαμηλοφώνως με τον συνένοχό του.

—Νάμαστε, κύριοι τώρα το παιδί, ψιθύρισε ο Σαπουνάκης στον άρχηγό του. Ο τρελλός πέθανε. Παρ' όλίγο, έζερετε, να το φωνάξω: μην το πής!..

—Τά γενόμενα ούκ άπογίνονται! ψιθύρισε ο βαρώνος.

—Τώρα θά πλουτίσωμε...

—Ναί, θά πλουτίσωμε!...

—Γιατί, άμφισβάλλετε; Τί φοβάσθε;

—Αυτόν τον διαβολάνθρωπο, τον γιατρό Λιεβέρ. Αυτόν που είδε την

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

γυναίκα του και εκείνην την όποιαν άπακαλεί Λευκή Βερτιέ, γονατιστός μπρός στον δυστυχισμένο αυτόν.

—Α! διάθολε, είναι αλήθεια!...

—Όταν πήγες να τον φωνάξης, εγώ μπήκα για να άπομακρύνω την Ειρήνην. Πρέπει να μπορέσω να ένεργήσω επί της γυναίκος αυτής, πρέπει ο σύζυγος να άγνοη τα πάντα...

—Ναί, αυτό να λέγεται!...

—Θά ρωτήση, όμως, θά ζητήση έξηγήσεις... Τί να το πω;

—Βρήτε μόνος σας. Εγώ σας πρόσφερα μιá λαμπρή ύπόθεση και την χάσατε...

—Σούτ! είπε ο βαρώνος.

—Εκείνη την ώρα μπήκε ο γιατρός.

—Φύγε, είπε ο βαρώνος στον συνένοχό του.

Ο Σαπουνάκης έφυγε στο παρακείμενο δωμάτιο.

Ο κ. Λιεβέρ προχώρησε άργά προς των πτώμα του Ρολάνδου, χωρίς να φανή ότι είχε αντίληψη την παρουσία του οικοδεσπότη ή της Ειρήνης που εξακολουθούσε να μένη άναίσθητη.

Γιά λίγες στιγμές παρατήρησε το πρόσωπο του νεκρού, κατόπιν σήκωσε το βλέφαρό του και έξήτασε το μάτι, τέλος δέ άνοιξε το ποικάμισό του και κύτταξε προσεκτικά το στήθος του, μελετώντας διάφορα σημεία όρατά μόνον από το έξησημένο μάτι του έπιστήμονος.

Όταν τελείωσε την εξέταση ο γιατρός, στράφηκε προς την Ειρήνη. Η νέα έν τω μεταξύ είχε συνέλθει και τόν κύτταξε με μάτια γεμάτα δάκρυα.

—Σήκω, παιδί μου, της είπε ο κ. Λιεβέρ. Δεν μπορείς να μείνης έδω. Η Ειρήνη έφρικίασε.

—Ω! Αφήστε με, κύριε να μείνω κοντά του, ίκέτευσε. Σας έξορκίζω!... Μη με παίρνετε από τον πατέρα μου... Αφήστε με να τον συνοδεύσω ως την τελευταία του κατοικία!...

—Δεν θέλω να σέ χωρίσω από τον πατέρα σου. Ειρήνη, είπε με γλυκύτητα ο κ. Λιεβέρ, αλλά δεν είναι οωστό να μείνης έδω, στην κατάσταση που βρίσκεσαι. Πάμε σπίτι να ξεκουρασθής λιγάκι και γρήγορα θά ξαναϊδής τον πατέρα σου.

—Τί έννοείτε;

—Έννοώ ότι ούτε η δική σου ούτε και το δυστυχισμένου του πατέρα σου ή θέσις δεν είναι έδω μέσα.

Θά τόν μεταφέρωμε και κείνον σπίτι άπ' όπου και θά τόν συνοδεύσωμε όλοι μαζί στην τελευταία του κατοικία.

—Εξέτε λοιπόν! έκανε η Ειρήνη κατόπληκτη.

—Ναί τα ξέρω όλα! Η μητέρα σου σέ περιμένει, πήγαινε να την συναντήσης.

—Ω! κύριε, πόσον είσθε καλός!...

Ο κ. Λιεβέρ της γάειψε τα μαλλιά με άνασθέντα.

—Πήγαινε παιδί μου, επανέλαθε.

Και παίρνοντάς την από το χέρι την ώδηγησε μέχρι της θύρας.

Η Ειρήνη αφέθηκε να ώδηγηθή έξω σαν ένα μικρό παιδί.

Όταν η πόρτα έκλεισε πίσω της ο Ιατρός Λιεβέρ στράφηκε και κύτταξε για πρώτη φορά τότε, τον βαρώνο ντε Ροζεγκρίζ.

Αυτός τ'α είχε άκούσει όλα και αίσθανόμενος τον έαυτό του να άφοπλίζεται, περίμενε τον αντίπαλό του με άπάθεια προσποιητή κάτω από την όποια όμως με μεγάλη δυσκολία έκάλυπτε την λύσσα του.

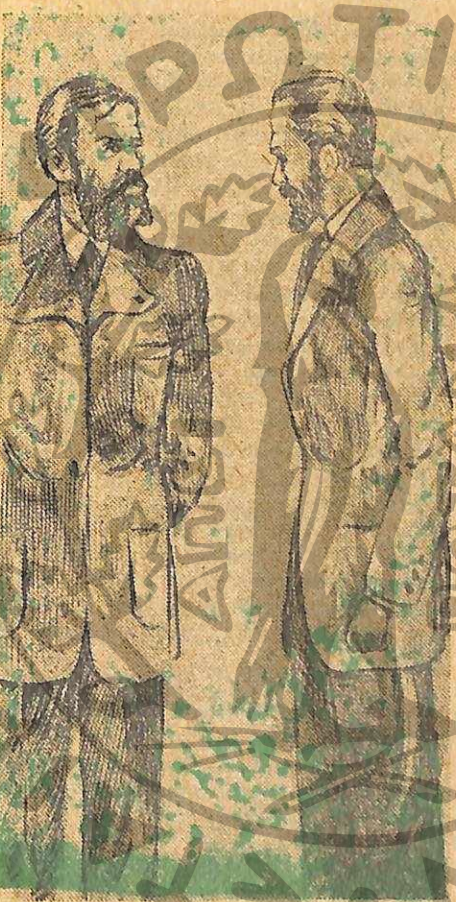
—Κύριε, το έλεγε ο γιατρός ήσυχα άλλα ψυχρά άκούσατε ότι τ'α ξέρω όλα.

—Όλα; Ποιά;

—Ξέρω ότι η νέα που ώγήκε πριν από λίγο από έδω είναι κόρη της Ίνές Ντεπαίδα, της σημερινής συζύγου μου και του Ρολάνδου Ροντζίνσκυ, το όποιο έχουμε έδω μπροστά μας, το πτώμα.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, ήθελα να σας πω ότι έφ' όσον ξέρω την αλήθεια, δεν μπορείτε πιά να έξασκήσετε καμιά έπιρροή νόμιμη ή παράνομη — και έτόνισε την τελευταία λέξη — ούτε επί της συζύγου μου, ούτε επάνω στην Ειρήνη για να επιτύχετε για λόγους συμφέροντος τους όποιους επί του

—Κύριε, είπε ο γιατρός τα ξέρω όλα!...

παρόντος άγνοώ, τον γάμο της τελευταίας αυτής με τον γιό σας, γάμο τον όποιο εκείνη άποκρούει με άποστροφή.

—Κύριε, με προσβάλλετε!

—Δεν έξαράκτηρησα άκόμη τας πράξεις σας, ώστε να ίσχυρισθώ ένα τέτοιο πράγμα, έκαμε με άυστηρό ύφος ο γιατρός. Και τώρα θά είχα να σας πω κάτι: σας άπαγορεύω να κάνετε σε κανέναν τόν παραμικρό ύπαινιμό για το μυστικό το όποιο κατέχετε. Κι' αυτό δεν το κάνω για τόν έαυτό μου, γιατί είτε το διαδώσετε είτε όχι, δεν θά πάσω έγώ να είμαι ο γιατρός Λιεβέρ, τίν όποιον έκτιμά και ύποληπτεται όλη η κοινωνία, αλλά για την ψυχική ήρεμία δυο γυναικών που εις τίποτε δεν σας έθλασαν!

—Και άν δεν ήθελα να συμμορφώθω με την διαταγή σας; έκανε μ' ένα προκλητικό χαμόγελο ο βαρώνος.

—Θά σας σκότωνα, άπληγσε ήσυχα ο γιατρός.

Ο βαρώνος τάχασε για μιá στιγμή έν τούτοις βρήκε την δύναμη να ψιθυρίση:

—Άν έπιθυμήτε τόσο πολύ να με σκοτώσετε, μπορώ να σας στείλω αύριο τούς μάτυράς μου.

—Δεν μονομαχεί κανείς μ' έναν δολοφόνο! είπε με παγερό ύφος ο γιατρός.

—Δολοφόνος, έγώ!...

Ο γιατρός Λιεβέρ, φοβερός και μεγαλοπρεπής, έδειξε άντι άλλης άπαντήσεως το πτώμα του Ρολάνδου.

Ο Ροζεγκρίζ, παρ' όλες τις προσπάθειές του να φανή άπαθής, άρχισε να τρέμει όλόκληρος.

—Πώς!... Τί!... εφέλλισε... Τολμάτε...!

—Μάλιστα, κύριε τολμώ να λένω — και θά το άποδείξω άν παραστή ανάγκη — ότι έδηλητηριάσατε τόν άνθρωπο αυτόν.

Ο βαρώνος άποπειράθηκε για μιá άκόμη φορά να άμυνθή:

—Έδηλητηρίασα τόν άνθρωπο αυτόν!... φώναξε.

—Ναί, κύριε βαρώνε ντε Ροζεγκρίζ, τόν δηλητηριάσατε με το φάρμακο που το είχα γράψει εγώ και το όποιο ένεπιστευθήν σε σας τόν ίδιο, προσωπικά, αν θά θυμάσθε... Άντι μιás σταγόνας, που θά το απέδιδε με τόν καιρό όλο του το λογικό, εσείς το δώσατε το τέταρτον του φαλιδίου. Ξέρω τ'α άποτελέσματα και η νεκρομία γρήγορα θά σας στείλη στο κάτεργο!

—Ψέμμα!... Είναι ψέμμα!... φώναξε έξαλλος από τόν φόβο ο βαρώνος.

—Ήσυχα, κύριε βαρώνε, είπε ο γιατρός, δεν θά σας κατώγγειλω. Ο τάφος του θά κλείση μαζί με το βασιτισμένο σώμα του και το φοβερό αυτό μυστικό. Άν έπρόκειτο, βέβαια, κατανέλλοντάς σας να σώσω την ζωή αυτού του ανθρώπου, δεν θά έδίσταζα, αλλά τώρα πιά, που κοιμιά έλπιε δεν ύπάρχει, δεν θέλω να διασυνθώ ή μνήμη του, το τίμιο όνομά του, ανακατεμένο με το δικό σας. Λοιπόν, το δρώμα του όποιο έγράφη έδω μέσα η τελευταία πράξη, έτελείωσε, ενώ τώρα θά πάω για τας άναγκαίαις διατυπώσεις όπως όστε ο νεκρός του Ρολάνδου να μεταφερθή σ'α κατώ μου σέ μιá ώρα το πολύ. Τά ένοήσατε έλπίζω...

(Συνέχεια στο έπόμεν.)

Ἡ ζώνη μέ τὰ διαμάντια

ΤΟΥ ΧΕΡΜΟΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΕΝΑ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΑΙΜΥΡΙΑΔΕΣ τῶν φιλάθλων ἐξέσπασαν σὲ παταγώδη χειροκροτήματα καὶ σὲ ἐπευφημίες, μόλις οἱ δύο γιγαντόσωμοι ἄνδρες κένανε τὴν ἐμφάνισή τους στὸν στίβο τυλιγμένοι μὲ τὰ μπουρνόζια τους καὶ ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τοὺς προπονητὰς καὶ τοὺς «μασέ» των.

Τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων αὐτῶν τῶν φιλάθλων, δὲν ἦταν ἀδικαιολόγητο. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀθλητὰς, ὁ Ἀμερικανὸς Τζιμ Κάρεν, ἦταν ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὴν ἐλευθέρα πάλη, ἄρτους 111 κιλών. Πρὸ πάντων χρόνων κατείχε τὸν τίτλο καὶ τὴν ἀδαμαντοκόλλητη ζώνη τοῦ φιλάθλου μαχαριαῖα τῆς Συγκαπούης. Ἡ ὀλίγη ἀξία τῆς ζώνης αὐτῆς ἀπερίστανε τίς 50.000 λίρες, ἐὰν δὲ κατέφτανε νὰ τὴν διατηρήσῃ ἕνα ἀκόμη χρόνο, θὰ ἔμενε γιὰ πάντα δική του. Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τὴν χολοσιαία ἀξία τῆς ζώνης αὐτῆς, ὁ Τζιμ Κάρεν εἶχε καὶ μηχανία ἐπιφορτίστη 45.000 φράγκων, ἐφ' ὅσον θὰ κατείχε τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου εἰς τὴν ἐλευθέραν πάλην, μεγάλων βαρῶν. Ἐπόμενον, λοιπόν, ἦταν νὰ ὑπερασπίσῃ μὲ λύσσα τὸν τίτλον τοῦ καὶ τὴν μηχανία ἐπιφορτίστη του καὶ πρὸ πάντων τὴν βαρύτερη ζώνη, πού θὰ γινόταν κτήμα του ὅποτε ἀπὸ ἕνα χρόνο. Γιατί, ἂν κατέρωθε νὰ νικήσῃ στὸ Λονδίνο καὶ τὸν σημερινὸ του ἀντίπαλον, τὸν πῦρ ἐπικίνδυνον πού συναντοῦσε ἀπὸ τὴν ἡμέραν πού ἀνακηρύχθηκε «τσάμπιον», δὲν ἔπρεπε στὸν κόσμο ἄλλος γνωστός ἀθλητὴς, ἱκανὸς νὰ τὸν φοβιστῇ.

Ὁ ἀντίπαλός του, ἦταν ἕνας Βούλγαρος, Ἰβάν Κερέφ ὀνόματι, βάρους 114 κιλών, τὸν ὅποιον εἶχε νικήσει μὲ μεγάλο κόπο πρὸ δύο χρόνων στὴν Ἀμερική. Ἐκτότε ὅμως, ὁ Βούλγαρος εἶχε προπονηθῇ ἐντατικὰ γιὰ τὴν «ρεβάνς» γιατί τὸ εἶχε πάρει ζήτημα φιλοτιμίας, νὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν τὸν τίτλον, τὴν ζώνη καὶ τὴν μηχανία ἐπιφορτίστη τοῦ φιλάθλου μαχαριαῖα.

Ὅπως συνήθως γίνεται στίς μεγάλες ἀθλητικὰς συναντήσεις, τὸ κοινὸ εἶχε μοιράσθῃ σὲ δύο σκατοπέδια καὶ τὰ στοιχήματα ἔδιναν καὶ ἐπαιρναν. Πάντως, οἱ περισσότεροι πονοῦσαν τὴν νίκη τοῦ Ἀμερικανοῦ γιατί εἶχε διαδόχῃ πὺς ἡ κατ'ἐξοχήν του ἦταν ἀγγλική.

Ἐν τέλει, οἱ δύο ἀντίπαλοι σηκώθηκαν καὶ μὲ μιὰ κίνηση ἐβάρυναν τὰ μπουρνόζια τους. Τὰ μάτια τῶν φιλάθλων ὅλων καρφώθηκαν στὴν περίφημη ζώνη. Πῶς μιὰ πλατεία καὶ βαρύτερη ζώνη ἀπὸ πλατίνη, πλουμισμένη μὲ ρουμίνια καὶ ἄλλα βαρύτιμα πετράδια. Μόνο ἡ πόρπη τῆς ἦταν ἀπὸ χρυσάφι, ἐ-

πάνω στὸ ὅποιο λαμποκοποῦσαν δύο σειρές μεγάλων διαμαντιῶν, πού τίς χόρμιζεν ἕνας σάφειρος χονδρὸς σὰν φουντούκι.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΚΑΤΑΠΑΝΚΤΙΚΟ

Στὰ πρῶτα καθίσματα καθόταν ἕνας βελῶνς συμπαθητικὸς νέος μὲ νευρωδὴ φυσιογνωμία, ὁ ὅποιος εὐθὺς μόλις ὁ Ἀμερικανὸς ἐβγαλε τὸ μπουρνόζι του, ἐκάρφωσε τὰ γαλανά του μάτια στὴν περίφημη ζώνη. Πλάι του, βρισκόταν ἕνα κενὸ καθίσμα, στὸ ὅποιο ἐπῆγε καὶ κινήσε ἕνας παχύσαρκος καὶ ροδοκόκκινος ἄνδρας ἀκαθόριστος ἡλικίας, πού φαίνονταν ὡστόσο ἐξαιρετικὰ ζωηρὸς καὶ ἐκίνητος παρὰ τὴν παχυσαρκία του. Ῥιχνότας τὴν προσοχή του καρφωμένη στὴν περίφημη ζώνη, ὁ πρῶτος δὲν ἀντελήφθη στὸν δεύτερο πού κάθισε πλάι του. Καθὼς ὅμως ὁ Ἀμερικανὸς ἐβγαλε τὴν ζώνη του καὶ τὴν παρέδωσε στὸν προπονητὴ του, ὁ παχύσαρκος ξερόβηξε.

— Ἀο! Ὁ Σούμερ! Ἡὼς ἀπὸ δῶ; Φίλαθλος καὶ σύ;

— Φιλάθλος; Ὁχι καὶ τόσο. Μᾶλλον... φιλόζωνος!

— Καὶ εἶδες σύμπτωση! Νὰ σοῦ δώσουν καθίσμα πλάι μου!

— Ἐξαιρεστὴ γιὰ μένα ἡ σύμπτωση. Γιὰ σένα ὅχι;

— Ἡὼς! Εἶμαι κατενθουσιασμένος! Ἀλλὰ δὲν πιστεύω Σούμερ νὰ διατρέξῃ ἡ ζώνη κανένα κίνδυνον, ἐδῶ μέσα τουλάχιστον καὶ ἄδικα ἔκανες τὸν κόπο.

— Πῶς εἶσαι;

— Ἡὼς εἶμαι δυνατὸς νὰ τὴν κλέψω; Νά! Γιὰ κότταξ! Ὁ Ἀμερικανὸς τὴν παρέδωσε στὸν προπονητὴ του καὶ ἐκείνος τὴν κλειδώνει στὸ κομὶ της πού βρίσκεται ἐπάνω στὸ τραπέζι, μπρὸς σὲ 40.000 μάτια! Ποιὸς θὰ τολμήσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὴν κλέψῃ ἀπὸ καὶ πάνω;

Νὰ τὴν πούρριξε καὶ μιὰ πετσέτα ἐπάνω στὸ κομὶ. Ἀλλὰ νά! Οἱ δύο ἀντίπαλοι σφίγγουν τὰ χέρια τους. Ἡ πάλη ἀρχίζει... θὰ εἶναι συναρπαστική...

Καὶ ὑπῆρξε πράγματι συναρπαστικὸς ὁ ἀγὼν τῶν δύο γιγάντων, μολοντί δὲν κράτησε παρὰ ὀλίγους λεπτοὺς τῆς ὥρας καὶ τελείωσε μὲ τὸν θρίαμβον τοῦ Ἀμερικανοῦ.

Ὁδρανόμενος ζητωκραυγαὶ ἀντήχησαν ἐνῷ οἱ δύο ἀντίπαλοι σφίγγαν τὰ χέρια τους.

— Τὴ ζώνη!... Τὴ ζώνη! ἐκραύγαζαν οἱ φιλάθλοι... Φόρεσέ τὴν Τζιμ! Τὴν ἄβεις! Τὴν κέρδισες!

Χαμογελώντας πρὸς τοὺς θαυμαστὰς του, ὁ θριαμβευτὴς γέλαε καὶ φημίρισε πρὸς τὸν προπονητὴ του, ὁ ὅποιος ἔσπευσε στὸ τραπέζι, ξεσκεπάζοντ' αὐτὸν, τὸ κλειδώνει, τὸ ἀνοίγει... καὶ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος!

Τὸ κομὶ, βρόθηκε ἄδειαν! Ἡ περίφημη ζώνη εἶχε κένει φτερεὰ κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν ὀλίγων λεπτῶν πού διήρκεσε ἡ πάλη τῶν δύο γιγάντων.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Τὸ ἴδιο βράδυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἄνοιξε λιγάκι ἀθόρυβα ὁ μὲν πύρτα ἐνὸς δωματίου τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ ξενοδοχείου («Στὶν ὁρ Λόντων» καὶ πρόβαλε ἡ στρογγυλή σὰν πανσέληνος φυσιογνωμία τοῦ ἱσπεκτωρ Σούμερ. Ὁ δίσταμος ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἀρουνχράσθηκε ὀλίγα δευτερόλεπτα καὶ τέλος ἀνοίγοντας ἀθόρυβα διὰπλατὴ τὴν πόρτα γιὰ νὰ ὑπομνησθῇ νὰ περάσῃ, προχώρησε περπατώντας, στὰ δάκτυλα σὲ μιὰ πόρτα ἄλλου δωματίου. Ἐκεῖ, κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ περιστροφὸν του καὶ ἀνοίγοντας ξαφνικὰ τὴν πόρτα, τὸ πρῶτον στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου κρυγέλιετας:

— Ἡ γὰρ τὰ χέρια ληστῇ!

Ἦνας φηλὸς καὶ ἄδυνατος, ἔιδους ἀ καθόριστος ἡλικίας, μὲ γκριζὸ κοστούμι καὶ μὲ γκριζὰ μαλλιά, μὲ χοντρά γυαλιά σὲ σκελετὸ ταρταρούχου καὶ μὲ ὕψος μισοκακόμοιρον ἀνθρώπου, πού βρισκόταν μέσα στὸ δωμάτιο ἐκεῖνον, ὕψωσε τὴν στιγμήν τὰ χέρια του ἀλλὰ σκεδόν ἁμέσως ἐξέσπασε σὲ ἕνα γέλιο:

— Σὺ εἶσαι Σούμερ. Ὁχι! Ἀδελφέ! Μοῦκολες τὴν γολή! Φοβήθηκα πὺς εἶχα νὰ κάνω μὲ κανένα ἄλλο!

Ὁ ἀστυνομικὸς πέρασε μέσα καὶ ἐκλείσε τὴν πόρτα ῥοπίσω του, χωρὶς ὥστόσο νὰ τὴν κλειδῶσῃ:

— Θέλεις νὰ πῆς μίστερ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ὅτι ἡ παρουσία μου δὲν σὲ τρομάζει;

— Στὴν τιμὴ μου, ὄχι Σούμερ! Μήπως τάχα εἶμαι ἡ πρώτη φορὰ πού μὲ πιάνεις... χωρὶς νὰ μὲ πιάσεις;

— Μιὰ τοῦ κλέφτη, δὴ τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» τρεῖς καὶ ἡ σειρά τοῦ Σούμερ!

— Βιάζεσαι πολὺ Σούμερ. Ὅτε ἀπόψε πρόκειται νὰ μοῦ περάσῃ τίς χειροπέδες.

— Νομίζεις; Κότταξέ τις στὴ μέση μου! Δίνας τελευταίου συστήματος.

— Ἐκαμεις καλά πού τις ἐφερες... νὰ τίς δῶ.

— Καὶ νὰ τίς δοκιμάσῃς.

— Ἄλλο ζήτημα αὐτό!

— Ἀς λήπουν τὰ πολλὰ λόγια! Ψηλά τὰ χέρια!

— Δὲν ὀπακοῦ Σούμερ γιὰ τοὺς λόγους. Πρῶτον γιατί δὲν ἐννοῶ νὰ δοκιμάσω τίς χειροπέδες σου καὶ δεύτερον γιατί ἂν ὀπακοῦσα... δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τίς χρησιμοποιήσῃς. Εἴρεις πού βρισκόμαστε;

— Ἡὼς ὄχι; Βρισκόμαστε στὸ δωμάτιο τοῦ προπονητοῦ τοῦ παλαιστοῦ Τζιμ Κάρεν, ὁ ὅποιος αὐτὴ τὴ στιγμή παίζει στὸ σαλόνι πόκερ μὲ τὸν Τζιμ Κάρεν καὶ δύο ἄλλους. Δὲν σοῦφτασε ἡ ζώνη τοῦ μαχαριαῖα ποὺ κλειδεῖται τὸ ἀπόγευμα...

— Τί; Ἐγὼ νομίζεις πὺς, πῆρα τὴν ζώνη;

— Ὁχι ποῖος ἄλλος; Ποῖος ἄλλος ἀ-

πὸ ἐμένα σατανᾷ, μποροῦσε νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο κόλπο;

— Μὲ εἶδες ἐκεῖ;

— Χυ!... Εἴρω γώ;... Μπορεῖ καὶ νὰ σὲ εἶδῃ!... Μπορεῖ καὶ νὰ σὺνῃ πολὺ κοντὰ μου... καὶ νὰ μὴ σὲ εἶδῃ!...

— Μὴ λές κουταμάρες Σούμερ! Τὴν ζώνη τὴν ἔκλεψε ὁ προπονητῆς!

Ὁ ἱσπεκτωρ Σούμερ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος.

— Ὁ προπονητῆς; Πὺς τὴν ἔκλεψε; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἀπομακρύνθηκε ὅτε στιγμή ἀπὸ τὸν στίβον, ἀπὸ τὴν στιγμήν πού τὴν κλειδῶσε καὶ ἔβαλε τὸ κλειδὸ στὴν τσέπη του.

— Πεισματῆρε ἄνθρωπε! Σοῦ κάνω μιὰ πρόταση.

— Νὰ τὴν ἀκούσουμε.

— Ὑπόσχουμι νὰ μὴ φέρω καμμιὰ ἀντίσταση νὰ μοῦ περάσῃ τίς καλινούριες σου χειροπέδες καὶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω σὰν ἄνθρωπος στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσω νὰ σοῦ ξεφύγω, ἂν μ' ἀφίσης νὰ φάξω μὲ τὴν ἡσυγία μου ἐδῶ μέσα δέκα τὸ πολὺ λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ βρῶ τὴν ζώνη.

— Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας χρειάζεσαι; — Μόνο. Ἄν δὲν τὴν βρῶ εἶμαι στὴ διάθεσή σου.

— Καὶ ἂν τὴν βρῇς;

— Ἄν τὴν βρῶ... θὰ προσπαθῶ νὰ σοῦ φέρω.

— Ὅτι προσπαθῇς! Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀγαπᾶμαι τὴν ὑποχρέωση νὰ σ' ἀφίσω.

— Μὴ τὴν ἀναλάβῃς ἀχάριστε ἄνθρωπε.

— Ἔστω, Δέχομαι...

Καὶ βιάζοντας τὸ χρονόμετρο του, ἐκίνησε σὲ ἕνα φωτεῖον, κοντὰ στὴν πόρτα.

— Ψάξε! Ἐγεις δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ τὴν βρῇς!

Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» πλησίασε χαμογελώντας ἕνα κοινὸ ξύλινο τραπέζι, πού ἀναποδογύρισε, τὸ ἔβγαλε ἀπὸ ὕψος τίς μεριές, τὸ ἀνασήκωσε λίγο καὶ τέλος πιέζοντας τὸ σὲ ἕνα μέρος, ἔφισε μὲ μικρὴ κραυγὴ θρίαμβου ἐνῷ ταυτοχρόνως ἀκρογύσαν ὁ ξηρὸς μετ'ὀλίγους κόπτος ἐνὸς ἐλατηρίου. Μιὰ ἀπὸ τίς σελίδες τοῦ τραπέζιου ὑπογύρισε, ἕνα ἀνοήτως σχηματίζοντ' αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ χοντὰ πόδια τοῦ τραπέζιου καὶ, μέσα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα αὐτό, ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἔβγαλε θριαμβευτικὰ τὴν περίφημη ζώνη.

— Βλέπεις Σούμερ; Ὅτε τὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας πού σοῦ ζήτησα δὲν πέρασαν!

— Ὅτε τὴν εἶχε κλέψει ὁ προπονητῆς;

— Ὅπως βλέπεις!

— Βρὲ τὸν παληάνθρωπο!

— Δοκίμω Σούμερ! Τὴν βλέπεις τώρα τὴν ζώνη; Τὴν ἀναγνωρίζεις;

— Δέδολε!

— Ἐ! Κρατήσου νὰ μὴ πέσῃς! Δὲν τὴν ἔκλεψε ὁ προπονητῆς.

— Μ' ἀφοῦ βρόθηκε στίς ἀποσκευές του...

— Δὲν ἔχει σημασία. Τὴν ζώνη τοῦ μαχαριαῖα τὴν ἔκλεψε... ὁ ἴδιος ὁ Τζιμ Κάρεν!

— Μὴ μὲ τρολλαίνεις.

— Ὁ προπονητῆς ἔκλεψε αὐτὴν ἐδῶ πού εἶμαι μὲ ἀπομνημόνευση τῆς ζώνης τοῦ

μαχαριαῖα! Τὴν ἔκλεψε γιὰ ἀληθινὴ ἐνῷ εἶνε ψεύτικη!... Πάρ' τὴν ὅποσδήποτε καὶ ἔλα νὰ σοῦ παραδώσω καὶ τὴν ἀληθινή.

— Πῶς;

— Στὸ δωμάτιο τοῦ Τζιμ Κάρεν! Ἐκεῖ θὰ σοῦ δώσω καὶ τίς ἐξηγήσεις.

Κάμνοντας τὴν ἀνάγκη φιλοτιμίας, ὁ Σούμερ παρέμεινε θεατῆς τῆς διαρρήξεως τοῦ δωματίου τοῦ πρωταθλητοῦ καὶ σὲ λίγο, ἔβλεπε κατὰπληκτος τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» νὰ βγάζῃ ἀπὸ τὸν διπλὸ πάτο μᾶς χονδρὸς θαλάσσης, τὴν περίφημη ζώνη.

— Ἡάρ, τὴν πῶρα Σούμερ! αὐτὴν καὶ τέντεσε καλὰ τ' αὐτὴ σὺν ν' ἀκούσης τίς ἐξηγήσεις. Ὁ πρωταθλητῆς Τζιμ Κάρεν τὰ χρειάστηκε μὲ τὴν πόρνη σὲ τὸν Βουλγάρου. Δὲν ἦταν ἀπλόητα βέβαιος στὴν νίκη του. Γιὰ νὰ μὴ τὰ χάσῃ ὅλα, κατεσκεύασε μυστικὰ μιὰ ψεύτικη ζώνη καὶ ἔκρυψε τὴν ἀληθινή. Ἐτσι, ἂν ἔβγαλε, ὁ Βούλγαρος θάπαιρνε τὴν ἀπομνημόνευση καὶ μετὰ περὶ ἑξῆς ἡμερῶν θὰ καταλάβαινε τὴν ἀπάτη! Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Τζιμ Κάρεν θὰ γινόταν ἀπὸ προσοχὴν γῆρας.

Ὁ προπονητῆς πάλι, χωρὶς νῆρη ἰδεῖν τῆς ἀπάτης, ἔκλεψε τὴν ἀπομνημόνευση πῶς ἔκλεψε τὴν βαρύτερη ζώνη! Ἡὼς τὴν ἔκλεψε μὲ τὴν σὲ μᾶτιν βίου τοῦ κόσμου; Ἀπλόηστα! Πῶς νὰ γίνῃ προπονητῆς, ἦταν ταχυδακτυλουργὸς μετερίζε ἄλλας. Ὁ Τζιμ Κάρεν πορφαρῶς δὲν γνώριζε ἀντὶ τὴν λεπτομέρεια. Ἐγὼ ὅμως τὴν εἶχα δὴ ἐκκαλεσμένον στὴν Ἀυστραλία καὶ τὸν ἀνεγνώρισα ἁμέσως ἐκείνον στὸν στίβον. Θυμᾶσαι ὅτι κλειδῶσε τὴν ζώνη μὲ σὴν κασετῖνα πού βρισκόταν ἐπάνω στὸ τραπέζι;

— Νά!

— Τὸ τραπέζι ἦταν ἐκεῖνο πού εἶδες μέσα στὸ δωμάτιό του. Τραυματισμένο! Τραυματισμένη καὶ ἡ κασετῖνα! Ὅχι μᾶλλον πὺς κλείσσε τὴν κασετῖνα μὲ μιὰ πετσέτα τοῦ μαζῆ;

— Βέβαια!

— Σκεπτόμενος τὴν ἐπέσε τὸ ἐλατήριον καὶ ἡ ζώνη πῆρθε ἀπὸ τὴν κασετῖνα στὴν χροστή τοῦ ποδῶ τοῦ τραπέζι. Μιὰ τέτοια κασετῖνα καὶ ἕνα τέτοιο τραπέζι, θὰ μπορούσε νὰ κατασκευάσῃ καὶ νὰ σὲ δωρίσω νὰ περῇς τὴν ὥρα σου... ἂν δὲν ἔβγαλε ἀχάριστες παληάνθρωποι...

Καὶ δίνοντας ἕνα πῆδημα, ἔβγαλε τὸ φῶς καὶ πετάχθηκε ἔξω, κλειδώνοντας τὸν Σούμερ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ πρωταθλητοῦ.

Σταμάτω, ὁ Σούμερ βρόχε τὸν διακόπτη, τὸν γύρισε καὶ σήμανε τὸ χουδοῦνι γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Ὅποτε ἀπὸ μιὰ ὥρα τηλεφώνησε στὸν Μάρτυρ Ντάλ:

— Ἀλλό! Μάρτυρ. Τί γίνεσαι καλά;

Πῆς στὸν φίλον μου Μπίλινγκ νὰ ἐτοιμάσῃ κατὰ καλὸ γὰρ αὐτὸ τὸ μεσημέρι...

Νά, θὰ ἔλθω νὰ φάω μαζί... Πῶς νὰ στὰ λέω!... Ἐπῆγα γιὰ καλλι καὶ βγά-

κα μὲ δύο τράχους!... Ὅτι στὰ πῶ αὐτοῖ!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΓΛΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΠΗΤΕΡΣ

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

Ἐκεῖ ἔγινετο φῶς...

(Ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

τὴν βασικὴν ἰδέαν τῆς τυπογραφίας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ἀντὶ νὰ σκαλίσωμι ὁλόκληρον τὸ καίμενο μᾶς σελίδα ἐπάνω σὲ ἕνα κομμάτι ξύλου θὰ ἦταν προτιμότερον νὰ κατασκευασθῶν πολλὰ ἀνεξάρτητα γράμματα πού νὰ μπορούν νὰ συναρμολογοῦνται γιὰ νὰ σχηματίσῃν ὁλόκληρες λέξεις καὶ κείμενα. Ἀμα τελείωνε ἡ ἐκτύπσις μπορούσαν νὰ διαλυθῶν πάλι οἱ λέξεις καὶ νὰ χρησιμοποιηθῶν τὰ γράμματα γιὰ καινούρια κείμενα. Σήμερα μᾶς φαίνεται τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τόσο ἁπλὸ ὥστε ἀπορούμε πὺς δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ κανένας ἄλλος πρὶν ἀπὸ τὸν Γκούτεμπεργκ. Γιὰ τὴν ἐποχὴ ὅμως αὐτῇ, τὸ εὐρεσιεῖς του σήμαινε ἀληθινὴ ἐπανάστασις.

Ἐπειτα ἀπὸ μακροχρόνους καὶ ἐπίμονες προσπάθειες ὁ Γκούτεμπεργκ ἐπέτυχε νὰ κατασκευάσῃ μικρὰ καλούπια μὲ τὸ σχῆμα τῶν διαφόρων γραμμάτων. Μέσα στὰ καλούπια αὐτὰ ἔβγαλε μέταλλον βράζοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁσαύτως μετ'ὀλίγα γράμματα ἡβεία. Τοῦ ἔλειπαν ὅμως τὰ λεπτὰ γιὰ νὰ βάλῃ τὴν ἐπιμεύση εἰς ἐνέργειαν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εὗρεσκε σ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Αδυνμία

Κάποια ἀναγνώστριά μου με τὸ ψευδώνυμο «Μικρή Ἐρωτευμένη» ἀγάπησε ἕναν τύπο Δόν Ζουάν καὶ συνδέθη ἐρωτικῶς μαζί του. Ἀφοῦ τὴν ἐγκατέλειψε μιὰ φορὰ, ἐδοκίμασε νὰ συνδεθῇ μαζί της ἐκ δευτέρου. Κι' αὐτὴ ζητάει τὴν συμβουλὴ μου.

Εἰς διάβασα τὸ γράμμα σας με καταπλήρη. Ἀπορῶ πρῶτα πῶς εἶχατε τὸ θάρρος νὰ συνδεθῆτε μ' ἕναν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε μιὰ φίλη σας. Δὲν μπορούσατε νὰ ἐννοήσετε ὅτι ἡ προῆς αὐτὴ ἦταν ἀτιμωτική, καὶ ὅτι δὲν θὰ μπορούσατε νὰ εὐτυχίσετε συντρίβοντας τὴν εὐτυχία μιᾶς ἄλλης; Δὲν καταλάβατε ἐπίσης ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὁποῖος τόσο εὐκόλα ἀλλάζει ἀγάπη, ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀργότερα καὶ σᾶς; Κι' ἀφοῦ ἦταν οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος καὶ ἐλεύθερος, γιατί ὑπεκύβητε εἰς τὰ χάρδια του καὶ δὲν ἐπιμένετε νὰ σᾶς παντρευθῇ ἀφοῦ θα μπορούσατε ὅτι σᾶς ἀγαποῦσε; Τὸν ἀγαποῦσατε—μου λέτε. Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶναι ἐπαρκὴς δικαιολογία, καθ' ὅσον ὁμολογεῖτε ὅτι ἴδια ὅτι δὲν σᾶς ὠμίλησε ποτὲ γιὰ ἀγάπη καὶ γιὰ γάμο. Φοβερὰ σφάλματα αὐτά.

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία σας δὲν σταματᾷ ἐκεῖ. Τὸν ἐγκαταλείπετε, διακοπῇ. Ἐπιτρέφετε. Σᾶς ὀμιλεῖ διαρκῶς γιὰ τὴν ἄλλη. Φεύγει ἐκεῖνος. Ἀλληλογραφεῖτε λίγο στὴν ἀρχὴ καὶ μετὰ παύει νὰ δίνει σημεῖα ζωῆς. Αἰφνης λαμβάνετε μιὰ εἰδοποίηση νὰ πᾶτε νὰ συναντήσετε κάποιον συγγενὴ σας. Ἀπᾶτη. Βρίσκεσθε μπρός του! Θυμῶνεται στὴν ἀρχὴ καὶ ἔπειτα ὑποκύπτει στὰ χάρδια του. Τίνα ζητᾶτε τὴν συμβουλὴ μου. Τί συμβουλὴ νὰ σᾶς δώσω; Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐν τῇ ἑξέξει. Δὲν σᾶς εἶπε ποτὲ ὅτι σᾶς ἀγαποῦσε, ὅτι θὰ σᾶς ἐπαινε γυναικα του.

Σᾶς εἰσεῖξε ὅτι τοῦ ἀρέσατε γιὰ νὰ περῇ τὴν ὥρα του.

Ἐὰν δὲν θέλετε νὰ εἶθε τὸ παιγνίδι με τὸ ὁποῖο θὰ περῇ ὥρες εὐχάριστες ἐξευτελιζοντάς σας, ἀποσυρθεῖτε ὁριστικῶς. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ τοῦ γράψετε ὅτι ἐσεῖς τὸν ἀγαποῦσατε καὶ ὅτι ἐκεῖνος σᾶς ἤθελε μόνον γιὰ νὰ περῇ τὴν ὥρα του. Ὅτι δὲν θὰ ἐξακολουθήσετε πλέον αὐτὴ τὴν ζωὴ ἡ ὁποία δὲν οδηγεῖ παρὰ μόνον στὴν δυστυχία. Ὅτι τὸν παρακαλεῖτε νὰ μὴ σᾶς δίδῃ πλέον σημεῖα ζωῆς παρὰ μόνον ἂν ποτὲ αἰσθανθῇ ὅτι θὰ μπορούσε νὰ σᾶς παντρευθῇ. Καὶ φυλαχθεῖτε εἰς τὸ μέλλον. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾷ πραγματικὰ σέβεται πάντοτε τὴν ἀγάπῃ του, τὴν κρατᾷ ψηλά. Μὴν τὸ ἐξυπᾶτε ποτὲ.

ΔΟΡΑ

Τὸ μπολερώ

Τὰ μπολερώ εἶναι χαριτωμένα συμπληρώματα με τὰ ὁποῖα τροποποιεῖς με ἀπολύτως τὰ ἀπλὰ φορεματάκια μας. Τὸ σημερινὸ μοντέλο εἶναι ἀπὸ ταφτὰ κόκκινο. Οἱ γραμμὲς του εἶναι περαστές στὴν μηχανὴ με μετὰξί στὸ ἴδιο χρῶμα ἢ καὶ σὲ μιὰ ἀπόχρωση σκορύτερη. Ἡ ζώνη καὶ τὸ μπολερὸ δίδουν μιὰ νότα ἐξαιρετικὰ εἰς τὸ ἀνάμικτ. αὐτό.

Μο τέρνο κτένισ ια

Σᾶς παρουσιάζω τὸ τελευταῖο μοντέλο τοῦ εἶδους. Τὰ μαλλιά σηκώνονται ὅλα ποδὲς τὰ ἐπάνω καὶ σχηματίζουν δοῦ με γάλες μπούκλες ἐμπρός.

Πίσω εἶναι πολὺ χαμηλὰ στὸν λαιμὸ

καὶ σχηματίζουν ἕνα πολὺ γονδρὸ ρουλό γυρισμένο πρὸς τὰ μέσα, ἀλλὰ δεμένο στὸ ἐπάνω μέρος. Περιφῆμη κτενισιὰ γιὰ δεσποινίδες καὶ πολὺ νέες γυναῖκες.

— 99 —

ἰ παριοτ νει ή εί όν ;

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ κυρία φαίνεται ὅτι νὰ ἔχη ξεπλέξει τὰ λουσιμένα μαλλιά της. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ αὐτοῦ. Εἶναι τὸ τελευταῖο μοντέλο κα-

πέλλου τοῦ οἴκου Σιρό. Εἶναι κατασκευασμένο με πράσινα φτερά στρουθοκαμήλου. Φοριέται μόνον σὲ ἐπίσημες περιστάσεις καὶ βράδυ.

Ἀποκρῆ

Ἐφθάσε ὁ βασιλεὺς τοῦ Καρναβαλιού. Γελαστος καὶ ξεγνοιαστος χαίρεται τὴν συντομὴν τοῦ βασιλείου. Οἱ πιστοὶ τοῦ σπαδοῦ τὸ γλέντι, ὁ ἔρως καὶ τὸ κρασί τὸν συνοδεύουν παντοῦ. Ὁ λαὸς χαρούμενος τὸν υποδέχεται με ζητωκραυγὰς, σερπαντίνες καὶ κονφετί. Πίσω ἀπὸ τὴν μάσκα ξεχνᾷ ὁ καθένας γιὰ μιὰ βραδυὰ τὴν προσωπικότητά του καὶ ἀπολαμβάνει ἕνα σπάνιο καὶ εὐχάριστο ἰγχογόνητο. Φαίνεται ὅτι το Καρναβάλι ἔχει ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς λαοὺς ἀπὸ τὴν μεγάλῃ ἀναγκῇ ποὺ αἰσθάνονται ὅλοι νὰ ξεχάσουν γιὰ λίγο τὸν ἑαυτόν τους καὶ νὰ ζητήσουν στὸ τρελλὸ γλέντι καὶ στὸ κρασί τὴν χαρὰ ποὺ ματαίως γύριζαν στὴν ζωὴ.

Αὐτοὶ ποὺ χαίρονται ἐξαιρετικὰ τὴν ἐύρηκα αὐτὴ εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῶν λαϊκῶν στρωμάτων καὶ τὰ παιδιά. Πῶς τὴν περιμένουν καθεὶς χρόνῳ! Μάσκες, σερπαντίνες, καπέλλα κοτιγιόν, ἀποκρητικὲς φορεσιές, γατινᾶκι καὶ καμήλες. Κολλομπίνες, δαμάσκηνα, πιερόττοι, μαρκήσιοι... ἐτοιμάζονται ὅλα γιὰ τὰ παιδικὰ συγκέντρωσις γιὰ τοὺς παιδικοὺς χοροὺς. Δόγη τῶν δυσκόλων περιστάσεων ποὺ περᾷ ἐφέτος ὅλη ἡ ἀνθρωπότης, καὶ τῶν οικονομικῶν συνεπειῶν ποὺ προέκυψαν ἀπ' αὐτὰς, ἐφέτος ὁ πολὺς κόσμος ὅλα ἀρκεσθῇ στὴν μάσκα, στὴν περούκα καὶ στὸ καπέλλο. Οἱ περισσότεροὶ χοροὶ (μικρῶν καὶ μεγάλων) θὰ εἶναι Μπάλλντ ἐτ. Προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν καπέλλων καὶ στὰς μάσκες. Μὴν τὰ ἀγοράσετε ὅπουδήποτε. Φροντίσετε νὰ τὰ προμηθευθῆτε σὲ μεγάλα καταστήματα ὅπου οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουν τοὺς νόμους τῆς ὑγιεινῆς.

Εἶδα μιὰ πολὺ καλὴ συλλογὴ τῶν εἰδῶν τοῦ Καρναβαλιού στὴν Πανελληνίαν Ἀγορὰ, ὁδὸς Σταδίου, ἐναντὶ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμεῖου. Με τὴν ἴδια εὐκαιρίαν καὶ στὸ ἴδιο Κατάστημα θὰ μπορούσατε νὰ συμπληρώσετε καὶ ὅλας τὰς ἐλλείψεις ποὺ μπορὶ νὰ ἔχη τὸ νοικοκυριό σας γιὰ τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν προέκειται νὰ κάνετε σπῆτι σας ἕνα μικρὸ γλέντι. Ἐκεῖ θὰ βρῆτε ὅλα τὰ εἶδη τῆς κουζίνας, ποτήρια κοινὰ, φανταζὶ κ.λ.π. Θὰ βρῆτε ἐπίσης ὑποκάμισα ἀνδρικὰ βραδυὰ, λαμυρόδετες, μανδύλια, κίτρινά, Καπέλλα κοτιγιόν. Αὐτὰ ὅταν τοποθετηθῶν σὲ κεφάλι ἡλικιωμένων ἀνθρώπων εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ τοὺς μεταβάλλουν σὲ νέους καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ γυρίσουν με τὴν οὐρανίσια τους στὰ προικμένα ὥρακα γρόνια καὶ με τὴν βοήθειαν τοῦ κρασιοῦ, νὰ τοὺς δώσουν καὶ τρελλό.

Λοιπόν... Ζήτω ἡ Ἀποκρῆ, ζήτω τὸ γλέντι καὶ ἡ ξενοεισιά.

— 100 —

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΟΜΕΛΕΤΤΑ ΜΕ ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ

Σπάξετε σὲ μιὰ γράβλα 6 αὐγά, προσθέσατε μέσα 10 δρόμια ζάχαρι καὶ τὰ κτυπάτε με ἕνα πιρούνι. Βάζετε στὸ φούρνῳ τὸ ἀνάλογο δοῦτυρο καὶ στὴ φωτιὰ νὰ κάψῃ, εἰσάγετε τὰ αὐτὰ μέσα γυρίζετε τὴν ὁμελέττα, τὴν ἀλείφετε με μαρμελάδα καὶ τὴν κνίετε ρουλό, τὴν βάζετε σὲ πιπέρι, εἰσάγετε ἀπ' ἐπάνω ψιλὴ ζάχαρη καὶ ἕνα ποτηράκι ρομ, τὴν ἀνάβετε καὶ τὴν σερβίρετε ἀμέσως.

Τῆς ΤΥΝΑΙΚΑΣ

Χρήσιμες συμβουλές

Γιὰ νὰ μὴ διατηρῇ τὸ τηγάνι τὴν μυρωδιὰ τοῦ κρεμμυδιοῦ νὰ τὸ τρίβετε με γονδρὸ ἄλατι ἢ με σκόνῃ μουστάρδας.

Γιὰ νὰ ζωηρέψετε τὸ ρόζ ἢ τὸ πράσινο χρῶμα τῶν ἐσπεριούχων σας, νὰ εἰσάγετε σὲ μιὰ λίτρα ζεστὸ νερὸ μιὰ κουταλιά ξύδι καὶ νὰ ἐπιμένετε με αὐτὸ τὰ ἐσπεριούχά σας.

Οἱ σκουριές καθαρίζονται, ἐὰν τοποθετήσετε ἐπάνω στὸν λεκέ μιὰ γονδρὴ φέτα λεμονιοῦ τυλιγμένη σὲ καθαρὸ ἄσπρο ύφασμα κατόπιν τοποθετεῖτε πάνω στὸ λεμόνι πολὺ ζεστὸ τὸ σίδερο. Θὰ ἐπαναλάβετε ἔως ὅτου ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς ἡ σκουριά.

Ἡ μαγιονέζα δὲν θὰ κόβῃ ποτὲ ἐὰν βάλετε τὰ κίτρινα τῶν αὐγῶν μέσα σὲ σουπιέρα καὶ προσθέσετε λίγο ἄλατι, πιπέρι καὶ ἕνα κουταλάκι τοῦ καφέ ξύδι. Σκεπάσετε καλὰ τὴν σουπιέρα καὶ ἀφήνετε τ' αὐτὰ ἔτσι ἐπὶ πέντε λεπτά. Κατόπιν γυρίζετε τὴν μαγιονέζα προσθέτοντας στὴν ἀρχὴ λίγο-λίγο τὸ λάδι, καὶ ἔπειτα πρὸς μὲν.

Τὸ σέλινο παίρνει ὡραῖο χρῶμα ὅταν τοῖς ὥρες πρὶν το μαγεύσετε τὸ δοῦτε μέσα σὲ νερὸ στὸ ὁποῖον ἔχετε προσθεσῇ ἄφθονο ξύδι.

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὸ μακιγιάζ

4ον

Τὸ σημερινὸ τελευταῖο σχετικὰ με τὴν τεχνικὴ τοῦ μακιγιᾶς ἔχθρον μου θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ μακιγιὰς τοῦ μετώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ. Τὴν περίπληξη τοῦ μετώπου δυστυχῶς τὴν παραμελοῦν οἱ περισσότερὲς γυναῖκες, ἐνῶ ἀπ' αὐτὸ χαρακτηρίζεται ἕνα ξεκούραστο πρόσωπο. Με τὴν κρέμα ποὺ σᾶς γράφω παρακάτω νὰ κάνετε συχνὰ ἕνα ἑλαφρὸ μασάζ τοῦ μετώπου σας, με τ' ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ τῶν δύο συγχρόνως χειρῶν, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ μέσον τοῦ μετώπου καὶ φθάνοντας στοὺς κροτάφους δηλ. ξεκινώντας ταυτόχρονα με τὰ δύο χεῖρες καὶ ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἕνα νὰ προχωρῇ δεξιὰ καὶ τ' ἄλλο ἀριστερὰ. Ἡ κρέμα αὐτὴ εἶναι προληπτικὴ τῶν ρυτίδων, ἐπίσης συντελεῖ σημαντικὰ στὴν δελτιώσῃ των.

Table with 2 columns: Ingredient (Lan o'line, Axonge, Borade de soude, Glycerine, Sulfate d'alumine, E sence neroli) and Amount (20 gr., 5, 5, 15, 8, 1).

Τὸ μέτωπο δὲν ἐπιδέχεται μακιγιὰς πλὴν ἐνὸς ἑλαφροῦ στρώματος ποῦδρας. Διὰ νὰ τὸ διατηρῆτε μαλακὸ θὰ χρῆσιμοποιεῖτε τὸ ἴδιο με τὸ πρόσωπό σας καλ- λυντικόν.

Ὁ Δαιμόν. Γιὰ τὸν λαιμὸ στὸν δ- ποῖο δίδετε τόσο λίγη σημασία καὶ ὁ ὁποῖ- ος ὅμως ἀπεριποίητος καὶ ρυτίδωμένος σας προσθεῖται πολλὰ χρόνια χρειάζεται εἰδικὴ περιποίησις. Γιὰ νὰ κατορθώσετε λοιπόν, ν' ἀποφύγετε τὴς τρομερὲς τοῦ ρυτίδωσης καὶ τὴν ἀκαλαίσθητη διαγρα- φὴ τῶν μυῶν του, φαινόμενα ποὺ δικαίως ἀπελπίζουν τὴς φιλόκαλες γυναῖκες, πρε- πει νὰ τὸν περιποιηθῆτε ὁλοῦς ἰδιαιτέρως. Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγετε τὴν ρυτίδωση καὶ τὴς σούφρες του πρέπει με κάθε τρόπο νὰ διατηρῆτε τὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ σας μαλακὸ, καὶ αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσετε ἀ- λείφοντάς τον τουλάχιστον τρεῖς τῆς ἑβδο- μάδος μ' ἕνα παχὺ στρώμα οἰασηφότου λιπαρῆς πομάδος τὸ ὁποῖον μετὰ μίαν ἑω- δοῦ ὥρες νὰ τὸ καθαρίζετε με μιὰ χνου- δωτὴ πετσέτα ἢ μ' ἕνα κομμάτι δαμά- κι ἀφοῦ τὸ ραντίσετε με λίγο δροσερὸ νε- ρό.

Ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπλούστερος καὶ ὁ ἀποτελεσματικώτερος γιὰ τὴν προ- λήψιν τῶν ρυτίδων τοῦ λαιμοῦ πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ νεαρὰς ἡλικίας, διό- τι, ὅπου ἀνιχνισθῶν ἀρχῇ, τότε μόνο μέσα δελτιώσεως τῶν ὑπερχόν.

Μιὰ ἀποτελεσματικὴ πομάδα γιὰ τὴν δελτιώσῃ τῶν ρυτίδων τοῦ λαιμοῦ ἡ ἑξής:

Table with 2 columns: Ingredient (Lanoline, Glycer ne, Eau de roses) and Amount (30 gr., 40, 15).

Θὰ ἐφαρμόζεται τὸ ροῦμα μ' ἑλαφρὸν μασάζ κατὰ τὴν ὁδοῦ ἀνωτὴρ ἀπ' ἐπὶ πρᾶς, ἀφύσσοντας καὶ ποσὸν τὴν ὥρην ἐπὶ τῶν ρυτίδων. Τὸ πρῶτον νὰ γίνῃ καὶ κα- τόπιν πλῆθος με χαιρὸ μὲν νερὸ τὸν χει- τῶνα, ψυχρὸ δὲ τὸ καλοκαίρι.

Ὁ λαιμὸς δὲν ἐπιδέχεται μακιγιὰς, ὅτε ποῦδρα. Τελευταῖως μάλιστα γιὰ νὰ φαίνεται ὁ λαιμὸς περισσότερον καθα- ρὸς, περισσότερον ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε μακιγιὰς εἶναι πολὺ τῆς μόδας, νὰ χρω- ματίζεται με ρόζ χρῶμα, ὁ λοδὸς τοῦ αὐ- τοῦ. Μὴ τὸ δέψωμο αὐτὸ πρέπει νάναί σούσμενο, πολὺ ἑλαφρὸ.

ΥΕΡΡΙΘΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός Σόλωνος 40

Γιά να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Γράμμα.
- 2) Δηλητήριο.
- 3) Σαρκοφάγος ζώων.

- 4) Έλλην ποιητής και πατριώτης.
- 5) Δεν κινούνται (θηλ.).

- 6) Ισπανός θαλασσοπόρος, συνοδευσας τον Πιζάρρο και κυριεύσας την Φλωρίδα.
- 7) Νομισματική μονάδα εν Αργεντινή, Βραζιλία κ.τ.λ.
- 8) Νότα.

- 9) Μότο.
- 10) Δέν άφησε ο Θεός να θυσιασθή.
- 11) Ίερών πτηνών των Αιγυπτίων.

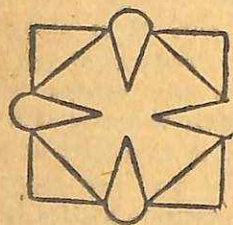
ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Μέγα αϊλουροειδής της Αμερικής.
- 2) Δεν άφησε ο Θεός να θυσιασθή.
- 3) Ίερών πτηνών των Αιγυπτίων.

ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Προσπαθήστε να κάμετε το κατωτέρω σχήμα με μονοκονδυλιά:

ΑΠΟΡΙΕΣ

Σας θέτομε κατωτέρω μερικά έρωτήματα.

Θά άπαντήσετε σ' αυτά μ' ένα ναι ή ένα όχι. Εάν κάμετε 4 σφάλματα ή λιγώτερα, τότε μπορείτε να υπερηφανεύεσθε ότι γνωρίζετε καλά την φυσιογνωσία.

1.—Όταν οι τρίχες της ανθρώπινης κεφαλής μείνουν επί πολύν χρόνον μέσα στο νερό, γίνονται σκουλήκια;

2.—Οι βάτραχοι πίνουν νερό από τους πόρους του δέρματός των;

3.—Παθαίνει κανείς λειχήνες όταν έγγιση βάτραχο με τα χέρια του;

4.—Τα μυμήνια αισθάνονται τις μυρωδιές με τα πόδια των;

5.—Οι άσπλάκες είναι τυφλοί;

6.—Οι άετοι κλέβουν ποτέ παιδιά;

7.—Οι πεταλούδες τσιμπούν;

8.—Το δάκνωμα της άράχνης είναι θανατηφόρο;

9.—Η σελήνη έπηρεάζει την ανάπτυξη των λαχανικών;

10.—Ο κούκος γεννάει τ' αυγά του σε φωλιές άλλων πουλιών;

11.—Ο σκαντζόχοιρος άλλάκει άγ-

- 4) Αυτοκράτωρ της Ρώμης.
- 5) Έλλειψις στέγης και ώρισμένης άπασχολήσεως.
- 6) Άγγλική πόλις με περίφημον Πανεπιστήμιον.
- 7) Τα ιδικά σου.
- 8) Τελικός σύνδεσμος.
- 9) Αποστολεύς.

ΜΕΝ

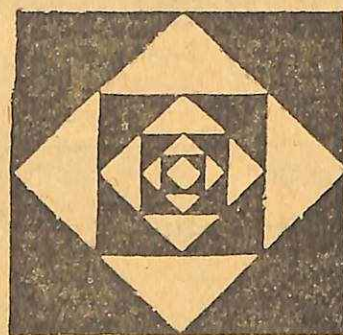
ΜΗΝΑΣ ΕΜ.
ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Τουρκολίμα-
νο-Πειρισιώδ)

κάθια την άνοιξη;

(Στο τέλος της παρούσης σελίδος δημοσιεύομεν τας άπαντήσεις στα άνωτέρω έρωτήματα, ώστε να μπορέσετε άμέσως να θγάλετε το συμπέρασμά σας).

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ

Παρατηρήστε προσεκτικά το κατωτέρω μεγάλο τετράγωνον. Είναι χωρισμένο σε διάφορα άλλα τετράγωνα, το ένα μικρότερον από το άλλο

Μπορείτε να βρήτε γρήγορα, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μέτρον, ποιά άναλογία με γέθους ύφισταται μεταξύ του μεγαλειτέρου τετραγώνου και του μικροτέρου;

Λύσεις τών προηγουμένων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 648

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Άπας—δέκα. 2) Άν—νήσος—νά.
- 3) Άρτιος—νόστος. 4) Ρ. Ο. Σ.—δύο.
- 5) Άγονία—μόνος. 6) Σάν—άργον—άρα.
- 7) Τάν. 8) Ρ. Ο. Σ.—Σύρος—Άνα.
- 9) Άσουλία—στολάι. 10) Σίε—άρα. 11)

- 12) Άπας—άργον. 13) Σιάν—άνα.

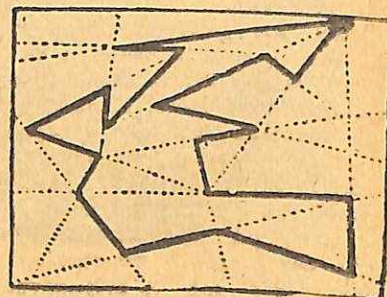
ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Άπας—άργον. 2) Ά. Ρ.—Παράσι.
- 3) Άντρον—συστάς. 4) Άν—λάι. 5) Άνοσία—στροφή. 6) Σής—άριτι—νέα.
- 7) Γάρ. 8) Δόν—μόνος—άνα. 9) Έσο—δον—σταγών. 10) Σός—άργον. 11) Άντοχή—Άλάνια. 12) Α. Ο.—Όραμα.
- 13) Σάσα—Άμα.

—ΠΕ—

ΠΕΡΙΓΗΓΗΣΙΣ

Ίδου ή πορεία που πρέπει να άκολουθήση ο περιηγητής:

—ΠΕ—

ΑΠΟΡΙΕΣ

(Λύσεις του σχετικού προβλήματος που δημοσιεύεται άνωτέρω).

1. "Οχι. — 2. Ναί. — 3. "Οχι. — 4. Ναί. — 5. "Οχι. — 6. "Οχι. — 7. "Οχι. — 8. "Οχι. — 9. "Οχι. — 10. Ναί. — 11. "Οχι.

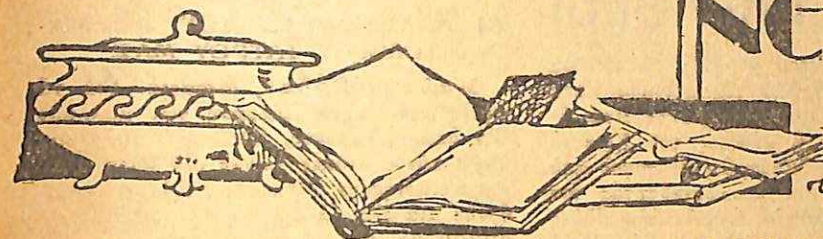
ΚΥΡΙΑ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

"Όταν αγοράζετε Γερμανικάς Βαφάς «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

και άνο πωλητής, έπειδή από τας κοινάς βαφάς κερδίζει κάτι επί πλέον, σάς συστήση βαφήν άλλης μάρκας να μη την δεχθήτε αλλά να έπιμνηντε να σάς δώση ARTI.

Τά φορέματά Σας θαφόμενα με Γερμανικάς Βαφάς «ARTI» ούδέποτε διακρίνονται ως θαμμένα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

?

ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ

Κι' αυτό που γνώριζα που πήγαν; Κι' αυτό που άγάπαγα που νάναι; Δέ νανουρίζουν πιά τη σκέψη μου και στην καρδιά μου δέ μιλάνε...

Κι' ίσως να πήγαν, άφου τάδιωξα, άλλου φωλιάς πάλι να χτίσουν. Για κάποια όνειρα πανέμορφα σε κάποιον άλλο να μιλήσουν.

Κι' όμως μονάχος μου το θέλησα κι' άς μετανοήσω τώρα τόσο. Μ' έκαναν κάποιες άμαρτίες μου έτσι άγαπούσα να πληγώσω.

Κι' άφου μονάχος έγώ τάδιωξα πόσο φοβάμαι τώρα μήπως σάν τους χτυπήσω να μ' άνοίξουνε μείνη άνιπάντητος ο χτύπος...

ΑΝΤ. Κ. ΖΑΒΑΛΗΣ

(Παράθεσις)

—ΠΕ—

ΑΛΗΤΕΣ

Άφρημένη, ένα συννεφιασμένο του χειμώνα δειλινό, περπατούσα, συνεπαρμένη από σκέψεις θλιμένες, μακρινές... Άπό τις σκέψεις μου αυτές, τραβήχθηκε ο νους μου άπ' το διαπεραστικό σφύριγμα ενός αυτοκινήτου των Πρώτων Βοηθειών.

Ποιος δυστυχισμένος, πάλι να κείσεται στο δρόμου την άκρη; Μά νατος. Έχει δά χάμω πεσμένος... Ένας φτωχός, κουρελιασμένος άλήτης... Τα μάτια του, γυάλινα πιά, κοιτάνε σε κάτι μακρινό άπερχόμενο...

"Ένα φορέμα, λίγοι περαστικοί διαβάτες, και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Ένας άλήτης κι' αυτός, σάν τόσους άλλους στη ζωή...

Άλήτες... Φτωχά κομμάτια, δυστυχισμένα... Σκέπτομαι, και οι σκέψεις μου φέρνουν μπροστά μου τον δυστυχισμένο αυτόν άπόκλητο, που πνί από λίγο έσήκωσαν άναίσθητο.

Ήταν άμορφος, πλούσιος, εύθυμος. Στά σαλόνια, περιζήτητος... Κι' έξαφνα, μια μεγάλη άγάπη στη ζωή του. Μ' άπότη τον γάμο. Και τώρα, ζητά την λησμονιά.

Κάποια άσπρη σκάνη, του δίνει έτι έχασε... του δίνει την άγάπη του, τον παράδεισο όλόκληρο... Και πέφτει όλο πέφτει γυμνός... Τι κι' αν έιναι άλήτης; Έχει, έτι πόθησε πιο πολύ, τώρα. Και κάποιο συννεφιασμένο του χειμώνα δειλινό, κάποιον πανετικό διαβάτη και ένα άσπρο, κάτωστρο αυτοκίνητο, τον περιμάζεψαν άπό το δρόμου την γωνία.

"Ένας άλήτης κι' αυτός, σάν τόσους άλλους, που κάποια πανεμένη ιστορία, τους έδωσε αυτό το όνομα, που έλοι περριφρονούν, μά στο όποιο έγώ—δέν ξεύρω

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Κάθε νύκτα την σκέψη βασανίζει μια χίμαιρα κάποιου όνειρο πλάνο, κάποιος πόθος κρυφός... πεταλούδα που όλόγουρα τριγυρίζει στο στήθος, συμβολίζοντας πάθη της ζωής μας έφημερα...

Και σάν νού μου προβάλλουν τραγικά τα διλήμματα... Είναι ψέμματα, τάχα; Είν' αλήθεια; Ελ' αυτά

έσα νοιώθω τριγύρω μου... Κάτι λόγια σβυστά, κάτι χάρδια που καίνε, κάτι πλάνα φιλήματα... Τάχ' αυτές οι νεράιδες—φεγγαρόδρα έραματα που έχουν έλα την ίδια, την δική σου μορφή, είναι ψέμματα τάχα ή αλήθεια κορυφή που σάν όνειρο σβύνει σάν φανούν τα χαράματα;

Κάτι τόνοι άπόκοσμοι, κάτι λόγια άνείπατα, αελωδίες θλιμμένες, ξεχασμένοι ρυθμοί που σκορπίζουμε ρίγη στο φτωχό μας κορμί, είναι ψέμματα τάχα; Δέν άκούστηκε τίποτα...

ΔΕΟΝΑΡΔΟΣ ΛΑΜΠΙΡΗΣ

—ΠΕ—

ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟ

Τά τραγούδια μου έγιναν λογαίο...Τό γέλιο μου έγινε μελαγχολία, ή ξεγνοιασιά μου έγινε άγωνία.

"Ό,τι πνί με προσέλειπε, τώρα μου είναι άδιάφορο, και ή καρδιά μου στη σκέψη σου άρπίζει έναν τραλλίο χορό. Γιατί έδωκε αυτή ή άλλαγή; Τί νάναι αυτό που μ' έκανε άλλον άνθρωπο άπ' τον καιρό που σ' άντίκρυσα;

Μήπως χωρίς να το θέλω σ' άγάπησα; Μήπως έλα αυτά τα αισθήματα ένδονοιται σ' ένα άλλο που λέγεται έρωτας; Δέν θέλω να το πιστέψω.

Μά γιατί να νικήσης την καρδιά μου; Γιατί είσαι έσύ που θέλησες να γίνης κύριος του εαυτού μου, κλειδί της ψυχής μου; Γιατί μούρα σ' έφερε στο δρόμο μου; "Όχι... Άς ήξερα ποιά είναι τα δικά σου αισθήματα. Δέν πολυά έμεις να συννεφιάσω την τόσο άγάπη που έχω για σένα, τον πρώτο και παντοτεινό μου έρωτα.

Μ. Π. Σ.

άπό ποιά αϊτία, άληθινά, — χαρίζω, ήλξ μου την συμπάθεια.

ΔΕΣΠΩ Ε. Γ.

VIX≡

BIΞ≡

Ἡ ἰδεώδης πούδρα

VIX-NEW YORK

Π. Μ. ΚΟΥΡΚΟΥΛΗΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ BIΞ

Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 51

ΑΘΗΝΑΙ